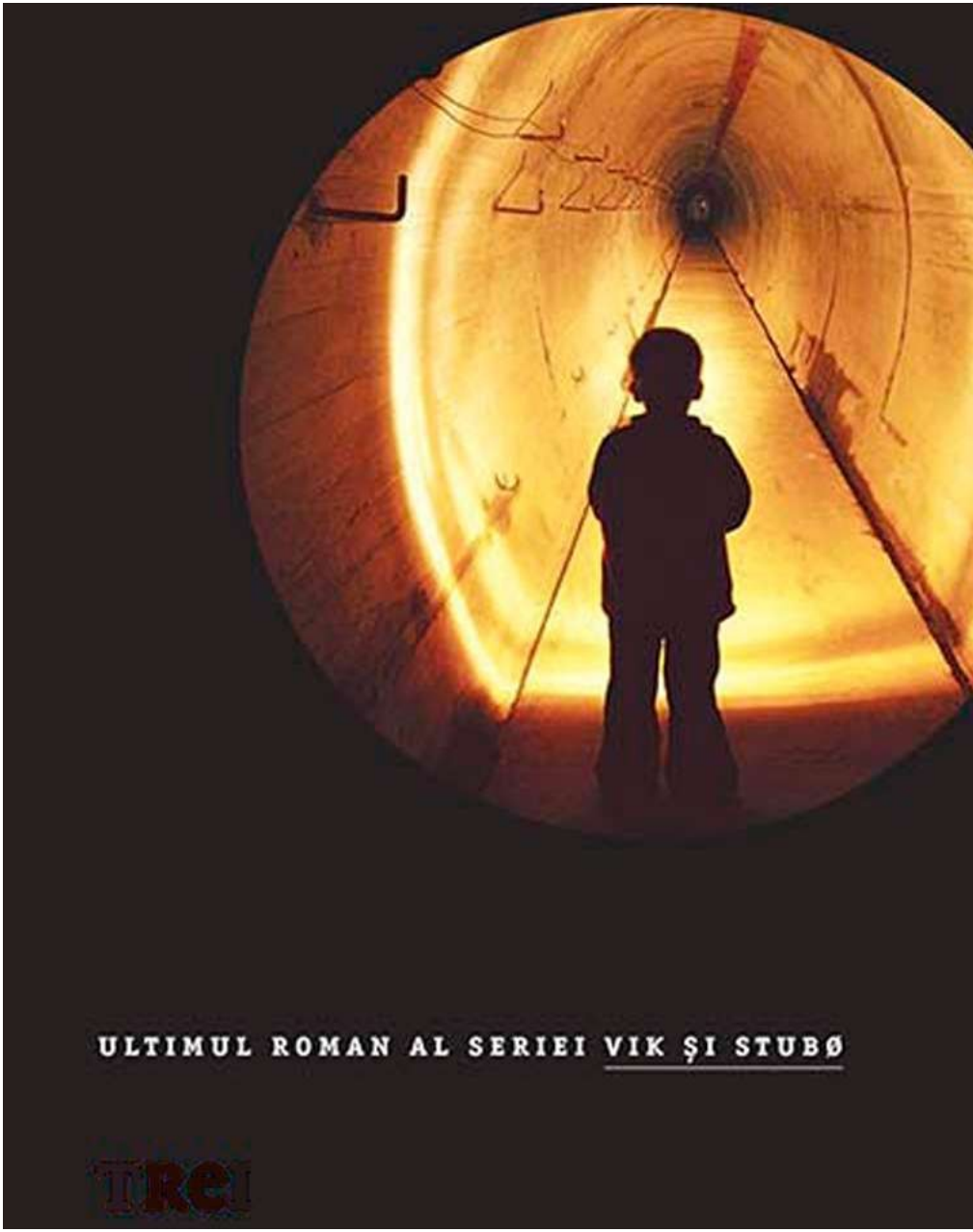
ULTIMUL ROMAN AL SERIEI VIK ȘI STUBØ
TREI

Anne Holt

În spatele norilor întunecaţi

O nouă anchetă a lui Vik şi Stubø

Traducere din norvegiană de
Ivona Berceanu

EDITURA TREI
Bucureşti, 2014

Anne Holt

SKYGGEDØD, 2012

Capitolul 1

Băieţelul zăcea în poala mamei, părând că doarme. Era prea mare pentru ea: un băiat de vreo opt ani, vânjos, cu părul blond, întins pe picioarele slabe ale mamei. Femeia îl cuprinsese în braţe şi îi sprijinea capul pe mână, pentru a-l ţine ridicat.

— Nu, spuse ea, aproape în şoaptă. Nu. Nu. Nu.

Ochiul stâng al băiatului nu se mai zărea sub carnea umflată şi sângele coagulat.

— Nu, repetă mama.

Încet, îi îndreptă chipul în sus şi trase aer adânc în piept.

— Nuuu!

Strigătul ei umplu camera atât de brusc, încât tatăl făcu un pas îndărăt, se prinse cu ambele mâini de cap, cu un gest teatral, apoi îl răsuci la fel de teatral spre perete şi îl izbi de tapetul de culoare deschisă.

— Ar fi trebuit să am mai multă grijă de copil, se văicări el.

Bang! Bang!

— E vina mea. Totul e din vina mea. Ai grijă. Întotdeauna

să ai grijă.

Bang, bang, bang.

— Nu! ţipă mama încă o dată.

Bărbatul se întoarse către ea.

Îi curgea salivă din gură, iar sângele şiroia dintr-o nară, fără ca el să bage de seamă. Îşi lăsă braţele să atârne. Corpul i se încovoie în costumul gri-deschis de vară, părând să se ofilească pe loc. Sângele i se scurse pe cravata roşie şi dispăru încet.

Mama îşi înclină capul deasupra chipului lovit al băiatului şi încercă să-i întindă braţul stâng pe lângă corp. Dar nu reuşi. Braţul era rupt, aparent chiar de la cot.

Un pantof zăcea pe podea.

Celălalt atârna încă în piciorul băiatului, bălăngănindu-se pe degetele lui. Pantoful era albastru şi murdar şi stătea să cadă dintr-o clipă într-alta.

„Mărimea 37, cam aşa”, se gândi Inger Johanne Vik.

Copil de opt ani, cu picioarele mari. La călcâie şi degete ciorapii erau tociţi de atâta purtat.

— Nu, şoptea mama iar şi iar.

Inger Johanne voia să întrebe ce se întâmplase, dar amuţise. Stătea în uşă, încercând să înţeleagă ce i se înfăţişa ochilor.

Îşi înghiţi cu greu saliva, plescăi din buze, înghiţi şi simţi o vibraţie uşoară sub picioare. O zgâlţâire, ca un cutremur îndepărtat. Dură doar o fracţiune de secundă, apoi mişcarea se opri.

Nici mama nu mai scotea vreun sunet.

— Ce s-a întâmplat? izbuti ea să rostească, într-un final.

— N-am avut grijă, explică tatăl, arătând cu o mână lipsită de vlagă scara dublă pentru perdele.

Scara se afla în mijlocul camerei de zi.

— N-ai avut grijă! şopti femeia în părul năclăit de sânge al băiatului.

— Sunteţi siguri că el...

Inger Johanne încercă să facă un pas spre canapea.

— Nu-l atinge! strigă mama înspăimântată. Nu te atinge de puiul meu!

— Suntem siguri, spuse tatăl.

— Atunci cred că... începu Inger Johanne.

Nu era treaba ei să creadă nimic. Nu crede. Priveşte doar: scara dublă se afla sub tavanul gol. Sus nu era nicio lustră, niciun cârlig, nimic care să trebuiască îndreptat sau reparat: o scară dublă înaltă, într-o cameră mare, elegantă şi ordonată, cu o masă decorată festiv în celălalt capăt al încăperii. Flori peste tot. Flori de câmp şi trandafiri de

grădină în vaze identice de sticlă, bucheţele dese de flori aşezate între farfurii şi tacâmuri. Ferestrele mari dădeau spre o panoramă cu nori joşi şi monotoni. În zare, undeva în mijlocul oraşului, Inger Johanne putea distinge o coloană de fum de un gri mai întunecat în comparaţie cu fiordul din depărtări.

O cameră decorată de sărbătoare.

Observă o lanternă albastră, chiar la unul dintre picioarele scăriţei – o lanternă mare, albastru-închis, cu Lightning McQueen desenat pe una din laturi. Un mănunchi de creioane colorate, creioane cerate uzate şi murdare aşezate grămadă, la un loc.

Un băieţel mort.

Fără să-şi dea seama, Inger Johanne aruncă pe furiş o privire către ceas. Arăta 15: 28, într-o zi de vineri, 22 iulie 2011.

— Trebuie să sun la poliţie, spuse ea pe un ton calm.

— La poliţie? şopti femeia. Ce poate poliţia să facă pentru băiatul meu?

— Sun doar pentru că trebuie să fac asta, spuse ea uşor vexată. Cred că aşa e cel mai bine.

Adevărul era că nu ştia ce altceva să facă.

Prin uşa deschisă a verandei auzea sirenele în depărtare.

Atât de multe, încât aveai impresia că eşti împresurat.

* * *

Încerca să ia legătura cu poliţia pentru a patra oară. Inger Johanne nu putea înţelege cum de la numărul 112 nimeni nu prelua apelul în acea frumoasă zi de vineri din toiul perioadei de vacanţă.

— Numărul de urgenţă al poliţiei. Care e problema?

În sfârşit!

— Bună ziua. Numele meu este Inger Johanne Vik.

Un moment de ezitare.

— Despre ce e vorba? spuse pe un ton tăios vocea de la telefon.

— Un deces. Un băiat de opt ani, care...

— În cartierul de lângă Guvern? Unde?

Femeia de la capătul firului părea nervoasă.

— Vezi vreun echipaj de intervenţie prin apropiere? strigă ea.

— Nu, nu sunt în zona Guvernului. Sunt în Grefsen! Acasă la cineva... Sunt acasă la nişte prieteni care...

— În Grefsen?

— Da!

— Unde?

— Pe strada Glad.

— Pe strada Profesor Dahl?

— Nu, aia nu-i în Grefsen!

Inger Johanne coborâse în holul imens pentru a putea suna. Acum regreta. Părinţii nu trebuiau lăsaţi singuri cu copilul; de fapt, nu trebuiau lăsaţi singuri deloc. Încet, ca şi cum ar fi făcut ceva nepermis, se furişă pe scări, intră în încăpere şi spuse cu o voce domoală:

— Am zis strada Glad. G-L-A-D! Strada Glad, din Grefsen. Un copil a... Este un copil decedat aici. Pare să fie un accident, dar...

Convorbirea se întrerupse.

— Alo? rosti Inger Johanne.

Nu-i răspunse nimeni.

* * *

mÎn zilele următoare, Inger Johanne se gândi deseori că nu suportase să stea în acea încăpere şi în repetate rânduri îi lăsase singuri pe soţi, împreună cu copilul mort. Greaţa o cuprinsese şi fusese nevoită să tot meargă la toaletă, a cărei uşă se afla în hol. Prima dată fusese nevoită să-şi vâre degetele adânc pe gât, până în punctul în care limba este aspră şi tare. Vărsase fiere acră şi resturile unui prânz servit rapid, ori de câte ori se aplecase deasupra toaletei. Nu putuse scăpa de gustul rămas în gură şi mirosul din baie

nu mai era de iasomie.

Bărbatul şi femeia, care tocmai îşi pierduseră unicul copil, se aşezară pe canapea. Băiatul zăcea în continuare în poala ei. Bărbatul reuşi să-şi pună braţul pe umărul soţiei sale, dar ori de câte ori voia să-şi ridice cealaltă mână, să atingă băiatul, mama îi striga din nou:

— Nu!

Prezenţa lui Inger Johanne le era indiferentă. Nu vorbeau cu ea şi nici nu-i mai răspundeau la întrebări. Când ea se întoarse prima oară de la toaletă, bărbatul deja făcuse curat. Scara fusese luată. Sângele de pe jos fusese spălat şi nici lanterna cu imaginea lui Lightning McQueen nu mai era. Creioanele colorate dispăruseră. Inger Johanne aproape că izbucnise în lacrimi când le reamintise că nu puteau să se atingă de nimic până nu venea poliţia. Bărbatul nici nu-i răspunsese, nici nu se uitase la ea. Pur şi simplu stătea înţepenit lângă soţia lui, fixându-l pe băiat cu privirea.

În orice caz, era prea târziu.

Camera era curată şi ordonată, ca şi cum ar fi fost gata să primească musafiri peste câteva ore.

Doar dacă n-ar fi fost copilul mort...

— Nu, şopti mama atât de încet, încât vocea abia i se auzi.

Era patru şi zece şi Inger Johanne încă nu reuşise să ia legătura cu poliţia.

— Yngvar, şopti ea tastând numărul lui.

După ce telefonul sună de şase ori, apelul ei fu transferat la căsuţa vocală.

— Sună-mă, şuieră ea. Trebuie să mă suni. Acum! Imediat!

Se străduia să-şi amintească numărul de telefon de acasă. Abia dacă mai foloseau telefonul fix. Într-un final, nimeri combinaţia corectă de cifre.

După ce îl lăsă să sune de zece ori, închise apelul.

iPhone-ul de pe şemineu sună brusc, cu putere. Niciunul dintre cei doi soţi aşezaţi pe canapea nu păru să reacţioneze.

— E al tău? întrebă Inger Johanne, încercând să surprindă privirea soţiei.

— Nu, şopti mama în părul băiatului.

— Ellen, zise Inger Johanne apropiindu-se de şemineu, pot să răspund eu?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, înşfăcă telefonul şi-i atinse ecranul cu degetul mare.

— Alo?

— Bună, Ellen.

O voce gâfâită de femeie spuse:

— Sunt Marianne. Mă gândeam să stabilim dacă n-ar fi mai bine să anulăm petrecerea, acum că...

— Nu sunt Ellen. Aici e Inger Johanne.

— Inger Johanne? Înseamnă că m-am înşelat... Credeam că trebuia să venim la şapte.

— Da. Eu sunt aici pentru... a ajuta puţin, şi apoi...

— S-a întâmplat nenorocirea şi m-am gândit că...

Inger Johanne îşi duse degetul arătător şi pe cel mare la baza nasului.

— Da, spuse ea încet, întorcându-se cu spatele către cei doi de pe sofa. E îngrozitor. Absolut oribil. Dar cum ai aflat...

— Sora mea e căsătorită cu un musulman, explică Marianne la celălalt capăt al firului. Au doi copii. Doi copii de culoare! Ce se va alege de ţara asta acum?

Vocea îi suna spart.

— Musulmani, repetă Inger Johanne, cu voce domoală. Nu înţeleg ce...

Marianne înghiţi zgomotos apoi continuă cu voce tare:

— În orice caz, nu pot veni acum. Cel mai corect ar fi să anulăm totul. Poţi să-i transmiţi lui Ellen? Oamenii n-au chef să depene amintiri din şcoală acum, că s-a întâmplat aşa ceva. În Norvegia, în Oslo!

— Nu va fi nicio cină festivă, dar ce...

— În oraşul nostru, Inger Johanne, în oraşul nostru!

— Marianne...

— Ai văzut imaginile la televizor? Trebuie să fie sute de morţi! Şi sora mea, care...

— Marianne, spuse Inger Johanne, pe un ton mai tranşant. Despre ce vorbeşti? Ce arată la TV? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştii?

— Nu.

— N-ai auzit că au aruncat în aer jumătate din centru? O mega-bombă, Inger Johanne! Se zice că sunt terorişti, terorişti musulmani, şi acum...

Inger Johanne nu mai ascultă nimic din ce urmă. Nu mai auzea nimic.

Stătea cu spatele spre şemineu, cu privirea aţintită la canapea. Apoi îşi roti ochii spre fereastră. În depărtare, deasupra tufelor ude de trandafiri şi a cartierelor mohorâte care despărţeau Grefsen-ul de centru, în interiorul fiordului cenuşiu, jos de tot, puţin spre est de la turnul rotund al primăriei, coloana de fum era mai groasă.

— Ştii cine trebuie să vină diseară, spuse Inger Johanne încetişor.

— Da, eu am făcut lista invitaţilor. Toate fetele de la 3B, cu excepţia...

— Sună-i pe toţi. Anulează invitaţia.

— Nu pot, Ellen...

— Te rog frumos.

— Dar sora mea...

— Te rog, Marianne, anulează. Te rog frumos. Pot conta pe tine?

Legătura se întrerupse şi Inger Johanne repetă:

— Te rog, Marianne.

— OK. Am înţeles.

— Tu nu ai fost atent, plângea Ellen în colţul celălalt al camerei.

Linia se întrerupse.

— Ellen, spuse Inger Johanne cât de calm putea, făcând câţiva paşi către scena sumbră de pe canapea. Eu cred că cineva vrea să...

Fu întreruptă de izbitura unei uşi trântite cu forţă. Zgomotul ascuţit de sticlă spartă, sticla propriului ei telefon izbit de podea, fu urmat de paşi rapizi care urcau din hol spre camera de zi. Apoi se auzi vocea cuiva care fredona.

— Salut, spuse blând un om şi-şi deschise braţele. Eşti gata, Jon? Nu vă merge soneria, apropo.

Bărbatul abia dacă avea treizeci de ani. Îşi trecu degetele prin părul des şi lung până la umeri. Avea părul mai decolorat de soare decât ar fi permis-o în mod normal vremea din ultimele săptămâni. Tricoul mulat, albastru-deschis, nu făcea decât să-i evidenţieze bronzul. Încă zâmbea larg, privind-o cercetător pe Inger Johanne, deşi interesul îi scăzu rapid şi vizibil înainte de a face câţiva paşi spre canapea.

— Bună, Tarzan, i se adresă băieţelului. Hai să...

Înmărmuri.

— Ce naiba...

— Nu, şopti Ellen.

— Ce dracu'! spuse el cu răsuflarea tăiată. Jon! Jon, ce naiba a păţit Sander?

— Sander a murit, răspunse Inger Johanne. Am încercat să anunţ poliţia, dar...

— A murit? Ce vrei să spui? Nu glumi! Jon, răspunde-mi! Ce-aţi păţit? Ce a păţit...

— Nu, şopti Ellen.

— N-am avut grijă de el, spuse Jon monton.

— Poliţia, reluă Inger Johanne cu voce tare, ridicând telefonul stricat. Trebuie să luăm legătura cu poliţia, dar e clar că sunt ocupaţi cu această... explozie din centru.

— Explozie? repetă bărbatul. Care explozie? Ce s-a întâmplat cu Sander şi despre ce vorbiţi...

Dădu să facă un pas spre sofa, dar se răzgândi şi rămase locului.

Inger Johanne trase aer adânc în piept.

— Trebuie să luăm legătura cu poliţia, spuse ea încă o dată. Dar e clar că s-a petrecut ceva mult mai important în centru şi ei se ocupă de chestia aceea. Înţelegi tu...

Îl privi pe tânăr.

— Joachim, spuse el repede. Mă numesc Joachim. Jon, Sander şi eu trebuia să... Adică Ellen trebuia să dea o petrecere, iar noi...

Nu-şi continuă şirul gândurilor. Inger Johanne urmări cum ochii albaştri i se umpleau de lacrimi, nu putea să-şi ia ochii de la băiatul mort.

— Rămâi aici, spuse ea. Nu atinge nimic. Nu pune mâna pe Sander. Cobor în bucătărie şi sun cât de mulţi poliţişti pot. Iau telefonul tău, Ellen.

Mama băiatului nu răspunse.

— Rămâneţi aici! le ordonă tăios Inger Johanne tuturor, de parcă s-ar fi adresat unei adunături de câini neascultători. Rămâneţi aici, nu atingeţi nimic.

Cu telefonul zdrobit într-o mână şi cu iPhone-ul lui Ellen în

cealaltă mână, se apropie de uşă. Simţi un iz discret de aftershave când trecu pe lângă Joachim. Mirosea a ceva scump. Peste umeri îşi legase un pulover dintr-un caşmir frumos.

Trecuseră cincizeci şi cinci de minute de când venise.

Iar în depărtare, spre sud, sirenele urlau fără încetare.

* * *

Costumul poliţistului era prea mare pentru statura lui. Avea părul des, de culoare deschisă, proaspăt tuns, căzându-i peste tenul neted, şi avea buzele roşii, ca de copil. Mărul lui Adam i se mişca în sus şi-n jos într-un ritm care în mod normal ar fi făcut-o pe Inger Johanne să râdă. Epoleţii negri, cu o singură stea aurie, indicau că era ofiţer. Tocmai terminase studiile la Academia de Poliţie, presupuse Inger Johanne. Nu tocmai ce sperase, dar tot era mai bine decât să nu fi venit nimeni.

Sau poate că nu.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el privind-o pe Inger Johanne, după ce-şi atinse de două ori nasul cu degetul arătător al mâinii stângi.

Pe urmă păru să se concentreze asupra situaţiei.

— Nu ştiu. Când am sosit eu, pe la ora trei şi un sfert, băiatul era mort.

— Aha.

Tânărul agent îl fixă cu privirea pe Joachim, care stătea rezemat de şemineu, cu braţele încrucişate.

— Eu am venit mai târziu, spuse Joachim pe un ton monoton. Nu ştiu nimic.

— Nu, zise poliţistul şi înghiţi.

Se făcu linişte. Joachim închisese de mult uşa de la verandă şi nu se mai auzeau sirenele din oraş. Doar suspinele lui Ellen, întrerupte de „nu”-urile şoptite, creau o linişte atât de apăsătoare, încât Inger Johanne simţea că o treceau toate apele. Poliţistul o privea insistent, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să ia cuvântul, să preia comanda şi să pună lucrurile la punct. Situaţia era destul de jenantă.

— Băieţelul, începu el molcom. Îl cheamă Sander. Oricum, trebuie să i se facă autopsie, ca să fie totul ca la carte.

Încerca să pară mai stăpân pe sine decât era.

— Da, spuse el dând aprobator din cap. Trebuie să facem rost de o ambulanţă.

— Din câte ştiu, toate sunt ocupate.

— Da, din cauza exploziei, aşa-i.

El aprobă, fixând cu privirea băiatul care zăcea în continuare în braţele mamei.

Mărul lui Adam i se mişca în sus şi-n jos.

— Eu nu pot să-l transport, spuse Joachim şovăielnic. La Rikshospitalet trebuie dus, nu-i aşa?

— Mda, răspunse evaziv agentul de poliţie, scărpinându-şi gâtul cu unghia ascuţită a degetului arătător. Grefsen aparţine de spitalul Ullevål. Cred că...

Dar ce credea el rămase nelămurit pentru totdeauna.

Un alt bărbat intră în camera de zi.

— Am sunat la uşă, spuse nou-venitul. Dar nu mi-a răspuns nimeni şi am intrat direct. Kalle Hovet!

Întinse o mână către tânărul agent, care i-o scutură timid.

— Procuror Kalle Hovet, se recomandă el laconic. Colega mea Silje Sørensen m-a sunat şi m-a rugat să vin încoace. Locuiesc în Kjelsås, chiar aici sus. A sunat-o cineva. Cred că tu, dacă nu mă-nşel.

O privi pe Inger Johanne, iar ea aprobă. De vreme ce nimeni nu era disponibil şi Yngvar nu spunea nicio vorbă, sunase la secţia de poliţie din Oslo pe care o cunoştea cel mai bine. După câte se părea, Silje era în vacanţă în Bahamas şi nu părea să ştie nimic din cele petrecute în centrul Oslo-ului, dar sunase oricum.

— După cum puteţi presupune, agenţii noştri de poliţie

sunt puţin...

Mâna lui puternică făcu un gest spre priveliştea de afară.

— ... Ocupaţi. Foarte prinşi.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Inger Johanne, pe un ton discret.

— Nici eu nu prea ştiu. Chiar dacă atribuţiile mele zilnice presupun intervenţii rapide oriunde e necesar...

Făcu o pauză. Ochii i se plimbară cu viteza fulgerului prin întreaga încăpere şi-şi opri privirea asupra familiei de pe sofa. Închise ochii pe jumătate, de parcă n-ar fi văzut bine.

— A căzut? întrebă el.

Părinţii nu răspunseră.

— Da, aprobă din cap Inger Johanne. Din câte am înţeles, a căzut de pe o scară dublă, pentru draperii...

— Care scară pentru draperii? întrebă Kalle Hovet, fără să-şi ia privirea de la băiat.

— A fost... mutată.

— Mutată?

— Da, răspunse Inger Johanne, aproape neauzit. Mă tem că locul crimei... nu e tocmai... E vorba, în mod cert, de un accident. Sander e un băiat care...

Bărbatul masiv, între două vârste, ridică o mână.

— Ascultă aici, spuse el, adresându-se mai ales agentului

în uniformă. Noi nu suntem experţi. Cel puţin, nu în aşa ceva. Voi încerca să chem un criminalist în cursul serii. Între timp, vreau să plecaţi cu toţii de aici. Trebuie să existe vreo încăpere în beci, sau pe undeva, prin hardughia asta de casă.

Îşi trecu mâna prin păr, pe creştetul capului, până în zona în care linia părului se pierdea într-o chelie lucioasă.

— Iar băiatul trebuie transportat la spital, adăugă resemnat. Cum vom face să...

— Nu! strigă Ellen. Nu! Nu!

Femeia se ridică de pe canapea, purtându-şi băiatul de opt ani în braţe. Clătinându-se pe picioare, trecu pe lângă masa de sufragerie acoperită cu sticlă, aşezată deasupra covorului de culoare deschisă, ajunse pe parchet, inspiră şi ţipă încă o dată:

— Nu! Nu vă atingeţi de băiatul meu!

Înainte ca cineva să se poată mobiliza să o ajute, băiatul îi alunecă încet din strânsoare.

Ea nu mai putu să-l ţină.

— Nu, şopti Inger Johanne.

Dar prea târziu.

* * *

— Ce poveste! comentă Kalle Hovet, trăgând un fum de

ţigară adânc în piept.

— Aici sau acolo sus? întrebă Inger Johanne păşind în spate pentru a se îndepărta de vârful aprins al ţigării.

Procurorul ţinu fumul în plămâni câteva secunde, apoi îl suflă încet pe nări.

— În ambele părţi, aş putea spune. Chiar dacă sunt oarecum neinformat despre ce s-a întâmplat de fapt în centru. O bombă obişnuită, am înţeles înainte să pornesc încoace. Se vorbeşte despre o acţiune teroristă. În faţa sediului VG[1] sau cam aşa ceva. Nici mie nu-mi place ziarul ăla, dar toate trebuie să aibă o limită. Eram al naibii de tentat să deschid televizorul acolo, înăuntru, dar n-ar fi fost prea frumos. Alte informaţii ai?

Ceasul trecuse de şapte fără douăzeci. Stăteau aşezaţi pe o terasă acoperită cu dale de piatră, aflată pe partea de sud-est a marii vile, la câţiva metri de uşa de la intrare. Tânărul agent de poliţie luase legătura cu o firmă de pompe funebre, în lipsă de altceva mai bun. Apoi sosiră doi bărbaţi mai în vârstă, semănând între ei ca două picături de apă. Erau îmbrăcaţi în costume negre, aveau cămăşi albe ca laptele şi cravate înguste şi negre. Luară trupul desfigurat al băieţelului de opt ani, Sander Mohr, la Rikshospitalet.

[1]Prescurtare pentru Verdens Gang, ziar tabloid din Norvegia. (N.t.).

Inger Johanne văzu acele scene care se desfăşurau în faţa ei şi deja încerca să arunce peste întreaga întâmplare un văl al uitării. Ellen urcă şi ea în maşină, cocoşată peste băieţelul mort, care în urma căzăturii îşi pierduse doi incisivi. Joachim, după cum Johanne urma să afle nu peste mult timp, era un coleg mai tânăr de-al lui Jon, un prieten de familie foarte bun, se arătă dispus să vină la spital, s-o aducă acasă pe Ellen la momentul respectiv. „Numai de-ar putea cineva să o smulgă de lângă băiat”, se gândi Inger Johanne. Amuţit, Jon se uita spre fereastra bucătăriei, în timp ce poliţistul stătea de cealaltă parte a mesei, aşteptând întăriri. Avea să dureze o vreme.

Inger Johanne fu cuprinsă de senzaţia neplăcută că îi fuge pământul de sub picioare.

— Nu, spuse ea. Nu suspectez nimic. Acum cred că pot pleca.

— Îi cunoşti? întrebă Kalle Hovet, arătând cu capul înspre casă.

— Da. Ellen şi cu mine obişnuiam să mergem împreună la sală.

— Atunci înseamnă că ai terminat liceul nu de mult.

Inger Johanne nu răspunse. Ceva o deranja. Închise ochii şi revăzu în minte întreaga scenă din interior, în cel mai mic

detaliu, inclusiv decoraţiunile tacâmurilor de argint. Draperiile vaporoase, împodobite cu un model brodat, aproape invizibil, reprezentând frunze de stejar. Pictura în ulei de deasupra şemineului, cu o mică spărtură în colţul din stânga-jos, de parcă ar fi căzut pe jos cândva. Rezerva de săpun lichid, care tocmai fusese umplută până sus. Îşi aminti cum murdărise chiuveta când îşi frecase mâinile şi cum aproape că îi venise rău, iar, din cauza mirosului greu de flori.

Inclusiv holul, marea încăpere în care lumina se strecura printre ferestrele dreptunghiulare, de-a lungul acoperişului dinspre nord-est, bucătăria, de unde se luptase să ia legătura cu cineva de la poliţie – îşi amintea cu precizie toate aceste detalii.

— Sau ce? îl auzi pe Kalle Hovet întrebând.

Sigur era ceva care să-i fi atras atenţia. Ceva care se schimbase, care se transformase, ceva ce nu avea de-a face nici cu scara dublă pentru draperii, nici cu lanterna cu Lightning McQueen.

— Da, spuse ea deschizând ochii. Eu şi Ellen am fost colege la liceu. Ca Jon, de altfel, dar pe el l-am cunoscut mai târziu. Dar nu suntem...

Fu nevoită să se gândească bine ce anume nu erau.

— Prieteni, de fapt. Nu acum, vreau să zic. Ne-am dat întâlnire o dată sau de două ori, acum mult timp. Suntem cunoştinţe vechi, aşa s-ar zice. Eu trebuia să ajung puţin mai devreme decât ceilalţi, ca să-i ajut la pregătiri, dar şi ca să... mă pun la punct cu detaliile, într-un fel.

— Aşa merg lucrurile, zâmbi Kalle Hovet. Viaţa trece şi ia totul cu ea, căsătorie şi copii, şi carieră, şi zvârrrr!

Procurorul pocni din degetele mâinii neocupate şi mai trase o dată din ţigară, cu nesaţ.

— Abia dacă mai ai câţiva prieteni. Dacă nu te îngrijeşti de asta.

„Dacă nu ai grijă de asta”, se gândi Inger Johanne.

— Exact asta obişnuiau să spună tot timpul, zise ea.

— Ce anume? întrebă Kalle Hovet.

— Se certau în legătură cu cine trebuia să aibă grijă de Sander.

El aruncă pe jos chiştocul şi-l strivi puternic, până când acesta intră în pietrişul dintre plăcile de gresie.

— Aşa merg lucrurile, într-adevăr, aprobă el. Când se întâmplă ceva de neînţeles dăm vina unul pe altul. Bănuiesc că e prea greu să porţi singur povara responsabilităţii. Şi cu atât mai greu să recunoşti că uneori unele lucruri pur şi simplu se întâmplă. Şi că viaţa nu oferă

niciun fel de garanţii. La naiba!

Ultima propoziţie fusese rostită aproape şoptit. El îşi întoarse privirea către oraş.

— Cu toate astea, nu-mi pot închipui cum e să-ţi pierzi copilul.

Se întoarse brusc şi o privi în ochi. Ochii lui erau galben-maronii, cu sprâncene închise, care se îmbinau deasupra nasului.

— Ai copii?

— Da. Două fete. Una de şaptesprezece ani şi cealaltă de şapte şi jumătate. Kristiane şi Ragnhild.

Un gol în plămâni o făcu să tragă repede aer în piept.

— Sunt în vacanţă cu tatăl lor. Tatăl celei mai mari, adică. Tatăl fetei mai mici e altcineva. Fetele se înţeleg foarte bine. Kristiane nu e tocmai ca ceilalţi copii şi fostul meu soţ preferă ca ambele...

Îşi petrecu părul în spatele urechilor, cu un gest irascibil. Fără băgare de seamă începuse să vorbească cu tipul ăsta despre lucruri care n-aveau nimic de-a face cu el. Dar tipul acesta avea ceva deosebit. Avea un aer neobişnuit de prietenos, poate puţin epuizat, sau un aer obosit. Îi amintea de un actor danez al cărui nume nu şi-l amintea.

Voia să meargă acasă. Inger Johanne voia acasă, pe

strada Hauge. Voia să le sune pe fetele ei şi să afle unde dispăruse Yngvar. El îi spusese că voia să profite de weekendul liber, cum îl numea el într-un mod destul de iritant, şi să monteze nişte rafturi noi de cărţi în camera Kristianei, şi plănuise să vadă un film care lui Inger Johanne nu-i trezea absolut niciun interes.

Colac peste pupăză, survenise explozia asta...

Marianne sigur exagerase foarte tare, aşa cum făcea de obicei, dar coloana de fum de jos, încă se întrezărea difuz, chiar în partea opusă a oraşului. Un accident, probabil. Gaz sau ceva asemănător. Nu putea fi un atac terorist, parcă aşa spusese procurorul. Nu aici, în Norvegia. Un accident. Poate că se difuzau ediţii speciale la TV, acum că viaţa era liniştită, ca în oricare altă vară.

— Ştii cum e, spuse ea îndreptându-şi bareta poşetei, în semn că voia să plece.

— Dacă ştiu?!! zâmbi el. Soţia mea şi cu mine avem şapte copii. Doar unul e al nostru. E ca-n junglă când se strâng toţi la un loc. Ca să nu mai zic de vacanţe. Mă întreb dacă are de gând să plouă toată blestemata asta de vară.

Bărbatul îşi înclină capul într-o parte şi se uită la cer, înainte să o privească. Avea o expresie întrebătoare pe chip, ca şi cum ar fi cerut o rezolvare pentru gândurile lui

despre prognoza meteo.

Lui Inger Johanne întreaga situaţie i se părea, era puţin ireală. Povesteau de parcă ar fi fost căsătoriţi. Ca şi cum amiaza ar fi trecut peste o clipă, iar ea ar fi ieşit cu el în grădină, din politeţe, pentru a-i da şansa să fumeze o ţigară doar pe jumătate permisă.

— Stai calmă, spuse Kalle Hovet liniştit.

Ochii lui păreau mai mult galbeni decât maro, se gândi ea.

— Amândoi suntem supăraţi. E doar un fel de a...

Îşi întinse braţele, înainte de a le pocni din nou.

— A dracului treabă, mormăi el. Ceea ce s-a petrecut înăuntru a fost absolut oribil. Omul crede că deţine controlul asupra a tot ceea ce este periculos. Instalăm sisteme de protecţie pentru copii şi încuietori, le dăm căşti de protecţie, le montăm scaune în maşină şi tot restul. Şi când te întorci cu spatele câteva minute... o scară pentru perdele. O porcărie de scară. Mai sunt şi alte rude cu care trebuie să luăm legătura? Cineva care i-ar putea ajuta pe Ellen şi Jon? Părinţii, adică bunicii copilului?

— Bunicul din partea tatălui a murit, spuse Inger Johanne. După ce reflectă puţin, adăugă: Bunica din partea tatălui se numeşte Helga Mohr şi locuieşte în apropiere, din

câte ştiu. Cât despre părinţii lui Ellen...

Inger Johanne îşi amintea bine de ei. Agnes şi Torbjørn Krogh avuseseră copii adolescenţi şi făceau parte din cercul de cunoscuţi ai lui Ellen, se gândi ea cu o urmă de invidie. Aveau întotdeauna uşile deschise, erau veseli, primitori şi etalau un aer tineresc, dar fără să pară penibili. Ellen fusese singurul copil, iar părinţii o adoraseră. Dar şi reciproca era valabilă. Însă ceva se întâmplase – ceva ce nici ea nu putea exprima în cuvinte. Când Agnes şi Torbjørn, în urmă cu trei ani, nu veniseră la festivitatea tradiţională de vară din strada Glad, Inger Johanne o întrebase pe Ellen dacă erau plecaţi în concediu. Ea nu-i dăduse niciun răspuns clar, bombănise ceva, cum că nu mai erau bine-veniţi. Apoi Inger Johanne avusese senzaţia că totul se lega de creşterea lui Sander. Ellen nu voia să vorbească despre asta şi Inger Johanne nu se considera atât de apropiată de ea încât să insiste asupra subiectului, când de fapt nu avea nicio legătură cu asta.

— Părinţii fetei nu prea au fost în peisaj, cred.

Telefonul lui începu să vibreze foarte silenţios, în buzunarul interior al gecii de vară.

— Asta-i a zecea oară într-o jumate de oră, spuse el necăjit. Cel puţin a zecea oară! E o adevărată nebunie când

ai şapte copii. Nu-mi prea venea să răspund când eram înăuntru, cu băieţelul mort şi cu mama care...

Scotoci în buzunar după un Nokia şi citi SMS-ul primit. Inger Johanne se întoarse spre scările largi acoperite cu gresie. Erau opt trepte până la strada Glad.

— Ce dracu'! îl auzi bombănind în urma lui. Ce naiba...

Când se întoarse spre el, văzu că păliseră. Îi tremura telefonul în mână în timp ce recitea mesajul, a nu ştiu câta oară. Sau poate că erau mai multe mesaje? Când se uită la ea din nou, avea privirea rătăcită, gura întredeschisă, de parcă nu putea înţelege informaţia pe care o procesa creierul. Îi amintea de o sălbăticiune pe care o izbise mai demult, pe un drum întunecat: ochii aceia umezi şi speriaţi, sălbatici, ce reflectaseră lumina farurilor înainte ca animalul să fie lovit mortal.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea îngrijorată, venind mai aproape.

Kalle Hovet nu răspunse, dar începu să fugă. Aproape că o răsturnă cu umărul trecând pe lângă ea şi coborî scările din trei mişcări.

Fără să zică nimic.

Inger Johanne auzi motorul unei maşini, scârţâitul roţilor pe asfalt când maşina urcă spre şosea şi dispăru.

Poate că explozia fusese mai gravă decât îşi imaginase.

Degeaba încercă să resusciteze telefonul zdrobit. Intenţionase să verifice pe internet ce se întâmplase. Display-ul se lumina în spatele sticlei când îl pornea, dar nu apăreau iconiţele. Îl vârî în poşetă cu un suspin şi aruncă o privire spre geamul de la bucătărie.

Jon se uita la ea. Chipul lui părea tern şi neclar în spatele geamului, ca şi cum cineva ar fi încercat să îl şteargă, dar fără să fi reuşit pe deplin. Doar dâra groasă de sânge uscat dintre nas şi buza superioară se distingea clar. În spatele lui se întrezărea silueta mică a poliţistului, nemişcat, care aştepta pe cineva care nu mai părea să vină.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre scările mărginite de ambele părţi de tufişuri joase de rododendon care încă nu înfloriseră. Treptele erau late şi adânci şi în capul scărilor văzu o maşină de pompieri din plastic, de vreo 30 de centimetri lungime. Inger Johanne se opri pe fiecare treaptă.

Era Sultan.

Îl ridică.

Bineînţeles că nu era Sultan. Maşina de pompieri pe care Kristiane o avuse toată copilăria ei, maşina despre şi cu care se vorbea la fel de drăgăstos ca despre o pisică iubită,

crăpase demult. Scăriţa şi roţile dispăruseră primele, apoi toate celelalte componente detaşabile se făcuseră nevăzute înainte de a se decoji vopseaua de pe ele. Abia când din jucăria ei preferată mai rămăsese o bucată gri de metal, Kristiane înţelesese că maşinuţa ei era irecuperabilă. Acum jucăria era îngropată în stratul de lalele de lângă strada Hauge, sub o cruce mică, pe care scria «RIP Sultan» cu majuscule roz, rescrise în fiecare an.

Exact acelaşi tip de maşinuţă fusese şi jucăria ei preferată din copilărie.

Cu aceiaşi ochi desenaţi în locul farurilor, cu scăriţa argintie şi roţile supradimensionate. Geamurile se deschideau pe ambele părţi, furtunurile de apă şi echipamentele de pompieri de care Inger Johanne uitase.

— Sander, îşi aminti ea, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Micul uriaş, incredibilul Sander.

Puse maşina cu grijă înapoi pe scară, la margine, la umbra frunzelor de rododendon, verde-închis. Lacul era lucios şi strălucitor, iar ochii maşinuţei se uitau ştrengăreşte şi vesel la ea – o jucărie care supravieţuise propriului proprietar.

Începu din nou să alerge.

Fugea spre casă în pantofii cu toc, cu umbrela sub braţ şi

cu o geantă mică de lucru pe celălalt umăr. Când îşi dăduse seama că un pantof risca să îi facă răni serioase la călcâi, încetini. Nu era nimeni pe stradă. Nici nu mirosea a carne prăjită dinspre locurile de grătar aşezate sub copertine, ferite de ploaie. Veşnica ploaie care aproape că va fi stricat întreaga vară a anului 2011. Copiii pe care îi văzuse plimbându-se cu bicicletele şi jucându-se cu mingea de-a lungul traseului spre Ellen dispăruseră cu toţii. Prin ferestrele blocurilor înalte din strada Betzy Kjelsberg se vedeau televizoarele licărind, fără sonor, în lumina umedă a serii.

Doar zumzăitul îndepărtat al elicelor unui elicopter tulbura liniştea din Oslo, dar nu se vedea niciun aparat de zbor. Se poate să fi fost două elicoptere sau chiar trei.

Începu să fugă din nou.

* * *

Era aproape ora patru, în data de 23 iulie. Începuseră să mijească zorile la ferestre. Peste nicio jumătate de oră, soarele avea să se ridice deasupra straturilor de nori care învăluiau oraşul.

— Mamă, şopti Inger Johanne, împingând-o în spate pe femeia care dormea cu sforăituri uşoare sub o pătură albastră de lână. Trebuie să te trezeşti. Este conferinţă de

presă.

Jack, corcitura tărcată galben şi gri a familiei Stubø şi Vik, se ridică şi făcu trei ture învârtindu-se în cerc, cu picioarele amorţite, apoi se aşeză la loc suspinând.

— De ce vorbeşti în şoaptă? întrebă maică-sa îndreptându-şi spatele încet. Nu dormeam. Stăteam doar cu ochii închişi. Ce spuneai?

În loc să răspundă, Inger Johanne luă telecomanda şi mări volumul televizorului, înainte de a-şi trage picioarele sus, pe canapea. Mama îşi puse o mână caldă şi uscată peste a ei.

— Ce bine c-ai sunat, spuse ea. Sunt foarte fericită că ai procedat aşa, comoara mea. După toată nenorocirea asta, am încercat să te sun de cel puţin zece ori. N-am avut de unde să ştiu că nu-ţi merge telefonul. Nu trebuie să fii singură în astfel de momente. Şi mai ales acum, că micuţul Simen a suferit accidentul ăla.

— Îl cheamă Sander, nu Simen.

Inger Johanne încercă să zâmbească.

Când venise acasă în seara precedentă, după câteva minute petrecute în faţa televizorului începuse să înţeleagă ce se petrecuse în cartierul Guvernului, iar mai târziu pe Utøya. Degeaba făcuse încercări disperate de a da de

Yngvar. El îi lăsase o foaie aproape ilizibilă pe masa din bucătărie, anunţând-o că era nevoit să meargă la serviciu în legătură cu acţiunea teroristă şi nu ştia când avea să se întoarcă acasă. Ea nu reuşea să priceapă cum ar fi putut ajuta în acel caz oribil, petrecut în cursul după-amiezii, un inspector de poliţie de la Kripos, care avea o muncă de birou sau stătea în sălile de audieri. Şi el obişnuia să se plângă de orele în care rămânea peste program, mai ales după câteva pahare de vin. Yngvar Stubø era pe cale să devină un şoarece de birou. Altă dată fusese considerat cel mai bun anchetator din ţară. După ce se lăsase convins să preia un post de conducere, bucuria lui de a munci se consumase în hârţogăraie, actele cerute de sindicat şi bugete. De asta se plângea şi el. Inger Johanne se străduise să dea de el şi pe mobil, şi la birou. Apoi îi sunase pe cinci dintre colegii lui, dar nimeni nu-i răspunsese.

Când renunţase, deja se anunţaseră zece morţi pe Utøya.

Îl sunase pe Isak, fostul ei soţ în urmă cu câteva decenii parcă, pentru că el era în vacanţă timp de trei săptămâni împreună cu Kristiane şi Ragnhild, la Sainte-Maxime. Bineînţeles că nici el nu răspunse, la telefon. Îi trecuse prin minte să o sune chiar pe sora ei, dar abandonase ideea imediat. Nu se mai văzuseră de o jumătate de an, iar seara

aceea nu era cea mai potrivită să încerce să repare relaţia cu sora ei mai mică. Relaţia lor se poticnise încă din primii ani ai copilăriei.

Fără să conştientizeze măcar, tastase numărul mamei, iar ea răspunsese la al treilea ton de apel şi îi spusese că vine cât poate de repede.

Mama ei se schimbase de când rămăsese văduvă, fix în urmă cu şase luni, într-o noapte de ianuarie. Tatăl lui Inger Johanne sărise măsura cu un pahar în plus, înainte de a se culca lângă soţia lui, alături de care dormise timp de patruzeci şi şase de ani. Era îmbrăcat în pijama de flanel şi şosete de noapte. Adormise şi nu se mai trezise.

Inger Johanne se temuse dintotdeauna că mama ei va rămâne văduvă. Gândul că tatăl ei ar fi rămas văduv era mai puţin înfricoşător decât că va trebui să suporte vizitele tot mai dese ale mamei sale guralive şi nevrotice. Dar ceva se întâmplase. Încă din dimineaţa în care venise să aducă vestea, ziua în care Ragnhild împlinea şapte ani, mama ei păruse schimbată. Era atât de calmă şi de raţională cum nu o mai văzuseră, decretase Yngvar în seara cu pricina. Iar Inger Johanne adăugase că nu îi păruse nici îndurerată, nici resemnată. „Parcă murise ceva în ea”, se gândise ea, ca şi cum simbioza dintre părinţii ei s-ar fi sfârşit, lăsându-i

femeii de şaptezeci şi trei de ani câţiva ani de trăit.

Dar durerea nu trecu.

După moartea tatălui, melancolia lui Inger Johanne se disipase rapid şi devenise mirare. Se întreba cine devenise mama ei. După înmormântare, Inger Johanne o chemase să locuiască la ei mai mult dintr-un sentiment de obligaţie. Măcar o vreme, spusese ea, până când casa ei nu va mai părea atât de goală. Mama o refuzase din capul locului, îşi împachetase lucrurile şi insista să conducă singură până acasă.

Ceva murise în interiorul ei şi Inger Johanne se simţea vinovată că îşi plăcea mama mai mult acum. Pe măsură ce iarna trecea şi se apropiau primăvara şi vara, mama ei începuse o viaţă de văduvă pe care Inger Johanne nu şi-ar fi putut-o imagina niciodată. Suna mai rar şi nu-şi făcea apariţia pe strada Hauges fără să fie invitată în prealabil. Mama ei nu fusese niciodată strălucită în relaţiile cu copiii, nefiind nici răbdătoare şi nici afectuoasă, şi părea că îi trata pe toţi ca pe nişte copii. Indulgentă, afişând un zâmbet discret faţă de toate lucrurile care mai demult ar fi făcut-o să intre în certuri nesfârşite şi fără rost.

Mama scutură uşor termosul. Suna a gol, iar asta o făcu să se ridice şi să înceapă să pregătească nişte cafea.

— Dar unde a dispărut Yngvar? întrebă ea.

— Dumnezeu ştie! răspunse Johanne absentă, ascunzând mesajul de la el sub un ziar. Dar, ţinând cont de situaţia actuală, nu i-o pot lua în nume de rău. Acum l-au prins pe teroristul ăla nenorocit şi poate că el... Marş!

Maică-sa umplu recipientul pentru apă şi puse cafea în filtru, apoi păşi în spate.

Proaspăt promovatul director al poliţiei nici nu apucase să-şi îmbrace uniforma. Din câte ştia Inger Johanne, fusese numit în funcţie doar cu o săptămână înainte de începerea vacanţei. Vocea lui era mai întunecată decât îşi amintea Inger Johanne din anii nouăzeci, când fusese politician.

Mesajul era şi mai sumbru.

— Optzeci de morţi! şopti mama, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Optzeci! repetă Inger Johanne, cu un ţipăt scurt şi ascuţit.

Inger Johanne nici nu-şi mai amintea cât trecuse de când plânsese de faţă cu alţii.

Nici măcar la înmormântarea tatălui ei nu cedase sub presiunea nodului din gât şi nici nu o cuprinsese melancolia la gândul că nu va mai putea face pace cu tatăl ei, faţă de care nu simţise decât dispreţ. Însă de data asta cedă. Se

înclină încet spre mama ei, cu inima îndoită. Mama o luă în braţe şi o legănă încetişor, şoptindu-i cuvinte liniştitoare.

— Plâng pentru că... zise suspinând Inger Johanne, dar nu reuşi să-şi continue propoziţia.

— Ştiu, spuse mama încet. Plângi.

Dar mama nu ştia. Ea nici nu bănuia că, în momentele acelea, Inger Johanne, înmărmurită din cauza întâmplărilor de peste noapte, se pierduse efectiv cu firea la gândul întâmplării groteşti de la Guvern şi de pe strada Utøya. Numărul victimelor încă era incredibil. Era mult prea târziu în noapte sau mult prea devreme dimineaţa pentru a putea concepe pierderea atâtor vieţi.

Inger Johanne era îngrijorată din cauza unui singur om.

Plângea pentru soarta unui băieţel pe care părinţii nu reuşiseră să-l ţină în viaţă mai mult de opt ani. Inger Johanne îl plângea pe Sander cel grăsuţ, blând şi nărăvaş, care tocmai primise o maşină de pompieri pe care nu apucase să o strice.

Capitolul 2

— Inger Johanne, trebuie să te trezeşti.

Vocea părea să vină de departe şi era ştearsă. Inger Johanne se trezi cu greu după un somn atât de profund, încât în primele secunde nu prea îşi dădu seama unde se afla. Camera era întunecată şi rece. Abia după ce simţi mirosul propriei lenjerii de pat îşi aminti.

— Cât e ceasul? întrebă ea suspinând, ridicându-se în pat.

— Cinci şi jumătate, îi răspunse mama, din pragul uşii întredeschise. Dacă mai dormi mult, dai ceasul peste cap.

— Cinci şi jumătate? Cinci şi jumătate? Seara?

Azvârli plapuma cât colo, dar observă imediat că era goală şi se înveli repede la loc, dar mama deja plecase. O durere îngrozitoare de cap o cuprinse de undeva din spatele urechilor, pe măsură ce groaznicele întâmplări din noaptea precedentă îi veneau din nou în minte.

— Cinci şi jumătate, repetă Inger Johanne, ca pentru sine. Doamne...

Dormise nouă ore, practic toată ziua. Dacă nu ar fi fost

mama acolo să o trezească, sigur ar fi dormit cel puţin încă trei ore, se gândi ea, în timp ce îşi cufunda corpul amorţit înapoi în pat. E drept că în ultima vreme se simţea extenuată. Obosită şi lipsită de vlagă. Poate că i se pregătea ceva.

Yngvar trebuie să fi venit deja acasă.

Copiii sigur au sunat-o.

Trebuie să fi sunat până acum.

— Yngvar! strigă ea, încercând pentru a doua oară să se ridice.

Preţ de o secundă, se întrebă dacă să facă duş, dar îşi aminti că făcuse o baie îndelungă înainte de a se culca. Înşfăcă rapid lenjerie curată dintr-un sertar deschis pe jumătate, trase pe ea o pereche de blugi aruncaţi pe jos. Apoi înşfăcă rapid un pulover deja purtat, din vârful coşului cu rufe murdare. Îi trecu prin minte că trebuia neapărat să se reapuce de mişcare. În ultimele săptămâni se îngrăşase; îşi dădea seama după blugii şi sutienul care o strângeau.

— Yngvar?

— Nu-i acasă! strigă mama din bucătărie. Dar a sunat. N-a dat de tine pe mobil, aşa că a avut destulă minte să sune pe fix. E în regulă.

Bineînţeles că Yngvar era în regulă, îşi spuse Inger

Johanne nervoasă. Nu îşi făcea griji din cauza lui. Ar fi vrut ca el să fie îngrijorat pentru ea, după câte mesaje îi lăsase pe robot.

Dinspre camera de zi mirosea a cafea proaspăt făcută şi Inger Johanne îşi trecu mâinile prin păr. Apoi ieşi în picioarele goale şi luă ceaşca de cafea pe care i-o întindea mama.

— Mulţumesc. Doamne Dumnezeule, cum am dormit!

Din reflex rostise fraza, vrând să contracareze reproşul care urma să vină. Mama ei nu suporta nici cea mai inofensivă înjurătură.

— Ţi-a prins bine! spuse mama pe neaşteptate. Lapte vrei? L-am încălzit deja.

Inger Johanne îşi arcui degetele în jurul cănii încinse şi se îndreptă spre fereastră.

— Nu, mulţumesc. Cred că acum am nevoie de cafea neagră. Ce mai e nou? întrebă ea aruncând o privire spre televizorul lăsat pe canalul NRK, dar fără sonor.

— O grămadă de chestii noi. Mult prea multe. Poţi să te uiţi la rezumatul ştirilor de la ora şapte, la Dagsrevyen[2].

— Tu ai dormit?

[2]Cea mai vizionată emisiune de ştiri din Norvegia. Se difuzează la şapte seara. (N.t.).

— Da, puţin.

— Dar, mamă, trebuie să...

— La vârsta mea, aproape că n-ai nevoie de somn. Aşteaptă şi vei vedea! Am fost la o plimbare cu Jack – o plimbare destul de lungă, de fapt. E mai anchilozat decât mine, dar ne-am descurcat. Mai aveam şi câteva comisioane de făcut.

— Ai ieşit? Nu am auzit absolut nimic, mamă. Sigur am...

— Uite aici, spuse ea întinzându-i un telefon mobil.

— Al cui e ăsta?

— Al tău. Cel vechi era zdrobit. Cred că am voie să-ţi cumpăr unul nou...

Mama îi flutură prin faţă un telefon cu platformă android.

— Ia-l! Tinerelul ăla simpatic de la Storosenter mi-a spus că trebuie să-ţi pui tu semnătura pe el, dar tragedia asta li s-a mai întâmplat multor persoane, aşa că am rezolvat şi chestiunea asta. Aveam la mine vechiul telefon, aşa că a schimbat cartela pin şi a făcut totul pentru tine.

— Cartela SIM, o corectă Inger Johanne. Mulţumesc. Îţi mulţumesc tare mult, mamă!

O apucă o greaţă cumplită când luă noul smartphone. Senzaţia de rău aproape că o făcu să leşine şi mama abia apucă să-i smulgă telefonul din mână, iar cana de cafea

căzu la pământ. Inger Johanne îşi duse mâinile la gură şi fugi la toaletă.

— Aduc nişte gheaţă şi o cârpă.

— Nu, se văită Inger Johanne, apoi un gând o făcu să vomite cu putere. Nu!

Rată ţinta. Voma se scurse pe lângă vasul de toaletă, pe marginea vasului. Un lichid subţire şi acru se prelingea în şiroaie mici pe bucăţile de gresie. Şi vomită iar. Nu mai avea nimic în stomac. Cu o mână se sprijini de perete şi se ridică încet, să nu leşine.

— Aşa nu se mai poate, şopti ea lăsându-şi cu grijă mâna pe sânul drept.

Inger Johanne avea patruzeci şi trei de ani şi nu se simţise niciodată mai tânără decât era. Din contră, se mira foarte tare de Yngvar, care, deşi era trecut bine de cincizeci de ani, lua lucrurile în glumă sau avea o abordare pragmatică asupra vieţii când lucrurile luau o întorsătură neaşteptată. Dar fusese mereu mult mai tânăr decât ea. Mai flexibil. Inger Johanne avea nevoie de o asemenea persoană, cu care să stea şi alături de care să crească şi copiii. Îi venea din ce în ce mai uşor să râdă de hârjonelile dintre el şi copii, chiar dacă ea nu participa aproape niciodată la jocurile lor. Pentru ea, copiii însemnau numai

griji şi teamă, precum şi un sentiment atât de puternic de iubire, încât risca să îi înghită pe toţi.

Nu putea fi bine.

— Era de aşteptat să ai o reacţie după ziua asta îngrozitoare, spuse mama liniştind-o şi punându-i o bucată de gheaţă între buze. Suge gheaţa înainte să te speli pe dinţi. O să-ţi dea o senzaţie de prospeţime şi bună-dispoziţie. Eşti gata? Lasă-mă să spăl aici, numai să...

— Nu, mamă. Curăţ eu.

Mama de odinioară ar fi dat-o la o parte şi şi-ar fi reclamat dreptul de a spăla baia. Dar mama actuală, cu care Inger Johanne încă nu se obişnuise, făcu un pas în spate, îşi netezi părul şi spuse calm:

— Am spălat eu şi chestii mai rele după tine şi soră-ta. Şi după nepoţi. Dar nu insist. Oferta rămâne valabilă, dacă te răzgândeşti.

Apoi zâmbi cu acelaşi surâs nebănuit şi fără aluzii, înainte să închidă uşa cu atenţie, îndreptându-se spre camera de zi. Ducea în mână un pahar plin de cuburi de gheaţă zornăitoare.

— Mamă, spuse Inger Johanne aproape şoptit. Vino înapoi.

* * *

Când telefonul nou-nouţ sună, nimeni nu recunoscu tonul de apel. Până şi Jack îşi înălţă capul de pe măsuţa de cafea şi ciuli atent urechile. Abia după ce telefonul sună de patru ori Inger Johanne îşi dădu seama că pe ea o căutau. Bărbatul de la magazin nu copiase numerele din lista de contacte în noul telefon, aşa că nu recunoscu numărul.

— Alo? spuse ea întrebător.

— Trebuie să vii, anunţă vocea unei femei care plângea.

— Alo? repetă Inger Johanne. Cu cine vorbesc?

— Sunt eu! strigă vocea. Ellen! Trebuie să vii, Inger Johanne! L-au luat pe Jon! Au fost aici şi l-au luat pe Jon!

Inger Johanne strânse telefonul în mână.

— Trebuie să te liniştești, spuse ea. Nu înţeleg nimic din ce spui dacă nu încetezi să strigi în halul ăsta.

Se auzi un oftat, apoi femeia îşi drese vocea.

— L-au arestat pe Jon, continuă Ellen. A venit un poliţist şi l-a arestat în urmă cu câteva ore. Sigur l-au băgat la închisoare, Inger Johanne! Jon, el care niciodată nu...

— Sigur nu e la puşcărie. De unde ai tras concluzia că...

— Ei cred că l-a omorât pe Sander!

— Bineînţeles că nu l-a omorât pe Sander!

— Ba da! Poliţistul ăla slăbuţ de ieri, ăla urât, a venit pur şi simplu şi...

Restul se pierdu printre bocete.

— Ascultă-mă, spuse Inger Johanne ridicând o mână cu un gest liniştitor, de parcă Ellen ar fi putut să o vadă. Trebuie să te calmezi. Vin acum. Mă auzi? Ajung cam în zece minute, poate într-un sfert de oră. E bine?

Drept răspuns, auzi doar plânsete.

— E bine, Ellen? întrebă pe un ton mai ferm.

— Da. E bine. Mulţumesc.

Legătura se întrerupse.

— Ce-a mai fost şi asta? întrebă mama, cu ochii în continuare aţintiţi spre televizor, unde aceleaşi fotografii cu masacrul se derulau la nesfârşit.

— Era Ellen. E isterică.

— Nu-i de mirare! Să-ţi pierzi băiatul în asemenea circumstanţe, chiar în mijlocul acestor evenimente tragice...

Mama arătă spre televizor.

— Oricine poate înnebuni la aşa un necaz.

— Zicea că Jon a fost arestat.

În sfârşit, mama îşi desprinse ochii de la ecran şi se întoarse către Inger Johanne.

— L-au arestat? întrebă ea, cu un râs uscat. Dar sigur că nu-i necesar! Poliţia ar trebui să ştie când e cazul să-şi ia mâna de pe un caz clar de accident şi să nu piardă timpul

cu el. Chiar tu mi-ai spus că Sander era un băiat foarte neastâmpărat. Un băiat care suferea de ADBH, parcă.

— ADHD, o corectă Inger Johanne.

— În plus, raportul medicului legist sigur nu e gata încă. Nu în condiţii normale, în orice caz, şi nu conţine toate informaţiile.

Arătă iar spre televizor.

— Ei aş! bombăni Inger Johanne. Ce ştii tu despre autopsii?

— Mă uit la televizor şi eu, draga mea. La filme poliţiste. Nu prea am la ce să mă uit noaptea, când nu pot dormi. Ce-aş putea face?

Pe buze îi flutură un zâmbet aproape imperceptibil, ca şi cum ar fi făcut o mărturisire nemaiauzită.

Inger Johanne îi contemplă chipul, fără să răspundă. Mama ei îmbătrânise foarte mult într-un timp foarte scurt. Chiar dacă încă se ţinea bine, nu mai făcea la fel de multe eforturi ca să pară casnica impecabilă care fusese odată, în tinereţe. Fardurile erau mai şterse şi erau aplicate cu o oarecare neglijenţă. Părul ei, întotdeauna spălat şi aranjat la madam Gundersen, în strada Blåsbortveien, în fiecare vineri, care apoi rămânea ţeapăn ca o cască tot restul săptămânii, parcă se pleoştise şi nu mai reuşea să acopere

pielea roz-deschis a capului. Îşi consumase întreaga viaţă încercând să-şi clădească o imagine, soţ şi copii, în această ordine, până când apăruseră nepoţii şi sensul vieţii ei se schimbase.

„Dar mama e prea bătrână ca să mai fie din nou bunică”, se gândi Inger Johanne. „Şi eu sunt prea în vârstă pentru încă o tură”, îşi spuse în sinea ei, încercând să îndepărteze acest gând.

Poate că se înşelase cu totul. Şi alte schimbări ale corpului veniseră puţin prea devreme. Poate că sensibilitatea crescută, greaţa şi neliniştea aveau cu totul alte cauze. Ceva trecător, poate.

— Pot să împrumut maşina ta? întrebă ea. Cred că trebuie să merg până la Ellen, să văd despre ce-i vorba. Yngvar a luat Volvo-ul, iar bătrânului Golf îi moare motorul la fiecare colţ de stradă.

— Bineînţeles, spuse maică-sa uimită. Vrei să mai rămân?

— Îhî, aprobă Inger Johanne direct. Apoi se gândi şi adăugă: în orice caz, măcar până mâine. Până aflu ce se întâmplă cu Yngvar. A fost aşa de bine să vorbesc aseară cu copiii, dar tot nu pot sta liniştită până nu ştiu exact ce face Yngvar. Poţi să rămâi?

— Da. Mi-am adus obiectele de toaletă şi nişte schimburi când am ieşit după-amiază. Pentru orice eventualitate. Dar rămân doar dacă vrei cu adevărat.

Mama fixă ecranul televizorului.

— Cheile mele sunt atârnate în cuiul de la uşa de la intrare, adăugă ea, cu un tremur uşor în voce. Cred că aşa-i cel mai bine. Am început să-mi vâr nasul pe ici, pe colo. Cu cheile şi chestii de-astea... Totul stă cel mai bine la locul lui, aşa mi se pare.

De parcă mama n-ar fi trăit toată viaţa ei cu mottoul „totul la locul lui”, reflectă Inger Johanne şi se îndreptă către hol. Dar se opri în pragul uşii. Strânsoarea uşoară a sutienului o făcu să bage mâna pe sub pulover şi să tragă încet de el. Îşi simţi propriul miros emanând din puloverul pe care-l socotise mai curat decât era de fapt. Îl smulse rapid de pe ea şi fugi în dormitor, să găsească altul. Jack se ridică şi o urmă şontâcăind, dând din coadă după ce ridică o şosetă murdară de pe podea. Trebuia întotdeauna să aibă ceva în gură când mergeau la plimbare, semn că un strămoş de-al lui fusese retriever.

— Stai! ordonă Inger Johanne cu forţă, smulgându-i şoseta din gură. Nu mai atinge nimic.

Déjà vu.

Exact asta le spusese lui Ellen, Jon şi Joachim în seara precedentă.

Îşi trase peste cap un pulover verde-deschis şi încremeni.

Într-adevăr, ceva fusese atins, exact aşa cum simţise cu o zi înainte. Ceva fusese luat, adăugat sau mutat. Se produsese o mică schimbare în cameră, în hol, în baie sau bucătărie. Doar că nu putea să-şi dea seama ce anume.

Cu siguranţă era ceva neînsemnat, se linişti în sinea ei şi porni.

* * *

Într-un birou mic din strada Grønlandsleiret numărul 44, Jon Mohr stătea uitându-se fix la perete. Micul chip părea buhăit, ochii erau roşii, iar sub ochi avea cearcăne adânci. Îşi umezea buzele întruna. În mâna dreaptă învârtea o bucată de lemn desprinsă din fotoliu.

— Înţeleg că ţi-e greu, spuse tânărul poliţist (politimann) îmbrăcat cu o uniformă prea mare, decorată cu o singură stea pe epoleţi. Dar după starea în care este soţia ta acum, e mai bine să facem interogatoriul martorilor aici, la secţia de poliţie. Nu cred că am fi reuşit dacă ea ar fi fost aici, ca să zic aşa. Şi, după cum bine înţelegi, trebuie să lămurim ce s-a întâmplat, acum că e de competenţa poliţiei.

Jon Mohr nu răspunse. Se uita neîncetat la perete, într-un

punct anume, undeva deasupra poliţistului şi puţin spre stânga.

— Bun. Să vedem. Eu sunt agentul de poliţie Henrik Holme...

Degetele îi fugeau pe tastatura calculatorului aşezat pe o măsuţă.

Nu ştia exact la ce se aşteptase. De fapt, nu mai interogase niciodată un om căruia tocmai îi murise o rudă. Mai precis, el nu audiase martori mai deloc. Cinci, poate. Şi de fiecare dată, în legătură cu depăşirea limitei de viteză.

Îi era cald.

Devenea perplex când îşi analiza sentimentele, aşa că nu mai încercă s-o facă.

Destul că în seara precedentă, după ce primise un mesaj neaşteptat, fusese nevoit să meargă singur la Grefsen, să facă ordine după un accident blestemat. Bineînţeles că urmase cursuri despre reacţiile emoţionale, dar isteria lui Ellen Mohr depăşise cu mult ce-şi imaginase el. „Sigur a fost nebună dinainte”, îşi spuse Henrik Holme în sinea lui, după vaietele şi ţipetele ei şi după felul în care se agăţase de trupul băieţelului mort. Să ia o declaraţie de la tată în ziua aceea, în linişte şi pace, departe de ea, i se păruse iniţial o idee bună.

La şcoală învăţase că toţi neadaptaţii deveneau foarte nesiguri odată ce treceau pragul poliţiei. La poliţie el se simţea ca acasă, pe propriul teritoriu, iar asta îi crea un avantaj. Dar acum nici el nu se simţea în largul lui pentru că nu mai pusese piciorul în acel birou, înainte să interogheze pe cineva, dând impresia că era un poliţist profesionist.

Dar aşa stăteau lucrurile şi nu le putea schimba acum. Nu era musai să deţină controlul. La urma urmelor, interogatul nu era decât un amărât de tată aşezat de cealaltă parte a mesei, murdar şi plâns. Henrik Holme trebuia să rezolve cazul cât putea de elegant şi de ordonat, să-i dea o mână de ajutor medicului legist, iar la final unul dintre jurişti avea să claseze cazul după cum indicau probele: un accident fără vinovaţi.

Henrik Holme nu voia să lucreze la un accident survenit în casă. El voia să cerceteze Catastrofe.

— Aşa, reluă el, după ce încercase în zadar să-i capteze privirea lui Jon. Mai întâi toate detaliile, pe urmă luăm totul pas cu pas. Jon Mohr este numele tău complet?

Bărbatul din fotoliu aprobă din cap. Pronunţă rar codul numeric personal şi adresa.

— Locul de muncă? întrebă Henrik Holme.

Jon Mohr se desprinse în sfârşit de braţele fotoliului şi îşi puse mâinile în poală.

— Manager şi partener la Mohr şi Westberg SA.

— Şi ce firmă-i asta?

— O firmă de relaţii de comunicare.

— O firmă de PR, prin urmare.

— Nu. E un centru de comunicare. Ajutăm diverse organizaţii, instituţii şi persoane fizice, cu abordări strategice în toate formele comunicării. În primul rând, în comunicare cu autorităţile. Dar şi cu media.

Totul suna mecanic, de parcă ar fi reprodus un text memorat pe dinafară.

— Exact, încuviinţă Henrik Holme, ezitând cu mâinile deasupra tastaturii. Un birou de PR, cu alte cuvinte.

— Nu.

— Şi numele decedatului este... Numele complet e Sander Sebastian Krogh Mohr. Corect?

— Noi îi spunem simplu, Sander. Sander Mohr.

— Născut pe 17 mai 2003, corect?

— Da.

Henrik Holme surâse.

— S-a născut de ziua naţională. Plictisitor.

Jon Mohr stătea în continuare cu privirea pironită pe

peretele din spatele poliţistului. Ochii începură să-i lăcrimeze, dar nu scoase niciun sunet.

— Aşa, spuse Henrik Holme şi şovăi. Acum, te rog să povesteşti ce s-a întâmplat. Cu propriile tale cuvinte.

Bărbatul mai vârstnic ridică întrebător din sprâncene.

— De unde să încep? întrebă Jon Mohr, abia perceptibil.

— De unde să începi?

Poliţistul îşi muşcă buza de jos şi roşi încă o dată.

— Nu... zise el scărpinându-se pe gât şi trăgând de gulerul cămăşii lăbărţate deja. Jon Mohr se uita în sfârşit la el. Poliţistul înghiţi în sec.

— N-ai mai făcut asta niciodată, spuse Jon Mohr.

— Ce anume?

— Să iei declaraţiile unui martor.

— Ba sigur că am mai făcut asta, spuse Henrik Holme în timp ce roşeaţa din obraji cobora înspre gât. De multe ori!

— Poate! Dar niciodată într-un caz de deces.

— Asta aşa-i, dar...

— Sander avea ADHD, spuse Jon ridicând vocea. În limbaj de specialitate, era hiperactiv şi impulsiv.

Degetele poliţistului alergau pe tastatură.

— Era un băiat dezvoltat, după cum ai spus şi tu. Era puternic şi putea realiza tot ce îşi dorea. Era o provocare

permanentă. Sander... nu avea tot timpul grijă de el însuşi. Noi trebuia să avem grijă de el. Ai grijă! Ai grijă!

Cuvintele i se strecurau dintre buze cu un şuierat.

— Îhî.

Un zumzăit ca de televizor sau radio răzbătea din încăperea de alături, destul de tare încât să deranjeze, destul de încet ca vorbele să nu se distingă. Henrik Holme se întreba dacă ar trebui să meargă acolo şi să-i roage să dea mai încet.

— Sander lua medicamente, spuse Jon Mohr cu voce tare înainte ca poliţistul să hotărască ce să facă. Ritalin. Îl ajuta, dar uneori reuşea să se fofileze. Nu voia să le ia şi atunci ne păcălea. Le păstra sub limbă, apoi le scuipa. Noi obişnuiam să le găsim în locuri în care...

Răsuflă din greu şi încercă să-şi înăbuşe plânsul.

— Nu înţeleg... Pur şi simplu nu înţeleg de ce. Îi era mai bine de la medicamente. Era mai calm, se concentra mai bine. Ne făcea viaţa mai uşoară şi nouă, şi lui. Mai ales... mai ales lui Ellen.

— Exact. Ea ducea greul în majoritatea timpului?

— Greul?

Pentru prima dată de când începuse interogatoriul, Jon Mohr dădea semne de nervozitate.

Ridurile de pe frunte se adânciseră şi bărbatul se aplecă puţin în faţă.

— Nimeni nu poate spune că e greu când vorbeşti despre propriul copil! Dar Sander era neliniştit. A fost aşa încă de la naştere şi, de vreme ce am avut posibilităţi financiare, Ellen nu a mai lucrat. Am fost amândoi de părere că cea mai bună soluţie era să...

— Să nu lucreze? întrerupse Holme. Mie mi se pare că era destul de mult de lucru cu Sander, ca să nu mai spun de casa asta mare...

— Nu asta am vrut să spun! interveni Jon Mohr, întunecându-se la faţă. Îţi atrag atenţia că n-am mai dormit de la cinci şi jumătate, de ieri-dimineaţă! Mi-a murit singurul copil într-un accident cumplit, acum douăzeci şi patru de ore, soţia mea e distrusă...

Se aplecă mai tare în faţă, iar Henrik Holme se lăsă puţin pe spate, chiar dacă îi despărţea biroul.

— Nu cred că cineva pe lumea asta îşi poate imagina, şuieră Jon Mohr şi picături mici de salivă zburară peste masă. Nimeni nu-şi poate imagina cum e să-ţi pierzi singurul copil într-un accident stupid, îngrozitor, absolut oribil...

Rosti fiecare cuvânt răspicat. Se lăsă încet înapoi pe

spate şi-şi cuprinse faţa cu ambele mâini, până când încheieturile degetelor se albiră.

— În clipa asta e destul de tragic pentru mulţi alţii, spuse Henrik Holme fixând monitorul calculatorului. Diferenţa e că în cazul lor se cunoaşte făptaşul.

Jon Mohr îşi îndepărtă mâinile şi se uită la el neîncrezător, aproape dezgustat. Ochii i se îngustară pe chipul lui plâns. Henrik Holme scuturâ încet din cap, ridicându-şi încet mâinile într-un gest de împăcare.

— Linişteşte-te, spuse el.

— Făptaşul? rânji Jon Mohr. Ce dracu' vrei să spui cu făptaşul? Sander a căzut de pe o scară. De pe scara dublă pentru draperii din propria noastră cameră! Nu s-a întâmplat nimic altceva! Ce dracu' vrei să insinuezi?

— Nimic, răspunse Holme cât putea de calm.

Transpira abundent. Îşi drese glasul şi spuse:

— Am pornit de la premisa că moartea fiului tău intră în categoria deceselor accidentale. Asta nu înseamnă că...

Ridică din nou mâinile, de data asta pentru a-l împiedica pe Jon Mohr să-l întrerupă. Bărbatul stătea ca pe ace. Chipul îi era roşu-aprins şi furios.

— Nu înseamnă că suspectăm pe cineva anume, spuse Holme. Deocamdată! Vom elucida lucrurile. Îi vom interoga

pe cei interesanţi de audiat, vom primi raportul medicului legist şi tehniciana va analiza în detaliu probele adunate în seara asta. Vom lua în calcul absolut toate datele pe care le avem la dispoziţie. La sfârşit, vom trage concluziile. OK?

Acum se simţea mai mulţumit de sine.

Bărbatul din fotoliul audiaţilor părea să se fi calmat puţin.

El, Henrik Holme, poliţist de douăzeci şi şase de ani, reuşise să calmeze un bărbat de vârstă mijlocie înainte ca omul să-i scoată ochii.

Era bine.

De când absolvise Academia de Poliţie, în urmă cu câteva săptămâni, se numărase printre puţinii norocoşi care prinseseră un post temporar pentru perioada de vară la Poliţia din Oslo. Dar până atunci nu făcuse altceva decât să se plimbe pe la accidentele de maşină. Chiar dacă nici cazul ăsta nu constituia tocmai o muncă de detectiv adevărat, era, în orice caz, mai interesant decât sarcinile pe care le primise până atunci. Şi cazul avea să se încheie repede. Îi zâmbi încurajator lui Jon Mohr, apoi îşi aşeză mâinile înapoi pe masă şi rosti:

— Iar în caz că decidem că băiatul nu a murit din cauza imprudenţei, atunci cadavrul va fi transportat de la spital şi va putea fi îngropat. N-ar trebui să dureze foarte mult.

Cuvintele nu fuseseră tocmai potrivite, recunoscu el în interiorul său. Jon Mohr sări de pe scaun, se întoarse spre perete şi lovi cu pumnul. Dintr-o singură mişcare, dădu masa la o parte, înşfăcă scaunul pe care stătea poliţistul şi-şi pregăti pumnul drept de luptă.

— Fiul meu a murit! urlă el. A murit, pricepi? Într-un accident oribil şi nedrept! Dacă tu crezi c-o să-i permit unui mucos ca tine să facă aluzii despre mine sau despre soţia mea, cum că...

Pumnul încleştat porni să lovească şi se opri în mod miraculos, chiar la câţiva centimetri de bărbia lui Henrik Holme.

— Chiar nu înţelegi nimic? şuieră Jon Mohr cu putere. Chiar nu ştii nimic despre durere, despre dor şi tristeţe?

Henrik Holme îi simţea răsuflarea în dreptul gurii sale, mirosind a stătut şi rânced, cu un iz de lemn-dulce. Asta îl trezi din şocul atacului neaşteptat şi fu în stare să întoarcă scaunul înapoi. Cu viteza luminii se ridică de pe scaun luând o poziţie pe jumătate de apărare, pe jumătate de atac de box.

— Stai jos! ordonă el cât mai ferm.

Vocea îi tremura, dar adversarul lui era prea surprins ca să observe. Singurul lucru pe care Henrik Holme nu voia să-

l facă era să strige după ajutor. Erau mulţi oameni, pretutindeni. Nu lua mai mult de câteva secunde ca cineva să vină.

Dar ar fi fost dureros pentru el.

Era primul lui caz adevărat.

— Stai jos! ordonă el, pe un ton mai ridicat.

— La naiba! strigă Jon Mohr, arătându-şi dinţii. Al dracului să fiu dacă mai discut cu tine!

Se întoarse rapid şi se îndreptă spre uşă. Acolo se opri, cu mâna pe clanţă.

— Şi dacă tu crezi că poţi să mă reclami pentru că am atacat un poliţist, las-o baltă. Nici măcar nu te-am atins. Nici măcar de-un fir de păr de-al tău nu m-am atins. Asta numesc eu...

Înghiţi în sec şi-şi ridică degetul arătător subţire.

— Asta numesc eu controlarea impulsurilor, spuse el dur şi plecă.

Uşa rămase larg deschisă în urma lui, iar agentul Henrik Holme nu mai auzea nimic decât bătăile puternice ale inimii sale.

Mai trecură câteva secunde până când tânărul coborî mâinile.

* * *

Pe când Ellen K. Mohr se numea Ellen Krogh, ea întruchipa tot ceea ce alţii şi-ar fi dorit să aibă.

Era înconjurată de praf de stele.

Dacă stăteai în apropierea lui Ellen Krogh, deja erai cineva. În tinereţe nu fusese vreo prinţesă de fată. Nu învrăjbea pe nimeni. Ea nu se juca cu starea de nesiguranţă a altora; din contră, ea le insufla celorlalţi încredere. Ellen Krogh nu dădea ordine şi nici nu era dominatoare. Ea lua deciziile de cele mai multe ori, pentru că aşa îi cereau împrejurările. Timpul dominaţiei acestei fetiţe active fusese neobişnuit de îndelungat. Să stai prin preajma lui Ellen Krogh era, după ce toţi ceilalţi crescuseră, un pas important în ascensiunea în ierarhia insidioasă a bărbaţilor. Băieţii, mai apoi bărbaţii erau cu toţii atraşi de Ellen Krogh atât de puternic, încât aceştia se mulţumeau să stea în prezenţa altor femei ori de câte ori prinţesa îi respingea.

Fusese bună şi la învăţătură.

Imediat după terminarea liceului se înscrisese la stomatologie, terminase studiile la timp şi apoi preluase cabinetul particular al unei mătuşi, la trei ani după ce dăduse examenul. La vârsta de douăzeci şi opt de ani deţinea o afacere înfloritoare cu şase angajaţi şi avea câştiguri de peste un milion pe an.

Asta se întâmpla în urmă cu cincisprezece ani şi Inger Johanne se întreba dacă acum Ellen decăzuse de pe tronul ei sau nu.

Poate că schimbarea survenise odată cu schimbarea numelui.

Nimeni din liceu nu ar fi crezut că Jon Mohr avea să o cucerească pe Ellen Krogh. Jon era şleampăt şi înalt, nu se pricepea la jocurile cu mingea şi de cele mai multe ori îşi vedea de-ale lui. Nimeni dintre cei care-i fuseseră apropiaţi nu îl remarcase până când nu câştigase un concurs internaţional de eseuri, cu titlul Rubbish and b* * *shit the limitations of oral communication.

Câştigase 50.000 de coroane, dăduse un interviu pentru Aftenposten şi astfel ieşise pentru totdeauna din anonimat în cadrul şcolii. Nu că pentru el ar fi fost vreo diferenţă: tot cu tocilarii îşi făcea veacul: colegi care construiau calculatoare, îşi storceau coşurile şi citeau Jens Bjørneboe.

În mod uluitor, hotărâse să urmeze cursuri de drept. Ceva se întâmplase cu el imediat ce pusese piciorul în Piaţa Universităţii. Nu mai era văzut în preajma adolescenţilor nemiloşi din ierarhia liceului. Jon Mohr începuse o viaţă nouă şi o apucase cu ambele mâini. Studiul ştiinţelor juridice îi venea ca o mănuşă pentru că avea mintea ageră,

era destul de conservator şi încă din al doilea semestru fusese ales în consiliul studenţesc. Profesorii începeau să-l remarce. În anul al doilea, scrisese un eseu numit Paisprezece sfaturi pentru studenţii care vor să ajungă departe fără mai mult de două cuie bătute în cruce – sau cum să ascunzi faptul că nu ştii nimic. Le dădea caietul gratuit tuturor celor care-l cereau. Cu toţii voiau să nu înveţe, iar majoritatea se stricaseră de râs. Jon Mohr devenise un mic rege al studiilor şi evident că uneori atrăgea femeile.

Studiile nu le terminase niciodată.

Încă din al treilea an primise o ofertă pentru un job foarte bine plătit la unul dintre cele mai mari birouri de PR din Norvegia, într-un moment în care încrengăturile din branşă erau aşa de încâlcite, că nu le mai vedeai capătul. După patru ani de experienţă, luase cei mai buni colegi şi majoritatea clienţilor din portofoliul firmei şi deschisese o afacere pe cont propriu.

Apoi o întâlnise pe Ellen.

O reîntâlnise, cum obişnuia el să spună. Fusese îndrăgostit de ea încă din şcoala generală, ca mulţi alţii. Diferenţa era că de data asta ea îi acorda atenţie.

Cam pe atunci se schimbaseră lucrurile, se gândi Inger

Johanne în timp ce parca Polo-ul mamei în faţa garajului dublu din strada Glad. În orice caz, atunci trebuie să fi început un proces uimitor, în urma căruia Jon părea să înflorească, în vreme ce, încet, aproape imperceptibil, Ellen devenise altcineva.

Uşa de la intrare era întredeschisă.

— Hello!

Inger Johanne aruncă o privire spre hol.

— Intră, spuse Ellen coborând în fugă pe scări.

Era îmbrăcată într-un pulover roşu şi blugi, cu picioarele goale vârâte într-o pereche de sandale de plastic. Pe Inger Johanne o cuprinse un sentiment de nelinişte când îi văzu chipul machiat discret cu buzele proaspăt rujate. Ea sărise peste întregul ritual închipuindu-şi că urma să viziteze o femeie care plânsese mult şi care umbla în trening.

— Nu am primit veşti de la Jon încă! spuse Ellen, cu răsuflarea tăiată. Am încercat să-l sun pe Gabriel Grossmann, dar nici de el nu pot da.

— Salut, spuse Inger Johanne. Cine-i Gabriel Grossman?

— Avocatul. Avocatul lui Jon!

Ellen nu-i dădea niciun semn lui Inger care să-i sugereze că era bine-venită.

— Este într-adevăr un avocat specializat în domeniul

comercial, spuse Inger Johanne. În afară de asta, sunt absolut convinsă că Jon a fost chemat doar să dea declaraţii. Mai întâi poliţia...

— Poliţistul ăla a venit personal aici! Nu putea să sune? Dar nu se dau declaraţii sâmbătă seara, nu? Numai dacă se crede că este ceva deosebit de serios, cum ar fi...

Faţada începea să-şi arate crăpăturile, izbucni în plâns şi-şi ascunse faţa sub braţe, iar peste nicio secundă făcu trei paşi şi se aruncă la pieptul lui Inger Johanne.

— ... o crimă, şopti ea după câteva secunde. Ei cred că Jon l-a ucis pe Sander.

— Sunt sigură că poliţia nu crede asta, spuse Inger Johanne mângâind-o încet pe spatele micuţ.

Corpul ei avea un miros proaspăt, ca după duş, iar sub pulover şira spinării părea o frânghie pe care erau înşirate biluţe de lemn.

— Sigur poliţistul a venit doar să...

— Nemernicul ăla de poliţist a spus asta!

Ellen îi dădu drumul la fel de repede cum îi sărise în braţe. Ellen se dădu cu paşi ezitanţi în spate. Rimelul i se scursese şi o parte din ruj era pe puloverul lui Inger Johanne.

— Ne-a spus asta când Jon a vrut să ştie de ce era

necesar interogatoriul chiar în clipa aia, se plânse ea. Ne-a spus că...

Îşi trase răsuflarea şi ridică din umeri, într-o încercare crispată de a se aduna.

— Ne-a spus: „Întotdeauna vrem să aflăm mai multe în astfel de cazuri. Ori de câte ori moare vreun copil trebuie, bineînţeles, să aflăm dacă nu este vorba despre maltratare”.

Ochii ei deveniră parcă şi mai mari.

— Ascultă-mă! spuse Inger Johanne, cu un suspin. Poliţistul ăla este îngrozitor de lipsit de experienţă. Chiar tu ai spus asta aseară.

— Eu nu pricepeam nimic din ce se petrecea aseară! strigă Ellen şi se ghemui toată, cu mâinile încolăcite în jurul cefei. Ştiam doar că Sander a murit. Băiatul meu a murit, Inger Johanne. A căzut de pe o scară şi eu...

Plânsul ei răsună ca un urlet prelung. Inger Johanne simţi cum i se făcea pielea de găină şi nu ştia ce să facă. Ellen părea aproape ieşită de sub control, cel puţin asta era impresia ei, şi ar fi fost inutil să răspundă raţional istericalelor ei.

— Dar eu am observat ce s-a întâmplat, spuse ea liniştită. Şi era evident că poliţistul ăla abia a fost numit în

funcţie. Poţi să mă crezi. Dar a făcut o şcoală şi acolo sigur a învăţat una-alta. Unul dintre lucrurile pe care le învaţă acolo este că moartea unui copil trebuie investigată luând în considerare...

Vaietele deveniră aproape insuportabile.

Inger Johanne îngenunche, apropiindu-şi încet mâna de umărul lui Ellen.

Pe vremea când Ellen Mohr se numea încă Ellen Krogh, avea forme. Cu anii însă, devenise slabă şi acum era scheletică. Din cauza celor trei avorturi spontane aproape că rămăsese fără vlagă, până când, cu ajutorul unei clinici finlandeze de fertilizare, reuşise să aducă pe lume un copil viu. Sander cântărise 4.850 de grame când văzuse lumina zilei cu ajutorul cezarienei, şi ce mai rămăsese din corpul firav al lui Ellen parcă dispăruse atunci, odată cu sarcina. Cu toate astea, Ellen continuase să se antreneze de patru ori pe săptămână, pe tot parcursul anului, şi avea înfăţişarea unei persoane care aleargă maraton: era numai fibră, puternică şi slabă ca un ţâr. Clavicula era vizibilă şi extrem de tare sub mâna lui Inger Johanne.

— E doar o procedură de rutină, spuse ea încercând să surprindă privirea lui Ellen. Vrei să mergem sus în cameră şi să povestim?

Păturile de lână aşezate peste ea avură un oarecare efect. Ellen se ridică încet şi fără vlagă. Se şterse sub ochi cu degetele, fără efect, pentru că fardul negru formase nişte pungi întunecate în jurul ochilor.

Fără a scoate o vorbă, urcă scările. Inger Johanne o urmă.

În cameră era ordine. Orice semn că în ziua precedentă se pregătiseră pentru petrecere dispăruse. Masa de sufragerie era goală, în afară de o fructieră multicoloră plină cu fructe. Prin sticla bufetului de lângă geam, spre sud-vest, se vedeau paharele frumos aşezate la locul lor, în şiruri dese, în funcţie de înălţime, de sus până jos. Aranjamentele de flori dispăruseră. Aranjamentele florale mari din cele două vaze identice erau împrospătate cu mai mulţi trandafiri şi fuseseră dispuse de-o parte şi de alta a şemienului.

— Jon a strâns totul azi-noapte, spuse Ellen, ca şi cum ar fi observat imediat că Inger Johanne era uluită cum de cineva putea să facă ordine după întâmplările din ziua precedentă. Nici eu şi nici el n-am putut să dormim. Eu doar am rătăcit prin casă, dar ştii tu cum e Jon.

Atunci Inger Johanne îşi dădu seama că de fapt nu îl cunoştea prea bine pe Jon.

— E aşa de raţional, spuse Ellen. Simte nevoia să facă

ceva în fiecare secundă din zi. Şi mâncarea este pusă deja în congelator. Jon e aşa de...

Se lăsă încet într-unul dintre cele două fotolii pereche, aşezate în faţa ferestrelor.

— Nici n-am ştiut ce s-a întâmplat în atacul acela terorist înainte să vină mama lui Jon şi să ne povestească toate detaliile.

— Mai bine că n-ai ştiut, spuse Inger Johanne şi se aşează pe celălalt fotoliu. Este, într-adevăr, un weekend îngrozitor. Ai reuşit să dormi puţin?

— Puţin, după-masă. Mama lui Jon, Helga, avea nişte sedative. Helga e aşa de practică. Exact ca Jon.

Ellen scoase mobilul dintr-o măsuţă care se afla între ele. Încă nu primise niciun mesaj, iar Ellen dădu nerăbdătoare din cap şi îl aruncă la loc pe masă.

— De-ar veni odată Jon! se văicări ea, ţinându-se de cap. Pur şi simplu nu suport starea asta de nesiguranţă!

Inger Johanne încercă să se aşeze mai bine în fotoliul uriaş.

— Cât timp aşteptăm, vrei să-mi povesteşti exact ce s-a întâmplat? o rugă ea. Dacă poţi, evident.

— Poţi să-mi promiţi că nu-l vor lua pe Jon?

— Să-ţi promit?

— Da! Şi despre tine se poate spune că faci parte din poliţie, Inger Johanne. L-ai ajutat deseori pe Yngvar în cazuri mai dificile. Nu o dată ai fost pomenită şi în ziare. Trebuie să-mi promiţi că vei demonstra că el n-a făcut nimic greşit! Nici nu pot să mă gândesc cum ar fi să-l pierd pe Sander, iar mai apoi să...

— Nici pomeneală! Nu fac parte din poliţie, o întrerupse Inger Johanne, cu speranţa că va preveni un nou acces de isterie. Eu sunt cercetător, Ellen, şi tu ştii foarte bine. Nu pot să-ţi promit nimic. Dar dacă îmi povesteşti ce s-a întâmplat de fapt, atunci măcar aş putea să...

Habar nu avea ce putea face. Cel mai probabil, nimic. Acum prioritatea era să o calmeze pe Ellen. Jon urma să vină în curând acasă şi ea trebuia să se întoarcă acasă la grijile ei.

— Nu era nimeni aici, începu Ellen cu voce scăzută.

Vocea îi vibra încet. Atunci se opri.

— Aha. În cameră nu era nimeni sau în toată casa?

— Jon era jos, să-şi ia la revedere de la maică-sa.

— Helga? Şi ea a fost aici?

— Da, e aşa de drăguţă! Dacă n-aş fi avut sprijinul ei, nu ştiu ce m-aş fi făcut. E aşa de pricepută cu Sander. Să organizezi o petrecere cu Sander prin preajmă e o

provocare, este...

Îşi acoperi ochii cu mâna, de parcă i-ar fi fost ruşine. Gestul o surprinse pe Inger Johanne.

— I-am spus Helgăi că urma să vii tu, aşa că putea să plece.

— Unde erai?

— În bucătărie, cred.

— Crezi doar?

— Cred că...

Brusc, începu să-şi frângă mâinile în poală, răsucindu-şi degetul mare foarte repede.

— Nu ştiu dacă eram în bucătărie când el a căzut. Dar de acolo am ieşit când l-am găsit. Joachim tocmai plecase după ce îl rugasem să...

— Joachim? Şi el a fost aici? Adică atunci când l-ai găsit?

— Nu. Îmi amintesc greşit. Ba da... Ba nu! Fusese aici mult mai devreme, cam în cursul dimineţii. Trebuia să se întoarcă deja când urma să meargă la cinema împreună cu Jon şi Sander. Apoi urmau să mănânce cina în oraş şi să joace jocuri pe calculator acasă la Joachim. Joachim se comporta aşa de frumos cu Sander!

În mod evident, mulţi se comportau frumos cu Sander, se gândi Inger Johanne.

— L-am auzit pe Jon jos, în hol, când a plecat Helga, spuse Ellen.

Începu să muşte dintr-o unghie foarte bine îngrijită.

Chiar dacă seara de vară era gri şi cerul era plin de nori care anunţau ploaie dintr-o clipă într-alta, peisajul din faţa lor părea o viziune. Inger Johanne îşi imagina că într-o zi frumoasă puteai vedea coasta Danemarcei. Pe de altă parte, întotdeauna o fascinase arhitectura acestei case. Imensa cameră de zi, cu o zonă special amenajată pentru servitul mesei, o încăpere în interiorul acesteia, pentru televizor; în plus, o toaletă spaţioasă pentru musafiri, la etajul al doilea. Bucătăria era la primul etaj, pe acelaşi palier cu dormitorul, tot după hol. În mod clar, era destul de mare, având şi o masă pentru mesele de zi cu zi, dar erau mult prea departe de sufragerie, după părerea lui Inger Johanne.

Bineînţeles că totul se datora priveliştii, îşi dădu ea seama pentru prima dată, stând în faţa ferestrelor late de doisprezece-treisprezece metri. Totul părea cu atât mai grandios, cu cât toate camerele se aflau la acelaşi etaj.

— Deci eraţi destul de mulţi aici în momentul... morţii lui Sander.

— Da. Nu. De fapt, nu ştiu... Ba da. Deci eu eram la

bucătărie, Jon era în hol şi de acolo s-a dus direct în biroul lui, cred, iar Helga plecase deja în momentul în care eu urcam cu şerveţelele. Cred că şerveţelele erau ultimul detaliu, dacă pot spune aşa, înainte să...

Se opri, suspinând perceptibil. Ochii îi erau uscaţi, ca şi cum nu ar mai fi existat niciun fel de lichid în interiorul corpului ei. Îşi duse încet mâna la obraz, cu o mişcare molatică, ce părea şi autocompătimitoare. Unghia degetului arătător aproape că fusese muşcată de tot.

Când Inger Johanne plecase în SUA, în jurul vârstei de douăzeci de ani, aproape că pierduse contactul cu Ellen. Prietena ei nu aflase nimic despre întâmplările îngrozitoare care o forţaseră să se întoarcă. Abia după mulţi ani reuşise Inger Johanne să-i împărtăşească acele experienţe lui Yngvar. Nimeni altcineva nu le ştia. Dar Inger încercase, în orice caz, să îi facă o confesiune.

Ellen, care în acea perioadă purta încă numele de domnişoară şi era conducătoarea unei găşti de aproape o sută de prieteni, nu o lăsase pe Inger Johanne să se închidă în lumea ei şi să studieze. Pur şi simplu o lua pe sus din micuţa garsonieră din Majorstua, uneori într-un mod atât de agresiv, încât Inger Johanne se supăra şi o refuza net. Dar Ellen nu se lăsa păgubaşă aşa uşor. Tocmai datorită lui

Ellen, Inger Johanne se întorsese în ţară. Tot datorită ei îl cunoscuse pe Isak, tatăl lipsit de griji al Kristianei, un bărbat cu mintea atât de luminată, încât căsnicia lor fusese sortită eşecului.

Ellen fusese întotdeauna foarte drăguţă cu ea, conştientiză deodată Inger Johanne, chiar şi în momentul în care viaţa ei o luase razna după al treilea avort, şi abia dacă mai reuşea să fie împăciuitoare cu ea însăşi.

Inger Johanne trase cu ochiul la ceas.

— Deci tu l-ai găsit? întrebă ea trăgând încet mâneca puloverului peste ceas, cât putu de discret.

— Da. Am urcat aici...

Cu coada ochiului, arătă către scări.

— Atunci l-am zărit imediat. Nu mai mişca.

— Şi scara pentru draperii...

— Sigur o adusese el. Scara obişnuia să stea într-o debara mare, în care intrai din toaletă.

Indică iar direcţia, dar de data asta cu un mic gest aprobator din cap, ca şi cum Inger Johanne nu ar fi fost niciodată acolo.

— Bănuiesc că avea de gând să deseneze pe tavan. Ne-am dus la Bazilica Sfântul Petru din Roma în urmă cu trei săptămâni şi aproape că şi-a scrântit gâtul tot uitându-se la

picturi.

Un zâmbet îi luminã chipul pentru prima datã de când venise Inger Johanne.

— Ar trebui sã-i vezi camera. Pe tavan, deasupra patului. Lui Sander îi plãcea sã deseneze. Este singura activitate la care se putea concentra mai mult de o clipã.

Inger Johanne îi zâmbi drept rãspuns.

Liniştea le învãlui atât de mult timp, încât Inger Johanne crezu cã Ellen adormise. Ţinea ochii închişi, iar respiraţia ei era liniştitã şi ritmicã.

— Ellen? rosti Inger Johanne încet, pe un ton întrebãtor.

— Nu dorm.

— Nu?

— Era mort. Mi-am dat seama imediat.

— Cum?

— Pur şi simplu am ştiut.

„De fapt, nu ştii pur şi simplu”, se gândi Inger Johanne.

— Am înţeles.

— După felul în care stãtea şi pentru cã nu respira. Era liniştit, înfiorãtor de liniştit.

— Mã bucur cã nu ai fost singurã, Ellen, rosti Inger Johanne.

— Ce? spuse Ellen deschizând ochii.

— Mă bucur că Jon era cu tine. Bănuiesc că ai strigat, nu? Iar el te-a auzit.

— Mda. Da, într-adevăr, a venit imediat. Bănuiesc. Nu-s tocmai sigură. Nu era în birou?

— Aşa mi-ai spus.

— Aşa e.

Ellen îşi trecu degetele de la ambele mâini prin păr cu atâta forţă, încât pentru o clipă ochii i se alungiră.

— Nu-mi amintesc chiar totul! spuse ea cu tonul acela plângăcios care stătea să izbucnească. Helga tocmai plecase şi eu am urcat cu şerveţelele când l-am văzut pe Sander zăcând mort lângă... afurisita aia de scară! Jon m-a oprit! A încercat să mă ţină în loc, dar eu...

— Deci era aici, nu?

— Cine?

— Jon, spuse Inger Johanne.

— Da, a urcat şi el odată cu mine, pentru că zicea...

Deodată, sări din fotoliu şi se aruncă la picioarele lui Inger Johanne. Camera era cufundată în semiîntuneric şi lumina nopţii de vară se strecura prin ferestre. Lumina unui stâlp de iluminat de afară îi conferea lui Ellen un nimb care îi făcea chipul impenetrabil.

— Doar nu crezi că Jon a făcut asta! Eu am urcat prima.

Eu, îţi jur, Inger Johanne, am urcat prima cu şerveţelele, iar Jon sigur mi-a auzit ţipetele, pentru că m-a urmat imediat şi m-a ţinut în braţe, şi a avut grijă de mine, şi...

— Calmează-te. Este perfect normal să nu-ţi aminteşti fiecare detaliu după o asemenea traumă. Aşa funcţionează creierul. El...

— Nu trebuie să-i laşi să mi-l ia pe Jon, spuse Ellen cu vocea atât de gâtuită de durere, încât pe Inger Johanne o trecu un fior. Fără el, nu mai am nimic. Nimic, Inger Johanne. Nici copil, nici slujbă, nici soţ, nici bani. Nimic.

— Trebuie neapărat să încerci să te calmezi, spuse Inger Johanne ridicându-se încet. Poate ai face mai bine să te întinzi. Ţi-au mai rămas somnifere de la soacra ta?

Ellen aprobă din cap.

— N-a făcut-o el, spuse ea. Poliţia crede că el a făcut-o, dar...

Cineva bătea la uşa de la intrare, după sunetul adânc pe care-l scotea.

— Jon! ţipă Ellen.

Paşi rapizi pe trepte.

— De ce-i aşa de întuneric aici? întrebă Joachim.

Surpriza o făcu pe Ellen să se prăbuşească.

Alţi paşi, mai apăsaţi de data asta.

— Jon, şopti Ellen.

— Aprinde puţin lumina, răspunse Jon, pe un ton acru. Stai în beznă.

Inger Johanne se înclină uşor în fotoliu, pentru a putea fi văzută.

— Tu erai, făcu Jon, pe un ton neutru. Chiar mă întrebam ce-i cu maşina aia în faţa garajului.

El traversă camera şi luă o telecomandă albă. Lumina se răspândi în întreaga cameră, de parcă ar fi fost luminată de artificii, dar el reduse imediat intensitatea luminii, astfel încât păreau scăldaţi în auriul înserării. Mai porni o lampă, două din cameră, exact cu aceeaşi intensitate.

— Joachim şi eu trebuie să lucrăm, spuse el scurt.

— Să munciţi? Dar...

Ellen se ridică şi se întoarse spre soţul ei, plimbându-şi iar şi iar mâinile agitate peste şolduri.

— Cum a fost la poliţie?

— Nu foarte bine. Idiotul ăla sigur a fost angajat prin Manpower.

— Dar tu eşti...

— N-a luat nici cel mai mic interogatoriu în toată viaţa lui, aşa părea.

Şi Inger Johanne se ridicase în picioare. Se făcuse zece

fără un sfert şi Ellen nu mai era singură. În orice caz, nu fizic. Părea că golul din sufletul ei devenea tot mai mare, se ridică şi se aşeza, de parcă ar fi urmărit să aibă altă criză.

— De ce trebuie să lucrezi acum? întrebă ea cu voce firavă. Mi-a fost teamă şi m-am gândit că noi...

— Avem nişte probleme complicate de rezolvat până luni, o întrerupse Jon. Afacerea nu stă pe loc doar pentru că...

Inger Johanne începu să urce scările. Încercă să nu-i privească pe cei doi bărbaţi, astfel că îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu marginea puloverului. Ar fi trebuit s-o îmbrăţişeze pe Ellen, dar atmosfera era atât de apăsătoare, încât nu se putea gândi decât cum să plece mai repede.

— Mulţumesc, spuse Jon răsucindu-se spre ea în momentul în care ea ajunse la trepte şi-şi puse ochelarii.

— Pentru ce? i-o reteză Inger Johanne.

Jon se îndrepta spre Ellen şi se opri în mijlocul camerei.

— Mulţumesc că ai venit la Ellen. Bănuiesc că te-a sunat, fiindcă întârziam foarte mult.

— Mda, aşa e.

— A trebuit să mă opresc la serviciu în drum spre casă, venind de la secţia de poliţie. Ar fi trebuit să sun. Mulţumesc.

El i se părea îmbătrânit cu zece ani. Cu toate astea, acum

parcă îi amintea mai mult de băiatul din liceu. Spatele era încovoiat, iar din umeri îi porneau două braţe prea lungi, care i se bălăbăneau pe lângă corp. Chiar dacă era destul de răcoare, avea două pete mari de transpiraţie la subsuori.

— E clar că trebuie să ne apucăm de treabă. Nu cred că rezist până târziu în noaptea asta.

Tânărul lui coleg nu mai părea la fel de energic şi de spilcuit ca în seara precedentă. Purta aceiaşi blugi, după cum observase Inger Johanne, dar avea altă cămaşă de bumbac, albă ca laptele, proaspăt călcată. Singurul element care strica ansamblul vestimentar al tânărului de douăzeci şi ceva de ani erau şosetele albe care se iţeau din mocasinii maro. Stătea rezemat de şemineu, exact cum făcuse cu o seară înainte, şi se juca cu o legătură de chei.

— Nu mai târziu de miezul nopţii, decise el.

Nu putea pricepe cum putea fi atât de necesar pentru Jon să lucreze acum, taman a doua zi după moartea singurului său copil. Pe deasupra, mai era şi târziu sâmbăta în săptămânile de vacanţă. Nu că n-ar fi fost în stare să muncească. Pe de altă parte, reacţia lui în faţa durerii era neaşteptată. Inger Johanne mai trase o ocheadă spre Ellen. Stătea întoarsă către peisajul întunecat al ferestrei, cu mâinile lipsite de vlagă pe braţele fotoliului, şi avea ochii

închişi.

— Da, da, spuse Inger Johanne. Atunci trebuie să vă apucaţi.

Ar fi vrut să-i spună să o sune, dacă avea nevoie de ceva. Dar nu zisese nimic.

Moartea copilului nu-i afectase doar pe cei care locuiau în casă. Casa însăşi părea să-şi fi schimbat caracterul. Până şi florile proaspete fie păreau veştejite, fie erau prea colorate şi extrem de strălucitoare, de parcă ar fi fost făcute din plastic ieftin. Faptul că lipseau jucăriile nu era poate atât de frapant, dat fiind că în ziua de dinainte ar fi trebuit să aibă loc petrecerea. În orice caz, casa părea să fi şters orice urmă de-a lui Sander, băiatul care-şi împrăştia mereu lucrurile peste tot. Lipsa fotografiilor de pe pereţi, chiar şi în bucătărie şi pe hol, fusese explicată odată de Jon, care afirmase că aveau destule bătăi de cap cu băiatul în carne şi oase, ca să le mai trebuiască şi fotografii. Avusese probleme cu el, şi mai multe persoane îşi făcuseră griji din pricina lui, dar Inger Johanne fusese foarte mirată.

Lipsa obiectelor fizice care să amintească de Sander era dureroasă. Insuportabilă chiar.

Îi făcu discret cu ochiul lui Ellen şi coborî treptele. Holul era imens şi atipic pentru Norvegia – o încăpere

dreptunghiulară de aproape treizeci de metri pătraţi. Toate cele şase uşi, care se deschideau din acel hol, erau din stejar, cu excepţia uşii care dădea spre camera lui Sander. Abia ieri-seară, când plecase de la familia Mohr, pe uşa lui Sander încă mai era scris numele băiatului, cu litere mari. Acum literele nu mai existau. Lemnăria uşii era o idee mai întunecată decât restul, pentru că lemnul fusese ferit de lumină vreme de opt ani. Dar încă se mai putea desluşi numele lui Sander.

Inger Johanne se opri în loc. De la etaj se auzea o conversaţie cu voce scăzută între Joachim şi Jon. Ellen nu zise nimic. Poate că doar aţipise puţin, din cauza extenuării.

Simţi un imbold să intre în camera lui Sander. Parchetul de stejar nu scotea niciun scârţâit sub paşi. Era total diferit de parchetul Maxbo, pe care Yngvar îl montase cu un an în urmă şi care te împiedica să te furişezi afară, pe strada Hauge.

Simţi cum îi creşte pulsul când puse mâna pe clanţă. Clanţa era bine unsă şi nu făcu niciun zgomot. O izbi mirosul binecunoscut de vopsea. Întredeschise uşa.

O veioză de pe noptieră era aprinsă, răspândind o lumină aurie şi caldă.

Inger Johanne dădu drumul clanţei de parcă ar fi curentat-o.

De-a lungul unui perete erau două teancuri a câte trei cutii. Cearşaful, plicul pentru pilotă şi pernele dispăruseră. Pilota şi două perne erau împăturite pe patul în formă de maşină de Formula 1 roşu-aprins. Biroul mare de lângă fereastră era gol, în afară de o cutie mare de plastic, prinsă cu o bandă adezivă lată. Pe ea cineva scrisese cu tuş roşu: „Armata salvării”.

Un dulap era deschis. Şi acela era gol, după toate aparenţele.

Inger Johanne îşi apăsă o mână pe piept, ridicând privirea spre tavan. Era alb şi proaspăt vopsit. Se distingeau şi alte forme de sub pelicula albă: patru maşini mari, desenate, toate având ţevi de eşapament fioroase de culoare gri.

La următorul strat de vopsea urmau, să fie acoperite în întregime.

Nu trecuseră nici optsprezece ore de la decesul lui Sander şi băiatul era pe cale să dispară cu totul.

* * *

— Şşşş, făcu mama lui Inger Johanne, cu buzele ţuguiate.

Purta capot şi papuci de casă, deşi ceasul nu era mai mult de zece şi un sfert. Chipul îi era lucios de la loţiunea

pentru ten şi de la crema de noapte grasă, iar pe umeri purta o blană de pisică, pe care o avea de mult, nici Inger Johanne nu mai ştia exact de când.

— Yngvar doarme!

Un sentiment intens de uşurare o cuprinse pe Inger Johanne şi femeia răsuflă puternic, sprijinindu-se de peretele din holul mic de la intrare, dinspre care nişte trepte duceau la apartamentul de deasupra, din acel duplex din Tåsen. Mama ei sigur auzise maşina, pentru că se ciocni de ea la intrare.

— E absolut epuizat, spuse mama şoptit. Abia am reuşit să-l fac să mănânce câte ceva. Intenţionam să rămân la voi până când vine el acasă şi deja mă pregătisem să rămân. Apoi m-am gândit că...

O privi cu ochi întrebători şi cu o expresie temătoare.

— Bineînţeles că rămâi până mâine, spuse Inger Johanne. Ce l-a reţinut atât pe Yngvar?

— N-a vrut să-mi spună. De fapt, nu mi-a spus aproape nimic. Era pur şi simplu la pământ. Aşa se spune, nu? Dar...

Mama ridicase o mână spre obrazul ei, dar o retrase rapid când Inger Johanne făcu o mişcare aproape imperceptibilă pentru a-şi feri capul.

— Ce-i cu tine, draga mea? Eşti aşa de...

— Am o săptămână de lucru foarte solicitantă, atât şi nimic mai mult. O săptămână cumplită. Trebuie să recunosc că şi eu sunt epuizată. Chiar dacă am dormit aproape toată ziua.

Inger Johanne trecu repede pe lângă mama ei şi urcă scările. Apoi se opri o clipă în faţa nenumăratelor fotografii de familie care decorau peretele de jos, de la nivelul parchetului de la etajul întâi până la tavanul etajului al doilea. Kristiane îi zâmbea ştirbă dintr-una dintre ele, delicată şi radioasă, la vârsta de şapte ani. Îl ţinea pe Sultan în braţe, iar jucăria era deja destul de veche.

— Poza aia e aşa de frumoasă, îi spuse ea mamei, care se opri în spatele ei, pe scara îngustă.

— Da, dar asta-i şi mai frumoasă. Aici seamănă cu tine.

Mama arăta o fotografie de-a Kristianei făcută în urmă cu câteva luni. Stătea pe marginea unei bănci şi dădea din picioare. Ochii albaştri ca marea păreau şi mai mari datorită chipului alungit, iar părul fluturând în vânt părea o aură în jurul feţei. Avea şaptesprezece ani, dar era mică şi delicată ca o fetişcană de treisprezece.

— Ai dreptate, seamănă cu mine. Doar că are jumătate din greutatea mea.

Urcă mai departe treptele către etajul al doilea.

Mama o urmă.

— Dacă n-ai nevoie de mine, spuse cu jumătate de gură... cred că o să mă întind puţin.

— Mă duc să dorm în patul Kristianei, spuse Inger Johanne.

— A, nu-i nevoie. Pot foarte bine să dorm în patul nepoatei mele pentru o noapte.

— Nu cred că...

— L-am dus afară pe Jack la nouă şi un sfert, deci cred că va rezista până dimineaţă. Noapte bună, comoara mea. Sper din suflet să dormi bine.

De data asta, Inger nu se mai feri când mama îi mângâie uşor obrazul. Ba mai mult, îşi puse mâna peste a ei.

— Somn uşor şi ţie!

Preţ de o secundă sau două, privirile li se intersectară. Kristiane avea ochii bunicii, îşi dădu seama Inger Johanne. Aveau exact aceeaşi formă şi culoare, iar acum, în ultima jumătate de an, păru să moştenească şi stările acelea bruşte de resemnare şi neajutorare.

— Ţi-am lăsat puţină mâncare, zise mama. Dacă nu vrei să mănânci, pune-o în frigider. O mănânc eu mâine-dimineaţă.

Chiar dacă se strădui să se furişeze prin hol în linişte,

parchetul scârţâia foarte tare sub paşii ei, la fel şi uşa pe care o deschise la camera Kristianei. Mirosul de cremă de faţă şi pastă de dinţi încă se simţea în urma ei. Se auzi şi ceva gălăgie în spatele uşii închise înainte ca liniştea să cuprindă întreaga casă.

Inger Johanne ascultă cu urechea lipită de uşa dormitorului ei.

Un sforăit uşor şi regulat se distingea, dacă îşi ţinea respiraţia. Dorinţa de a-l trezi pe Yngvar şi de a vorbi cu el despre cele întâmplate era atât de puternică, încât aproape că-şi duse mâna la clanţă. Apoi se răzgândi şi porni încet înspre camera de zi şi închise uşa în urmă.

Mama făcuse curat. Jack era întins sub masa din sufragerie şi dormea, dădu cât putea de tare din urechi când îl strigă. Toate farfuriile erau goale şi curate, era aspirat pe jos, iar bucătăria arăta de parcă ar fi fost pregătită pentru o vizionare. Inger Johanne nu înţelegea cum reuşise mama să strângă toate lucrurile. Nu lipsise mai mult de o oră şi jumătate. Doar o farfurie mai rămăsese, pe care se aflau două felii de pâine: una cu pateu, ciuperci şi o felie de bacon prăjit crocant, cealaltă cu şuncă şi ananas aşezate pe o frunză de salată. Totul era frumos acoperit cu folie de plastic, iar lângă farfurie mama aşezase un pahar

de vin roşu. Şi paharul era acoperit cu folie.

„Mama”, şopti în sinea ei Inger Johanne. Atunci îşi dădu seama cât de hămesită era.

Mâncarea avea exact acelaşi gust ca în anii ’70, în copilăria ei, când sâmbăta mâncau asemenea sandvişuri, făcute de mama.

Nici nu ţinea minte de când nu mai mâncase sandvişuri atât de bune, servite cu furculiţa şi cuţitul, după cum avea mama pretenţia în acele zile. Savură fiecare înghiţitură, luând câte un strop de vin. Gândul că era posibil să fie însărcinată o făcu se ezite puţin, apoi îl alungă.

Era încă destul de zguduită după ce văzuse cât de repede fusese anihilată existenţa lui Sander. Izbutise să iasă din camera lui Sander exact înainte ca Joachim şi Jon să coboare pe scări. Probabil că mergeau în biroul lui Jon. O mai salutaseră o dată, iar ea deschisese uşa şi sărise în maşină.

Sultan era tot în capul scărilor.

Simţi tentaţia să ia maşina de pompieri, de parcă s-ar fi simţit obligată să-i poarte de grijă în secret. Dar în loc de asta, împinse maşina deoparte, sub frunzele rododendronului.

Camera lui Sander o mişcase peste puterea ei de

înţelegere.

Înfipse furculiţa în ultima bucăţică de sandviş.

În anii care vor veni, nenumărate camere de fetiţe şi de băieţi vor rămâne goale, pe tot teritoriul Norvegiei, se gândi ea, mestecând încet. Încăperi neatinse, cu un miros îndepărtat de copil. Ca nişte mausolee în memoria unor vieţi care n-au avut şansa de a se consuma în întregime. Mamele şi taţii vor intra uneori, vor ridica vreun un obiect care i-a aparţinut copilului, îi vor simţi prezenţa, ca o atingere a ceva ce ar fi putut să fie.

Lucrurile lui Sander zăceau în cutii de plastic şi carton, iar numele lui de pe uşă se va şterge din cauza luminii care cădea pe uşa grea de stejar.

Yngvar îi povestise cum păstrase el hainele nespălate ale soţiei sale mult timp după ce ea şi fiica ei aproape adultă muriseră cu un an şi jumătate înainte să o cunoască pe Inger Johanne. Dormise cu un pulover de lână pus pe pernă timp de câteva luni, până când îşi pierduse mirosul. Atunci îl spălase şi îl împachetase în cutii, cu restul hainelor. Erau cutii de care Yngvar nu putuse să se descotorosească. Când se mutase la Inger Johanne, încă avea cutii de carton cu lucrurile lui Elizabeth şi Trine.

— Amund le va primi, zise el cu jumătate de gură, atunci

când le urcă în pod. Era doar un bebeluş când mama lui murise. Trebuie să aibă lucruri care să îi amintească de ea şi de bunica.

Amund împlinise treisprezece ani şi-şi iubea bunicul din partea mamei ca pe Dumnezeu. Evident că interesul lui nu era foarte mare pentru hainele vechi din ani 80, rămase de la mama şi bunica lui. Cutiile rămăseseră totuşi în pod.

Inger Johanne înghiţi şi ultimul dumicat şi-şi cuprinse faţa în mâini.

Nu putea fi Ellen.

Ellen n-ar fi putut să îl şteargă pe Sander. Era prea zdruncinată, prea deprimată, răvăşită şi disperată. Abia se mai ţinea pe picioare şi nu putea purta o conversaţie normală. Înlăturarea sistematică a lucrurilor lui Sander părea să fi izvorât dintr-un sentiment profund de îndurerare şi Inger Johanne se trezi că ţinea strâns tacâmurile. Uluită, le dădu drumul.

Dar nici Jon nu putea fi.

Era sigură că Jon îşi iubise băiatul. Nu-i văzuse prea des împreună, iar uneori reacţionase la modul în care Jon făcea glume pe seama băiatului. Dar întotdeauna făcuse glumele cu un zâmbet pe buze, sau cu râsete urmate de ciufulirea părului lui Sander. Odată, cu vreo doi-trei ani în urmă, când

fusese invitată vara la o petrecere de familie, cu copii şi adulţi, Sander căzuse de pe trambulină. Motricitatea redusă a băiatului nu se sincroniza cu intenţiile lui. Când încercase să facă un salt, fusese aruncat dincolo de marginea de siguranţă şi de acolo căzuse pe deal, printr-o crăpătură care era în plasă. Jon se afla lângă Inger Johanne când avusese loc accidentul. Privirea şi neliniştea lui, atunci când se ridicase brusc şi fugise spre băiat, o făcuseră pe Inger Johanne să conştientizeze mai bine ce fel de dificultăţi aveau Ellen şi Jon, decât din ceea ce-i povestise Ellen.

Ambii părinţi îl iubeau pe Sander.

Cu toate acestea, şterseseră urmele existenţei lui.

Era incredibil cum de putuseră să o facă.

Inger Johanne se încordă. Parcă auzea zgomote undeva departe. Avea auzul ascuţit datorită ultimilor şaptesprezece ani plini de griji, iar acum îşi înclină capul pentru a localiza sunetul.

Cineva plângea.

Inger Johanne puse jos tacâmurile şi se ridică pe cât putu de încet. Încerca să calce acolo unde ştia că parchetul nu scârţâia. Se duse către dormitor într-un dans absurd, tăcut şi încet. Se opri cu gura căscată şi un suspin scurt şi ascultă.

— Yngvar, şopti ea şi deschise uşa. Eu sunt.

Închise uşa în urmă şi făcu trei paşi către marginea patului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu jumătate de glas, punându-i mâna pe spate.

El stătea pe burtă, cu o pernă pe cap.

Plânsetele lui erau stranii şi înfricoşătoare. Inger Johanne se sui în pat. El îi întoarse spatele şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Suspina încet, în timp ce ea încerca să îl ia în braţe, dar Yngvar era un tip masiv. Aşa era constituţia lui, lat în spate şi puternic. Cu toate astea, se cuibări în braţele ei ca un copil şi-şi trase perna peste gură până când nu mai avu aer şi scânci.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea iar şi iar, până când înţelese că nu-l putea face să răspundă.

* * *

— Doamne fereşte! bombăni bătrânul ducându-şi mâna stângă la gâtul lui fragil.

Halatul verde de spital dădea de înţeles că era prins la serviciu de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Ochelarii stăteau atât de aproape de vârful nasului, încât aproape căzură când el îşi masă viguros ceafa.

— Şi acesta-i doar începutul. Am chemat destui oameni?

Femeia mai tânără, îmbrăcată în haine de oraş şi cu părul blond prins în coadă de cal, suspină.

— Am chemat tot ce mişcă, răspunse. Medici legişti, radiologi? Experţi în amprente. Dentişti. Toată lumea a fost extrem de binevoitoare să-şi întrerupă concediile.

— N-aveau cum să nu vină, răspunse bărbatul pufnind. Sunt mii de oameni în ţara asta care o duc de un milion de ori mai rău decât noi acum. Cât e ceasul?

Femeia aruncă o privire spre ceasul de pe peretele din spatele medicului patolog.

— Aproape unu şi jumătate, suspină ea. Pe majoritatea i-am trimis acasă. Toată lumea trebuie să doarmă minimum cinci ore înainte de ziua de mâine.

— Adică astăzi, o corectă profesorul. Deja e duminică.

Îşi luă mâna de pe ceafă şi începu să-şi mişte capul dintr-o parte în alta.

— Niciodată n-am regretat mai mult că nu m-am pensionat când am împlinit şaizeci şi şapte de ani, spuse el resemnat, aplecându-se spre peretele alb şi împingându-şi ochelarii mai sus cu degetul arătător.

— Niciodată nu vei pleca, îi răspunse ea fără să zâmbească. O să stai aici să ne enervezi până când o să mori.

— Se poate întâmpla oricând, suspină el. În orice caz, aşa simt acum. Ce chestie! Ce drăcia dracului! şuieră el printre dinţi.

Între ei se aşternu tăcerea. Femeia abia împlinise treizeci de ani şi mai avea nevoie de o viaţă ca să dobândească experienţa mentorului ei, dar, dintr-un motiv sau altul, se agăţase de el. Gurile rele spuneau că el se îndrăgostise de ea, dar după ce fata îl văzuse împreună cu fiica lui în faţa cinematografului, în urmă cu un an, ştiuse mai bine ce avea de făcut. Cele două femei de aceeaşi vârstă erau ca două picături de apă. În plus, lui îi plăcea că nu era înnebunită după el, se gândea ea, spre deosebire de cele care încercau să ajungă la cel mai renumit doctor din Rikshospitalet.

Acum el îşi închise ochii, rezemat de perete.

— Băieţelul, spuse femeia, după o vreme.

— Care băieţel? întrebă el fără să se mişte.

— Cel pe care l-au adus ieri-seară. A fost lăsat acolo. El n-a avut nimic de-a face cu acţiunea teroristă. A căzut de pe scară, cred. Un accident urât petrecut acasă, dar trebuie rezolvat şi ăsta...

El deschise ochii, o privi dintr-o parte şi o fixă cu privirea de sub sprâncenele adunate.

— În miezul întregii catastrofe. Am făcut o tomografie.

Are craniul spart. Sângerare intracranială, cu ventriculele sparte. Probabil că a fost un defect din naştere al ventriculelor. În plus, are cotul spart. Dar asta nu i-ar fi pus viaţa în pericol. Sărăcuţul!

— Toate astea din cauza unei căzături?

— Asta nu mai ştiu, dar dacă a avut ghinionul să cadă pe ceva destul de tare, atunci...

Profesorul se îndepărtă de perete şi începu din nou să-şi rotească gâtul dintr-o parte în alta.

— Băiatul avea şi doi dinţi rupţi în faţă, continuă femeia. Unul dintre dinţi...

Tuşi puţin, pentru a-şi îndepărta nodul din gât.

— Unul dintre dinţi era încă acolo, în gură.

— Ia probe de sânge, ordonă el. Fă toate procedurile de rutină. Simplu şi eficient. Completează raportul medical şi, dacă nu mai găseşti altceva între timp, bifează căsuţa cu „moarte accidentală”. Apoi trimite toată treaba la poliţie. Se vor ocupa ei de caz. Ei trebuie să tragă concluziile.

Buzele i se îngustară într-un zâmbet amar.

— Astăzi a fost doar introducerea în cazul de la zona Guvernului, spuse el cu voce scăzută. Mâine va fi mai rău. Atunci îi vor aduce pe cei de pe Utøya. Vreau să ne concentrăm total pe acest caz extrem de complicat. Scapă

de băiat cât poţi de repede.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi.

— OK, încuviinţă femeia, mângâindu-şi părul cu mâna dreaptă. O să fac verificarea acum, ca să terminăm cu acest caz.

* * *

Somnul îi dispăru la fel de repede pe cât adormise, cu câteva ore mai devreme.

Era abia ora şase duminică dimineaţa, pe 24 iulie, atunci când Jon Mohr deschise ochii şi se gândi că are pulsul cam mare. Îi ţiuiau urechile în urma unui vis în care el stătea chircit într-o încăpere strâmtă, care se micşora tot mai mult. Pereţii de metal ai încăperii erau înalţi până la cer şi se tot apropiaseră până când deasupra lui nu mai rămăsese decât un pătrat îngust de cer, la care nu putea ajunge. Când simţise că nu mai putea respira şi simţea ţepii de pe pereţi, atunci se trezise.

Era întins pe spate, cu braţele pe lângă corp, picioarele uşor îndepărtate. Îl izbi o durere de cap care-l făcu să se ridice brusc în fund. Ellen dormea adânc. Luase un somnifer. Sau poate două, bănui el, pentru că Ellen se speriase îngrozitor atunci când el intrase peste ea în baie, a cărei uşă nu era închisă. Acum ea dormea liniştită, pe o

parte, cu părul pieptănat pe spate. Părul era întunecat la culoare şi gras, uns cu ceva balsam de noapte despre care ea credea că îi transforma părul într-un bun de mare preţ pentru cei patruzeci şi trei de ani ai ei. Bineînţeles pe lângă celelalte lucruri valoroase – corpul slab, evident bine antrenat, de care era atât de mândră, sânii din care nu mai rămăsese nimic de la atâta antrenament şi fundul acela, odinioară fusese extrem de obraznic – dispăruse şi el.

Jon scoase un mormăit auzind paşii pe podea.

În tălpile goale şi dezbrăcat, se furişă afară din cameră. Îşi goli vezica în timp ce se uita în oglinda de pe perete. Lumina stinsă şi razele cenuşii de soare diminuate de geamurile mate îi dădeau aerul unei fantome. În ciuda celor două săptămâni petrecute în Italia în vacanţă, pielea sa părea albă, aproape albăstruie. Era tras la faţă, cu ochii adânciţi în orbite. Făcu o grimasă în oglindă.

Fără să se gândească, ridică pumnul, se uită la el o secundă, în reflexia din oglindă, cu privirea într-o parte, înainte să lovească suprafaţa oglinzii mari de doi metri pătraţi. Oglinda se sparse aproape fără sunet. Toate bucăţile de cioburi rămăseseră lipite de perete, unde fuseseră fixate. În locul în care pumnul izbise sticla se formase o stea neregulată, a cărei suprafaţă o mări cu o

nouă lovitură.

— Sander, şuieră el strângând din dinţi. Sander!...

Îi curgea sânge din mână.

Prinse sulul de hârtie şi bandajă rana. Sângerarea era atât de puternică, încât fu nevoit să folosească jumătate din sul. Apoi şterse petele de sânge de pe chiuvetă şi de pe jos.

Cel mai rău nu era sentimentul acesta de teamă pe care-l avea acum.

Cel mai rău era să fie singur.

Era dezbrăcat, cu excepţia hârtiei înfăşurate în jurul mâinii drepte. Ieşi din baie, trecu pe lângă dulapurile înţesate cu haine de damă mult prea scumpe, ieşi în hol şi intră în camera lui Sander fără să ezite.

Cineva uitase să stingă veioza. Lumina aurie îl făcu să închidă uşa în urma lui. Simplul fapt că se afla acolo, în camera pe jumătate goală, cu lucrurile lui Sander sortate şi împachetate în cutii, cu draperiile albastre, cu model cu maşini de curse, care fluturau încet în curentul de la fereastră, toate acestea îl făceau să creadă că lucrurile puteau fi îndreptate. Că, poate, totul fusese un vis. Că exista posibilitatea să dea timpul înapoi, poate cu câţiva ani, câteva luni, câteva săptămâni, sau poate măcar cu câteva zile, iar el va putea lua totul de la început.

Se întinse cu grijă pe pat şi se acoperi cu plapuma fără plic.

Sângele îmbibă hârtia. O îndepărtă şi-şi duse rana la gură, lăsând gustul de fier al sângelui să îi cuprindă limba. Mâna încă îi sângera, treptat şi sigur, iar el renunţă. Se vârî sub plapuma rece şi închise ochii, în timp ce sângele continua să-i curgă pe saltea. Oricum aveau să o arunce.

Ar fi putut s-o trezească pe Ellen, se gândi brusc. Ar putea s-o trezească din somnul indus de medicamente cu ajutorul unei cafele, ar fi putut să facă dragoste cu ea până când o trezea. Ar fi putut să-i spună tot ce se întâmplase. Ar fi putut să împărtăşească întregul secret, tot aşa cum păstraseră toate celelalte secrete. Încă mai exista iubire între ei; în orice caz, umbre ale iubirii, umbre ale trecutului în care el o cucerise şi o luase de sub nasul atâtora care credeau că sunt mai demni de ea decât el. El o merita cel mai mult în continuare. El avea nevoie de ea, iar ea de el. Aşa stau lucrurile şi aşa au stat mereu.

Era prea târziu, se răzgândi el şi se ridică brusc.

De sub pat scoase o cutie de vopsea. Pensula era cufundată în apă, într-o cutie tăiată de lapte, ascunsă într-unul dintre dulapurile goale. Stoarse pensula de apă cu degetele, o băgă în vopseaua albă. Picura puţin, dar nu

conta. Ar fi trebuit să folosească o rolă, dar nu avea. Chiar nu conta. Jon Mohr vopsi tavanul cu mişcări rapide, cu mâna stângă, în timp ce din mâna dreaptă mai lingea sângele scurs. Acoperi ultimele urme ale desenelor de pe tavan pe care le făcuse fiul lui: patru maşini frumoase, cu ţevi de eşapament în spate, bule cu textul VRUUUM urmat de trei semne de exclamare.

Nu era niciodată prea târziu, se gândi el după ce curăţase totul. Avea corpul plin de picături de vopsea. Niciodată nu era prea târziu, iar Jon Mohr nu voia să renunţe. Nu era genul care să renunţe. El era cel care avea mereu grijă.

Întotdeauna fusese aşa.

* * *

Joachim Boyer nu dormi.

După ce s-a întors de la Jon şi Ellen la o jumătate de oră peste miezul nopţii, se simţise prea agitat să mai doarmă. După o jumătate de oră de antrenament la aparatul pentru vâslit, o oră pe covorul de yoga, urmate de o baie caldă, se simţise pregătit pentru somn. Dar somnul îl ocolise. Prea multe gânduri, prea mult haos. Se gândi multă vreme dacă să se ridice, dar mintea îi era prea înceată şi împovărată, iar corpul era amorţit.

Cearşafurile erau umede, deşi le schimbase în urmă cu două zile. Pilota devenise brusc prea călduroasă, cu toate că îl lua cu friguri imediat ce o dădea jos de pe el.

Ceasul deşteptător arăta 06: 17.

Se întoarse pe o parte, puţin nervos pentru că nu mai avea somnifere în casă. În mai îi ceruse surorii lui, care era medic, să-i dea o cutie de Imovane. De vreme ce el niciodată până atunci nu fusese bolnav şi nici probleme cu somnul nu mai avusese, soră-sa se îngrijorase pentru el. El dăduse vina pe job, spuse că avea multe de făcut, iar în cele din urmă o învinuise pe Anja, pentru că nu se mai înţelegeau bine în ultima vreme. Toate erau cum spusese. Anja îi dăduse papucii după vreo două săptămâni. Fusese mai rău cu pastile decât fără. Timp de patru seri luase câte o pastilă înainte de culcare. Amorţeala şi senzaţia că nu mai era stăpân pe corpul lui îl făcuseră să arunce restul medicamentelor în W.C. N-ar fi trebuit să facă asta.

Pe noptieră, chiar lângă ceasul deşteptător, era o figurină de lemn care aducea vag cu o barcă. Joachim se ridică într-un cot şi luă barca cu grijă. Avea cam douăzeci de centimetri lungime, dar era prea rotunjită la prova. Cabina era făcută dintr-o bucată de beton găsită de Sander în curtea şcolii. Era lipită cam strâmb şi era prea mare pentru

barca aceea. Băieţelul fusese extrem de talentat la desen, dar când se apuca să creeze forme tridimensionale şi trebuia să facă puţină tâmplărie, totul se ducea de râpă, iar el recădea în starea lui obişnuită şi redevenea neîndemânatic. Foarte mândru de el, aşezase ambarcaţiunea în cada cu apă şi urmărise cum vaporaşul se balansă de câteva ori înainte să se răstoarne şi să se scufunde în apa limpede. Sander se pusese pe un plâns amarnic, până când Joachim îi promisese că vor construi o altă barcă împreună. Joachim îl liniştise spunându-i că bărcuţa lui era atât de frumoasă, încât ar fi trebuit neapărat să fie păstrată pe post de decoraţiune. Drept răsplată pentru vorbele lui, Sander îi dăruise barca.

Vaporaşul era destul de greu. Lumina dimineţii care pătrundea printre draperii şi tocul ferestrei se reflecta în numeroasele piuneze care reprezentau hublourile de-a lungul laturilor.

Joachim mirosi barca.

Într-un fel, mirosea a Sander: a nisip şi vopsea şi aşa mai departe.

Brusc, aşeză barca la loc, azvârli plapuma de pe el şi se duse în baie, unde făcu un duş rece.

Sander murise, dar altfel totul va fi bine. Totul avea să fie

bine, pentru că el deţinea controlul asupra întregii situaţii. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, Sander ar fi fost în viaţă acum. Joachim îşi dădea seama de asta, dar în viaţa reală nu există manivele sau butoane care să dea timpul înapoi. Aşa mergeau lucrurile. Îşi lăsă corpul să fie înviorat de apa rece ca gheaţa, îşi limpezi gândurile şi-şi readuse trupul în starea normală de funcţionare.

Totul va fi bine. El deţinea controlul.

Numai de nu i-ar fi fost atât de al naibii de frică.

* * *

După marea catastrofă, Henrik Holme nu mai părea să fi lucrat la Poliţie. După ce teroristul, care se pare că locuia în Olso, fusese prins vineri seara, Henrik Holme revenise la statutul pe care îl deţinea în realitate: acela de începător care face practică de vară. Nu făcea parte din nicio linie de comando, prin urmare rămăsese cu un dosar subţire despre un accident care nu prezenta interes pentru nimeni. Numele consilierului juridic responsabil de caz era trecut pe copertă. Mai mult ca sigur că femeia aceea nu ştia încă despre caz.

Nu exista încă un caz concret.

Chiar dacă Jon Mohr se comportase ca un nebun preţ de o jumătate de oră în timpul interogatoriului, Henrik Holme

nu-i putea reproşa atitudinea. Cinstit vorbind, Henrik Holme, stând la biroul gol, pe care se afla un singur dosar, îşi dădu seama că bărbatul avusese dreptate să reacţioneze astfel. Jon Mohr nu se atinsese de el. Doar îl speriase, iar o parte din vină îi aparţinea lui Henrik Holme. Nici cuvintele lui nu fuseseră prea bine cumpănite. În orice caz, gândul de a-ţi pierde copilul trebuia să fie cumplit, mai ales când copilul moare într-un accident acasă, iar sentimentul de vinovăţie sigur trebuie să fi fost copleşitor.

Mapa verde încă nu conţinea un caz propriu-zis.

Dar cazul era al lui Henrik Holme şi altul nu mai avea.

Acum stătea în biroul deprimant şi fără viaţă şi se întreba cine-l pusese să înceapă serviciul. Era duminică dimineaţa şi foarte mulţi angajaţi care locuiau în marile case cu colonade din Grønlandslei fuseseră chemaţi din concediu sau din timpul lor liber. Nu-l chemaseră doar pe el. Nimeni nu-i adresase niciun cuvânt de vineri după-amiază.

Henrik Holme deschise sticla de Cola Light şi luă o duşcă uriaşă. Trecuse pe la 7-Eleven şi îşi cumpără o pungă de croasanţi cu fulgi de ciocolată. Devorase deja doi, dar cel de-al treilea nu arăta prea apetisant, aşa turtit cum îl scosese din pungă. Ciocolata îi amintea de ceva scârbos, topită şi întinsă pe hârtie. Se uită o secundă la croasantul

turtit, îl vârî în pungă şi-l aruncă în coşul de gunoi.

Se scormoni în nara stângă.

Coperta mapei conţinea lista documentelor principale necesare.

Nu era tocmai îndeajuns, pentru că nu ştia încă ce să completeze. Nici la rubrica intitulată Raport nu ştia ce să scrie. Poate că făcuse vreo greşeală? Poate că ar fi trebuit să folosească un alt dosar pentru cazul acesta, în care murise cineva accidental, iar cazul trebuia doar să treacă prin mâinile poliţiei, care investiga sumar şi îl clasa.

Decesul survenit în urma accidentului era de fapt o expresie care includea mai multe cauze, iar de cele mai multe ori nici nu era vorba despre accidentare, ci supradoze, sinucidere, înec. Chestii de genul ăsta. Poate că alesese formularul greşit. De fapt şi de drept, nu el ar fi trebuit să-l completeze, ci altcineva.

Deodată, Henrik Holme deveni mai nesigur pe el şi făcu săpături mai adânci în nări.

Coperta avea rubrici pentru informaţiile personale, procuror şi inspector. În plus, existau câmpuri pentru numere şi descrierea unor documente simple legate de caz, cu data şi numele celui care le emisese.

Documentul 00 era coperta în sine.

Documentul 01 îl reprezenta declaraţia „martorului Jon Mohr”, scris de Henrik Holme.

Aici se termina documentul.

În scurt timp, avea să primească hârtiile de la Medicină Legală. În orice caz, ar mai fi avut măcar încă un document numărul 02.

Avea puţine detalii.

„Acte adiţionale”, scria mai sus, în formular. Coloana era goală.

Ar fi putut să cerceteze în Strasak, un registru al poliţiei care conţinea toate antecedentele penale. Putea să facă asta măcar de amuzament, chiar dacă tipul acesta cu vila imensă în Grefsen şi cu două maşini în garaj nu ar fi primit niciodată vreo amendă. În afară de asta, acest caz era legat nu neapărat de Jon Mohr, ci de fiul lui.

Se logă rapid în Strasak şi tastă numele şi codul numeric personal al lui Jon Mohr.

— Aha! exclamă el când apăru o fereastră.

Jon Mohr era înregistrat ca fiind implicat într-un caz în derulare, citi el şi înghiţi în sec.

Era suspectat că ar fi încălcat legea *§3-3, cf. §§ 2-2 şi 17-3 alineatul 1,* citi el pe monitor. Legea tranzacţiilor de titluri de valoare? îşi plimbă degetele pe ecran, urmărind textul.

Paragraful despre economie.

Henrik Holme memoră imediat numerele paragrafelor, se delogă rapid din Strasak şi apoi accesă pagina Lovdata. Cercetă repede textul până când găsi ce căuta şi se lăsă triumfător pe spate.

Utilizarea de informaţii privilegiate!

Jon Mohr era un bandit. Era un leneş cercetat pentru că obţinuse bani din afaceri ilegale. Chiar dacă Strasak nu menţiona când începuse Jon Mohr să facă asta sau ce anume făcuse, Henrik Holme ştia măcar că cineva cu poziţia lui Jon Mohr deţinea mereu destule informaţii care îi permiteau să câştige sume mari la bursă. Mai fusese un caz asemănător în urmă cu câţiva ani, cu un tip de la un birou de PR. Bărbatul fusese condamnat pentru că divulgase informaţii privilegiate unui prieten, care pe urmă cumpărase acţiuni din care obţinuse un profit uriaş. Bineînţeles că îi dăduse şi tipului de la PR un comision gras, drept mulţumire.

Cam aşa se întâmplase, îşi aminti Henrik Holme.

Însă era o distanţă considerabilă între infracţiune economică şi uciderea unui copil, recunoscu el în sinea lui. Pe de altă parte, afacerile legate de bursa de valori l-ar fi putut face pe Jon Mohr mai irascibil, neliniştit şi lipsit de

răbdare, după cum se văzuse foarte bine în seara precedentă, în timpul declaraţiilor. Nimeni nu îl enervase şi, cu toate acestea, luase foc. Toată lumea ştie că un băieţel de opt ani poate fi o provocare. Până şi Henrik Holme ştia lucrul ăsta, pentru că avea un verişor de aceeaşi vârstă. De multe ori îi venise să atârne un suport de perete şi să-l lege pe văru-său de el.

Acum dosarul din faţa lui i se părea mai interesant, deşi tot golaş era.

Putea deveni însă un caz adevărat, un caz important, un caz despre moarte şi omucidere. Cazul îi aparţinea şi era liber să-l cerceteze.

Dădu restul de suc peste cap dintr-o înghiţitură.

Mai întâi îşi va scrie el propriul raport. Dacă alte documente nu existau pentru a-l completa deocamdată. Mâine va primi documentele de la medicină legală. În funcţie de ce scria acolo, îl va ruga pe procurorul de caz să îi permită să continue investigaţiile. Să cerceteze în amănunt, mai în detaliu. Nu va lăsa să îi stea în cale o mamă sau un tată isterici, îmbrăcaţi frumos şi cu Porsche. Uciderea copiilor era un domeniu cu cifre ridicate şi, dacă ar fi reuşit să elucideze un asemenea caz, atât de tânăr fiind, ar fi însemnat un pas mare de la semnatul proceselor-

verbale pentru depăşirea vitezei sau pentru conducere fără permis.

— Sander Mohr, şopti el bătând darabana în masă cu acea cutie metalică goală.

Stând aşa pe scaun, simţea cum creşte în rang.

Capitolul 3

Când Inger Johanne se trezi pe data de 26 iulie, se simţea complet istovită. Yngvar plecase demult şi ea rămăsese în pat, ascultând liniştea aceea neobişnuită. Mama ei plecase acasă duminică. Copiii urmau să mai stea în Franţa încă vreo două săptămâni. Vecinii de jos erau plecaţi în concediu şi singurul zgomot care întrerupea liniştea era sforăitul lui Jack, care acum dormea în pat, lângă ea. Aşa ceva era strict interzis, ca toate celelalte lucruri pe care voia să le facă, de altfel.

— Dă-te jos, mormăi ea, încercând să-l dea la o parte.

Jack se rostogoli pe spate şi mişcă uşor lăbuţele din faţă, pe urmă adormi la loc.

Un miros discret de cerneală tipografică o făcu să se ridice puţin şi să-şi pună trei perne la spate. Yngvar îi adusese ziare pe noptieră, iar lângă ele aşezase un termos şi o cană goală. Inger Johanne îşi turnă cafeaua fierbinte în cană şi se aşeză mai confortabil.

— Dă-te jos, îi spuse din nou, de data asta pe un ton mai blând.

Ceva era diferit, înţelese ea în clipa aceea. Era ceva datorită luminii care pătrundea în cameră prin fereastra întredeschisă ori de câte ori vântul mişca draperiile. Se aplecă puţin şi trase una dintre draperii la o parte.

Afară era vară, iar camera fu inundată de o lumină orbitoare când se dădu jos din pat şi trase draperiile atât de puternic, încât aproape căzură pe jos. Îşi duse mâinile pe piept şi se uită afară. Totul înverzise şi cerul era albastru.

După ce îşi luă mâinile de pe piept, simţi că o dor.

Buna-dispoziţie îi dispăru. Încă mai spera să se fi înşelat. Cu o zi în urmă avusese curajul să intre într-o farmacie şi să cumpere un test de sarcină. Încercase să ascundă testul printre o mulţime de lucruri necesare pentru dulăpiorul cu medicamente. Cutiuţa albastră fusese îngropată într-o plasă plină de analgezice, plasturi, pastă de dinţi, cremă de corp, Pyrisep, comprese sterile şi tot calabalâcul care se gândea că i-ar fi de folos. Când ajunsese acasă, pusese totul la loc, mai puţin testele, pe care le lăsă nedesfăcute pe fundul coşului de rufe.

Yngvar încă nu ştia nimic. Până duminică seara nu avuseseră timp de altceva decât să doarmă. Bărbatul ei adormise plângând, iar duminică dimineaţa plecase la serviciu pe la ora zece. Era prima dată în cei unsprezece ani

de când se cunoscuseră când el refuza să-i divulge la ce anume lucrează. Niciodată nu-l întreba în mod direct; îi aruncase o replică cu subînţeles în timp ce mâncau în tăcere micul dejun pe care-l pregătise mama ei, înainte să împacheteze şi să plece acasă. Yngvar dăduse din cap că nu.

Era de înţeles totuşi. Doar el era expert în audieri.

Unul dintre cei mai buni, cum se spunea mai demult.

Acum nu se mai spunea nimic, nici la micul dejun de duminică dimineaţa şi nici când se întorcea acasă la miezul nopţii. Părea mai liniştit atunci, dar tot tăcut şi rezervat. Se furişase în pat pe la trei dimineaţa, se cuibărise lângă ea fără un cuvânt, o strânsese în braţe aşa de puternic, încât parcă nu mai avea aer. Apoi, braţele i se relaxaseră încet.

Abia luni seara prinse ocazia să-i povestească despre Sander. El o ascultă, puse câteva întrebări, dădu compătimitor din cap şi lăsă jos tacâmurile. Dumnezeu ştie ce mânca la serviciu pentru că, în ciuda felului său obişnuit de a fi, el nu se atinsese de mâncarea din farfurie.

— Se întâmplă lucruri de-astea, spusese el în timp ce se ridica de la masă. Se întâmplă accidente uneori. Copiii mor.

El nu voia nici să se uite la televizor, nici să citească ziare. Aftenposten şi Dagsavisen zăceau pe noptiera ei, în

mod evident neatinse. Nici nu avea chef să vorbească altceva decât banalităţi. Duminică seara abia dacă întrebase despre copii. După ce Inger Johanne îl liniştise asigurându-l că erau bine, pe riviera franceză, nu îi mai pomenise deloc.

Yngvar era epuizat. Era pe pilot automat, într-un fel. Aproape că nu-l mai recunoştea. Să-i dea vestea că vor avea un copil era deja exclus.

În plus, nici nu era ceva sigur.

Testul de sarcină rămăsese neatins pentru că voia să mai aştepte câteva zile. „Poate mâine”, se gândi Inger Johanne, hotărând brusc să sară peste cititul ziarelor. Îşi luă cana de cafea în baie. Tăcerea din casă o făcea să păşească în linişte, iar dacă se întâmpla ca Jack să păşească greu, Inger Johanne tresărea.

De fapt, acum ei doi ar fi trebuit să fie la munte, singuri pentru prima dată de foarte mulţi ani. De obicei făcea un aranjament cu Isak, dându-le astfel copiilor ocazia să scape de unul dintre părinţi pe perioada întregii veri. Trebuiau să-şi facă vacanţele proprii cu copiii, dar în acel an Kristiane fusese în tabăra de vară timp de două săptămâni. Bunica din partea mamei o luase pe Ragnhild cu ea la cabană exact în aceeaşi perioadă, iar Inger Johanne şi Yngvar

primiseră ca printr-o minune şansa de a închiria un apartament la Finse, în timp ce copiii erau plecaţi în Franţa. Douăsprezece zile de plimbări, în intimitate! Inger Johanne se bucurase încă din martie. Ar fi trebuit să pornească ieri, îşi dădu ea seama pe când se ridica de pe toaletă şi porni apa de la duş. Întreaga vacanţă se dusese pe apa sâmbetei din cauza celor întâmplate, iar acum sigur nu mai puteau pleca. Un val de indignare o cuprinse iniţial, ca mai apoi să roşească ruşinată.

Intră cu grijă la duş.

Apa era prea fierbinte, dar îi făcea plăcere să simtă picăturile cum îi ardeau spatele. Muşchii i se relaxară încet, îşi sprijini fruntea de plăcile de faianţă şi lăsă apa să curgă cu putere. Ziua ei era goală, se gândi. Nu avea nici planuri, nici vreo obligaţie. Nu se uitase la televizor de mai bine de o zi. Nu mai suporta imaginile, numerele, declaraţiile martorilor, tinerii cuprinşi de teroare, părinţii cu privirile moarte. Nu mai era în stare să suporte aşa ceva şi nici nu mai voia. Ellen nu mai dăduse niciun semn de sâmbătă. Moartea lui Sander nu era treaba lui Inger Johanne. Era în concediu şi nici măcar nu trebuia să-şi facă griji pentru copii. Era cu desăvârşire singură.

Un sentiment eliberator de singurătate o făcu să-şi

îndrepte spatele şi să lase apa să-i curgă pe faţă. Încet, apa de la duş se răci puţin. Se simţi mai curată, mai alertă şi mai în formă după ce începuse să rotească robinetul spre apa rece.

Îşi puse mâna pe abdomen. Era în continuare plat, dar uşor umflat, într-un fel.

Poate că era băiat.

„Există aşa de multe nume frumoase pentru băieţi”, îi trecu prin minte, în timp ce-şi masa uşor pielea întinsă.

Numele de Tarjei îi plăcuse întotdeauna. Era dulce şi puternic în acelaşi timp.

Nu mai era loc pentru încă un copil. Erau prea bătrâni. Aveau destui copii. Îndepărtă ideea despre numele frumos şi se înfăşură în prosop. Apoi se duse în camera de zi.

Primise un mesaj pe telefon.

Încă nu apucase să-şi actualizeze lista de contacte, iar numărul nu-i era cunoscut. Uimită, Inger Johanne citi mesajul de două ori.

Dragă Inger Johanne Vik. Doresc foarte mult să vorbesc cu tine cât se poate de curând, de preferat azi. Ellen şi Jon au nevoie de ajutor. Te rog, sună-mă! Ai numărul la expeditor. Cu stimă, Helga Mohr (Mama lui Jon, cu care ai făcut cunoştinţă la petrecerea din vara lui 2009).

Jack o urmărise şi acum lingea apa care se aduna la picioarele ei, cu limba lui aspră. Inger Johanne rămase neclintită, cu telefonul în mână. Nu ştia ce anume o speria mai tare: conţinutul mesajului sau faptul că o femeie de peste optzeci de ani ştia la perfecţie cum să trimită un SMS.

În mod cert, al doilea motiv o ţintui în loc. Îşi aruncă brusc telefonul pe sofa, pentru a nu fi tentată să o sune.

* * *

— Atât de repede? întrebă procuroarea Tove Byfjord, aruncând o privire pe documentul pe care Henrik Holme îl lăsase foarte entuziasmat pe biroul ei. De obicei ia mult mai mult timp să primeşti astfel de rapoarte.

— Da, spuse el sec. Rămăsese tot în picioare, deşi ea îi făcuse semn să se aşeze pe fotoliu. Ieri a trebuit să folosesc un ton foarte răspicat, pentru că astfel de cazuri nu trebuie lăsate să aştepte.

Adevărul era că ştiuse chiar cu o zi înainte că raportul de la institutul medico-legal era gata şi că el nu trebuia decât să meargă să-l ridice de acolo. Zis şi făcut. Dar nu fusese nevoit să spună absolut nimic, darămite să mai trebuiască să facă pe şeful.

— Aha, făcu Tove Byfjord, aruncând o privire către el. Şi ce zice acolo?

— Craniu spart! răspunse Henrik Holme triumfător. Cu o complicaţie... sângerare inter... intra...

Mărul lui Adam îi tresălta în sus şi-n jos.

— Hemoragie intracraniană, reuşi el să spună. O mână ruptă, doi dinţi sparţi. Da, povestea cu dinţii se petrecu pe urmă, adică atunci când eu eram deja acolo...

— Craniul spart e ceva normal la o căzătură de pe o scară înaltă, îl întrerupse Tove Byfjord. Mai ales dacă a căzut de sus, de pe scară.

Procuroarea pocni din degetele mâinii drepte, întrebător.

— Lanterna, propuse Henrik Holme.

— Exact. Văd că ai scris un raport cuprinzător aici. Foarte detaliat, exact cum trebuie.

El nu observase zâmbetul ei şi începu să se întrebe dacă nu cumva era sarcastică. Nesiguranţa îl făcea să se mute de pe un picior pe altul.

— Ai o descriere foarte detaliată a casei, continuă ea. Printre altele, menţionezi că tavanul este neobişnuit de înalt. Spune-mi, casa e veche?

— Veche? întrebă el arogant.

— Da. Casele vechi au de multe ori tavanul mai înalt, nu-i aşa?

— Aaa. Aşa. Nu.

— Nu ce?

— Casa nu era chiar atât de veche. Era mai mult ca...

Îşi închise ochii, încercând să revadă clădirea din strada Glad.

— Nu sunt chiar aşa de bun la arhitectură, spuse încet. Dar casa nu era aşa de veche încât să aibă turnuri şi turnuleţe şi chestii de genul ăsta.

Acum procuroarea râdea din toată inima. Aruncă dosarul la câţiva centimetri de ea şi-şi îndreptă ochelarii.

— Casele vechi de obicei nu au turnuri.

— Aşa e, fu el de acord. Dar mi se pare că această casă e destul de nouă. Zece-douăzeci de ani, poate? Înălţimea tavanului este de trei metri, în acord cu luxul din interior. Camera de zi e uriaşă, cu multe intrări mari ca...

— Trei metri e destul de mult pentru un copil de zece ani.

— Da, dar...

— Nu există nimic, absolut nimic în acest caz care să ne facă să deducem altceva decât ne arată indiciile. Băiatul a căzut accidental de pe o scară, mai întâi capul i s-a izbit de o lanternă mare şi a murit. Tragic şi brutal. E îngrozitor pentru părinţi. Chiar tu ai scris aici că...

Ea luă din nou raportul scris de el în speranţa că avea s-o convingă de una sau alta.

— Mama părea isterică, citi ea... aproape că nu era în stare să priceapă ce se petrecea în jurul ei. Se agăţa de copilul decedat. Tatăl era cu minţile rătăcite, mut şi scuturat parcă de friguri puternice.

Procuroarea îşi ridică privirea dintre foi şi-l pironi pe Henrik Holmes cu privirea.

— Poate că e un comportament normal într-un astfel de accident, nu-i aşa?

— Da. Dar...

— Şi nu avem niciun indiciu care să ne conducă la incidente anterioare, cum ar fi acte de violenţă, spitalizări ale băiatului, vizite medicale la medicul de gardă sau orice alt lucru mărunt care să ne dea măcar de bănuit că cineva din familie ar fi fost vinovat?

Henrik Holme se îndreptă şi inspiră adânc.

— Nu! zise el, aproape răstit. Dar nu putem spune asta cu certitudine înainte de a cerceta, la naiba!

Procuroarea puse jos raportul şi se lăsă pe spate în scaun. Îl măsură cu privirea din creştet până-n tălpi, iar el se străduí din răsputeri să nu roşească.

— Scuze, spuse el, după ce ea nu mai adăugă nimic. N-ar fi trebuit să înjur.

— Nu, spuse ea. Eu trebuie să-mi cer scuze. Ai şi tu

dreptate dintr-un punct de vedere. Problema e că acest punct de vedere nu prea este luat în calcul în astfel de momente când ne izbim zilnic de probleme grave la care lucrăm zi-lumină...

Ea tăcu şi-şi trecu mâna prin păr cu un gest care trăda sentimentul de zădărnicie şi lipsă de speranţă.

— Familia asta nu are probleme cu banii, adăugă ea, pe un ton extrem de calm. Vorbim despre o familie fericită, care, după aparenţe, şi-a dorit un copil pe care l-a crescut într-una dintre cele mai frumoase case din Oslo. Au obţinut toate astea, în mod sigur, datorită legăturilor bune pe care le au, datorită situaţiei lor financiare solide...

De data aceasta, Henrik Holme fu cel care o întrerupse.

— Apropo de asta, continuă el pe un ton prea ridicat. Apropo de asta... reversul prejudecăţilor! De parcă bogătaşii nu-şi pot bate copiii! Ca şi cum o adresă pompoasă ar fi o garanţie că în acea familie copiii o duc bine! Ca să fiu cinstit, recunosc că sunt tânăr şi nou în meserie şi nu am experienţă, iar dumneavoastră sunteţi...

Ea îl opri cu un gest, iar el amuţi.

— Ţi-am dat deja acordul meu, spuse ea tăios. Bineînţeles că un asemenea caz trebuie cercetat mai îndeaproape. Voiam doar să-ţi atrag atenţia că obstacolele

nu vor lipsi, atât în ce priveşte relaţiile lor sociale, cât şi...

Femeia pufni pe nas şi-şi şterse uşor nările cu arătătorul.

— Tipic! M-am îmbolnăvit tocmai acum, mormăi ea şi scotoci printr-o poşetă atotcuprinzătoare.

Când găsi un pachet de şerveţele, îşi suflă nasul cu putere, împături frumos şerveţelul umed şi îl aruncă la coş.

— Deocamdată eşti singur, spuse ea, pe un ton neutru. Fă o listă cu tot ce te-ai gândit să faci şi adu-mi-o în cursul zilei de azi. După asta, va trebui să-ţi căutăm un mentor, dar nu chiar acum...

Ea îl măsură din nou cu privirea. Capul lui era prea mic în comparaţie cu gâtul lung şi subţire. Ochii îi erau extrem de albaştri, cu gene demne de invidiat. Braţele erau cumva prea lungi. Henrik Holme avea aerul unui puştan de cincisprezece ani, care nu este pregătit încă.

— Nu uita că trebuie să faci doar ce ştii să faci, adăugă ea. Dar totul trebuie să treacă pe la mine mai întâi, OK? Fă un plan, dar să nu faci absolut nimic fără aprobarea mea directă.

— Bineînţeles că nu, spuse el repede, grăbindu-se să iasă, ca ea să nu-i observe roşeaţa din obraji. Mă întorc peste o oră!

Petele de roşeaţă din obraji i se măriseră, iar el o ştia. Nu

pomenise nimic despre faptul că Jon Mohr era cercetat pentru că utilizase informaţii privilegiate. Cazul acela vechi se derula în continuare, iar Henrik Holme nu voia să rişte ca un tip oarecare de la departamentul Fraude să-i preia portofoliul binemeritat. Povestea asta nu avea mai mult de câteva zile, iar din pricina haosului produs de atacul terorist, departamentul care se ocupa de fraudele economice nu avea să facă mare lucru o bună bucată de vreme.

Mai era ceva.

Se tot fâţâia pe la uşă, dar până la urmă îşi aminti.

Închise uşa fără să se întoarcă.

În ziua precedentă o scuturase puţin pe bunica din partea tatălui. Chiar dacă n-ar fi întrebat-o despre ceva legat de lege, conversaţia dintre ei tot n-ar fi fost mai reuşită.

Ba din contră, fu el nevoit să recunoască.

Dar n-ar fi fost bine să-i spună asta chiar acum doamnei procuror.

* * *

Când Inger Johanne se apropie de blocul din Vinderen, era deja destul de neliniştită. Nu reuşea să facă ce voia, să meargă unde poftea, nici să profite de ziua liberă ca să meargă la plajă sau în pădure sau pur şi simplu să stea pe

terasă şi să citească o carte bună. Ar fi trebuit să-şi ia inima în dinţi şi să facă testul ăla blestemat. Dacă situaţia va fi de aşa natură încât să aleagă, măcar să ştie care erau opţiunile. Inger Johanne avea o zi întreagă la dispoziţie, dar nu reuşea să uite mesajul de la Helga Mohr. Asta o dezechilibra puţin şi o neliniştea, aşa cum se întâmpla mereu ori de câte ori curiozitatea îi dădea târcoale pe nepusă masă.

Blocul era jos, nou construit şi fără pată. Apartamentele din zonă erau scumpe, iar Golful ei năbădăios nu se simţi de loc confortabil când Inger Johanne parcă maşina paralel cu strada, între un Audi TT şi un BMW 528.

Găsi drumul către scara corectă şi sună la uşă. O cameră montată în perete îi dădu de înţeles că era urmărită. O voce metalică o invită înăuntru şi uşa se închise cu un clic.

Mirosea a lămâie pe hol. Ici-colo scările încă nu se uscaseră după ce fuseseră spălate straşnic. Liftul nu funcţiona pentru că era în reparaţii, după cum scria pe un bilet scris într-o norvegiană foarte proastă. Nu conta. Helga Mohr locuia la etajul doi.

Deja deschisese uşa apartamentului.

Helga Mohr se potrivea perfect cu mediul ei. Foarte ordonat şi neutru, îmbrăcată discret într-un mod tipic

oricărei femei cu vârsta cuprinsă între şaizeci şi nouăzeci. Era zveltă, ca fiul ei. Avea părul aproape alb complet şi era tunsă scurt astfel încât să-i înconjoare chipul îngust. Helga Mohr îi amintea de femeile din aristocraţia britanică. Impresia lui Inger Johanne fu confirmată când ochii albaştri ca gheaţa o măsurară dispreţuitor, iar Inger Johanne se enervă că nu se îmbrăcase mai frumos. Când îşi dădură mâna în semn de salut, palma bătrânei era puternică, dar uscăţivă.

— Vino înăuntru, spuse ea conducând-o pe Inger Johanne printr-un hol îngust care dădea în sufragerie, unde o invită să ia loc.

Pe o măsuţă dintre două canapele albe se afla un set de argint pentru cafea. Un firicel de abur se ridica din ciocul ibricului. Fără să zică nimic, Helga Mohr turnă cafea în două ceşti de porţelan, aproape transparente.

— Lapte? Zahăr?

— Nu, mulţumesc.

— Biscuiţi?

Bătrâna împinse către ea un suport pentru prăjituri pe care era ceva ce semăna cu biscuiţii americani cu ciocolată. Pe Inger Johanne o apucă brusc pofta, dar nu îndrăznea să facă firimituri pe canapeaua albă ca laptele. Întreaga

încăpere semăna cu o sală de expoziţie, cu pahare, flori şi obiecte fragile. Îi era cald şi refuză dând uşor din cap.

— Atunci, voi trece direct la subiect, spuse Helga Mohr.

Stătea dreaptă ca o regină, picior peste picior, cu ceaşca în mână.

— Mulţumesc că ai venit. Nu ştiam pe cine să contactez. Ellen şi Jon îmi povestiseră mai demult despre realizările tale, precum şi despre unele dintre cazurile cu care lucrează soţul tău. Am înţeles de la Ellen că practic faci parte din Poliţie.

Inger Johanne era cât pe ce să deschidă gura şi să protesteze, dar Helga Mohr îşi drese glasul şi continuă, fără să lase loc de întreruperi.

— Eu ştiu mai bine. Eşti cercetător. Criminolog şi psiholog. Soţul tău este cel care lucrează la poliţie. Kripos, nu?

De fapt, nu fusese o întrebare, pentru că bătrâna îşi continuă şirul gândirii.

— M-a vizitat un tânăr ieri, spuse ea aşezându-şi cana pe masă. Era un diletant, anunţă Helga Mohr cu hotărâre. Îmbrăcat în poliţist, în mod evident. Dar e numai uniforma de el.

Inger Johanne îşi dădu seama imediat la cine se referea.

— Un puştan, spuse Helga Mohr, pufnind uşor. Dar unul demn de dispreţ. Spunea că investighează cazul morţii lui Sander.

Pentru prima dată de când sosise, Inger Johanne detectă un fel de nesiguranţă în glasul femeii. Chipul i se descompuse şi vocea îi tremură când trase aer în piept ca să continue:

— De parcă ar avea ceva de investigat. Sander a căzut de pe o scară, în mod tragic. Îngrozitor, bineînţeles, dar...

Se lăsă o idee în fotoliu pe spate. Mâinile îi aranjau nişte fire invizibile de păr. Buza inferioară tremură puţin, dar se linişti imediat. Helga oftă şi inspiră adânc.

— Jon s-a născut mult după surorile lui, spuse ea în mod surprinzător şi zâmbi neaşteptat de frumos. Bănuiesc că ştii deja, nu?

Nici de data asta nu aşteptă vreun răspuns din partea lui Inger Johanne.

— Aveam patruzeci şi unu de ani când s-a născut. Fetele mele aveau deja doisprezece, respectiv treisprezece ani. Jon a fost în multe feluri... Mâna i se plimba prin frizura perfectă.

— A fost ca un cadou. Un fiu născut pe neaşteptate, dar pe care ni l-am dorit foarte mult. Wilhelm, soţul meu...

Privirea ei i se îndreptă către o pictură în ulei de deasupra şemineului, portretul unui bărbat robust, cu înfăţişare aproape maiestuoasă, pe fundalul unor draperii bogate. Tabloul nu se potrivea prea bine în camera luminoasă, de parcă întregul apartament ar fi fost mobilat ţinând cont de privirea autoritară a acestui bărbat, care s-ar fi potrivit mai bine într-un salon din epoca victoriană din Anglia.

— ... şi-a dorit întotdeauna un fiu.

Inger Johanne încercă să ducă ceaşca la gură, dar observă că îi tremurau mâinile.

— Wilhelm nu s-a bucurat prea mult timp de fiul nostru. A murit când Jon avea doar zece ani. Dar ştii probabil şi lucrurile astea, de vreme ce aţi fost colegi în generală. Jon mi-a povestit că aţi fost prieteni buni. Eu nu-mi amintesc de tine din perioada aceea, în care noi locuiam în casa din Smestad. Voi, tinerii, obişnuiaţi să intraţi pe uşa de lângă pivniţă.

Inger Johanne nu călcase niciodată în casa din Smestad. În liceu aflase de Jon abia când câştigase premiul întâi la concursul internaţional de eseuri şi devenise o celebritate. Apoi îl revăzuse după ce se metamorfozase în admiratorul lui Ellen Krogh.

— Asta a fost foarte demult, spuse Helga Mohr încet.

— Aşa e.

— Acum am optzeci şi patru de ani.

Inger Johanne nu ar fi trebuit să vină acolo. Faţada pe care o afişa bătrâna începea să dezvăluie tot mai multe imperfecţiuni. Rujul, care în urmă cu doar zece minute acoperea uniform buzele şi le dădea puţin volum, devenise tern pe buzele uscate. Ochii i se umeziseră şi ascundeau tot mai multe umbre când nu vorbea.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Inger Johanne, lăsând ceaşca jos. Ce anume doriţi, de fapt?

— Acest poliţist... începu Helga Mohr.

— Aşa, o încurajă Inger Johanne.

— A spus că e de părere că Jon l-a ucis pe Sander.

— Ah, a spuse el asta?

— Nu, nu direct.

— Am înţeles. Şi în mod indirect ce a spus?

— De ce m-a întrebat dacă există antecedente ale lui Sander...

Buzele i se ţuguiară în semn că se încăpăţâna să nu spună un cuvânt.

— Lovituri, sugeră Inger Johanne încet. Mai numeroase şi mai grave decât cele pe care le păţesc de obicei băieţii

năzdrăvani.

Sprâncenele naturale ale Helgăi Mohr dispăruseră din cauza vârstei. În schimb, le desenase cu un creion, însă fără a fi tentată să le facă extrem de subţiri şi rigide. Acum îşi ridică încet sprâncenele ca două aripi bine conturate, dând impresia unei uşoare aroganţe. Sau, poate, în semn de uimire.

— Da, spuse ea. Exact asta voia să ştie. O întrebare cretină.

— De ce vi se pare cretină?

— Cine poate spune cu exactitate ce anume e normal pentru un băiat năzdrăvan? L-ai cunoscut pe Sander şi ştii cât de problematic era uneori. Şi-a rupt mâna de două ori. Sărea, se căţăra, mergea târâş, în patru labe şi se arunca de unde putea. Sander avea ADHD şi în acest caz nu se poate spune clar dacă avea mai multă nevoie de ajutorul medicilor decât alţi copii într-o condiţie similară.

La bucătărie suna telefonul, însă Helga Mohr nu dădea niciun semn că urma să răspundă.

— L-ai cunoscut personal pe Sander, reluă bătrâna, cu ochii pironiţi în zare, de parcă şi-ar fi adus aminte de trecut.

— Nu l-am cunoscut chiar aşa de bine, spuse Inger Johanne precaută. L-am întâlnit de câteva ori, dar ar fi

greşit să spun că...

— Ai copii?

— Da, am.

— Ai o fetiţă, din câte ştiu, şi încă un copil mai mare? Un copil puţin mai confuz, nu-i aşa?

Inger Johanne auzise multe descrieri ale fiicei sale: autistă, sindrom Asperger, diferită, nedezvoltată fizic. Ciudată.

Îi zâmbi bătrânei. Telefonul încetase să mai sune.

— Da, spuse ea. Uneori confuză este o descriere bună. Nu e tocmai ca ceilalţi copii de şaptesprezece ani, în orice caz.

— Se bate des?

— Nu. Aproape niciodată. Kristianne e o domnişoară foarte prudentă. Rezervată, aş putea spune.

— Atunci îţi poţi da seama! exclamă Helga Mohr ridicându-şi dominator degetul arătător către ea. Copiii sunt diferiţi. Poliţistul ăsta infect m-a întrebat în mod grosolan de toate astea, de parcă ar fi ştiut exact de câte ori merge un copil la doctor în mod obişnuit, până la vârsta de zece ani.

Pufni din nou, la propriu, de data asta plină de dispreţ. Fu nevoită să scoată o batistă din mâneca sacoului roz-deschis.

— Dar l-am expediat eu, te asigur. L-am dat afară pe uşă şi l-am rugat să nu mai calce pe aici cât trăieşte.

Inger Johanne nu putea pricepe cum de l-au lăsat pe poliţistul ăla respingător să se ocupe de acel caz. Era clar că acţiunea teroristă îi ţinea ocupaţi pe toţi cei de la poliţie, dar ar fi fost mai bine să lase cazul Sander deoparte câteva săptămâni, decât să îl strice în asemenea hal.

— Cred că trebuie să vă păstraţi calmul, spuse ea. Este doar ceva de rutină.

— Nu cred asta.

— De ce?

— Pentru că părea convins că are dreptate. Soţul meu m-a învăţat odată un lucru – cea mai periculoasă fiară de pe planetă e un poliţist convins de ceva.

Inger Johanne clipi şi-şi mai turnă cafea, încercând să-şi ascundă uimirea. Ibricul era mai uşor decât se aşteptase, iar printr-o mişcare bruscă vărsă cafea pe jos.

— Scuzaţi-mă!

Helga Mohr se înclină în faţă, luă două şerveţele de pe tava de cafea şi şterse urmele.

— Poliţia l-a urmărit timp de mai mulţi ani, adăugă ea. În acea perioadă, autorităţile au decis să-i mături pe toţi cei care au construit această ţară. Reksten, Jahre şi pe mulţi

alţii. Printre ei, şi pe bărbatul meu. Dar nu aveau niciun motiv întemeiat, trebuie să menţionez.

— Dar ce anume doriţi de la mine? o întrerupse Inger Johanne. Înţeleg că sunteţi indignată şi îmi pare extrem de rău pentru întreaga familie, dar...

— Trebuie să dovedeşti nevinovăţia fiului meu.

Inger Johanne se lăsă pe spate, în fotoliu. Pernele erau aşa de moi, că se pierdu printre ele, dar reuşi să se ridice din nou.

— Nimeni până acum n-a spus că Jon e vinovat! spuse ea cu mai multă putere de data aceasta. Vă faceţi griji înainte să fie cazul.

— Mai bine să previi, decât să repari! i-o reteză Helga Mohr. Să ştii că banii nu sunt o problemă!

Inger Johanne începu să râdă, gest care o făcu pe bătrână să se apropie puţin de ea. Ţinea buzele strânse, avea gâtul înclinat într-o parte, iar privirea îi deveni şi mai tăioasă.

— Chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, spuse Inger Johanne. Dar, în primul rând, nu vă pot fi de ajutor, iar dacă aş fi putut, nu v-aş fi cerut bani. În plus, ceea ce e şi mai important, cred că acest caz va fi închis exact aşa cum e, adică drept un accident. Acum însă chiar trebuie să plec.

— Bine, spuse bătrâna scurt. Am irosit destul din timpul tău şi al meu.

Se ridică, dar avea corpul mai înţepenit decât când venise Inger Johanne. Rămăsese puţin adusă de spate, iar în drum spre hol fu nevoită să facă un pas într-o parte ca să-şi păstreze echilibrul. Când ajunse la uşa de la intrare, rămase cu spatele la Inger Johanne, ezitând să deschidă uşa.

— Mai e ceva, spuse ea încet şi se întoarse cu faţa către ea.

— Ce anume?

— Pot fi sigură că vei păstra totul absolut confidenţial?

Inger Johanne ezită o secundă.

— Asta depinde de ce urmează să-mi spuneţi. Dar dacă întrebarea este dacă pot să păstrez un secret, asta da, pot.

Privirea bătrânei părea împietrită, ochii îi deveniseră sticloşi. Nările i se mişcau în semn de nervozitate. Această femeie era complet diferită de gazda care o primise mai devreme şi o invitase la cafea, cu intenţia de a o angaja pe post de detectiv personal. Până şi părul ei părea mai pleoştit în lumina slabă de pe hol. Îşi înclină capul într-o parte, uitându-se la picioarele lui Inger Johanne fără să spună nimic.

— Jon nu este tatăl adevărat al lui Sander.

— Ce aţi spus?

— Ellen a avut nişte... avorturi. Apoi au plecat împreună în Finlanda, la o clinică. Acolo s-a făcut o... ştii tu...

Bătrâna îşi acoperi ochii, în semn de ruşine.

— Donaţie.

— Donaţie de spermă?

Inger Johanne încercă să-şi tempereze gândurile ca să nu-şi trădeze uimirea.

— Da. Pentru că nu funcţionase între Ellen şi Jon. De aceea... Ellen nu ştie că eu ştiu. Jon mi-a povestit astă-vară, într-una dintre seri. Sander prinsese o pisică. Sander nu era un băiat rău, doar că nu se răzgândea odată ce-şi punea ceva în cap. Şi uneori era prea târziu. Sander a îmbrăcat pisica într-o paraşută, ca şi cum ar fi fost într-un război, a vârât pisica într-un sac şi s-a suit cu ea pe acoperişul casei din strada Glad. Dacă nu i-ar fi pus paraşută, pisica ar fi scăpat cu viaţă.

— A aruncat-o de acolo?

— Da.

Mâna îi căzu pe lângă corp, dar privirea şi-a menţinut-o sus.

— Pisica şi-a rupt spatele, biata de ea. Labele i se

încurcaseră în sforile încâlcite. Jon tocmai venea acasă de la serviciu şi a văzut toată tărăşenia. Eu m-am dus la ei mai târziu, în aceeaşi seară, ca să am grijă de el. Niciodată în viaţa mea nu l-am văzut pe Jon aşa de furios. Ellen a trebuit să meargă la o întâlnire, Jon era foarte supărat şi băuse...

Pe bătrână o luase leşinul, dar când Inger Johanne întinse mâna din reflex să o prindă, aceasta îi dădu mâna la o parte.

— El mi-a povestit atunci că Sander nu era băiatul lui. De parcă Sander n-ar fi fost dintotdeauna fiul lui! Nu mai contează oricum cine...

Se forţă să-şi îndrepte spatele, ridicându-şi şi bărbia.

— Bărbatul meu s-ar fi enervat pe chestiuni din astea. Eu nu. Sander era al nostru, la fel cum ar fi fost orice alt băiat. Asta i-am spus atunci lui Jon. Era aşa de beat, cum nu-l văzusem niciodată, nici înainte şi nici după aceea. Nu depăşeşte măsura cu alcoolul, Jon al meu.

Aici într-adevăr bătrâna avea dreptate, recunoscu Inger Johanne. Jon fusese cumpătat şi în liceu şi nici ca adult nu bea foarte mult. Când îl tachinau pentru că ţinea mâna pe pahar când cineva voia să-i mai toarne, el răspundea de obicei că trebuia să lucreze. Chiar şi în weekend.

— A doua zi i-a părut foarte rău, spuse Helga Mohr. A

trebuit să jur că niciodată nu voi spune nimănui. Absolut nimănui.

— Dar îmi spuneţi mie. De ce?

— Pentru că...

Bunica lui Sander privi spre fotografia de pe peretele din hol. O fotografie de la şcoală. Pe tabla din fundal scria „1A”, cu cretă albă. Sander stătea în banca lui şi ţinea un creion în mână.

— Am mai citit despre astfel de cazuri, în care se vorbea despre abuzurile asupra copiilor. Mai ales despre cel mai recent caz, zise ea.

Inger Johanne aprobă din cap.

— Părinţi vitregi, şopti Helga Mohr. Mie mi se pare că de obicei sunt suspectaţi taţii care nu sunt părinţii naturali ai copilului.

Avea ochii plini de lacrimi.

— Jon a fost tatăl lui Sander, spuse Inger Johanne molcom. Şi din punct de vedere juridic, şi social. Pot să vă asigur că toată documentaţia dovedeşte că...

— Dar dacă află cineva? şuieră Helga Mohr, apăsându-şi mâna pe inimă. Gândeşte-te ce se va întâmpla dacă se află că Sander nu era fiul lui Jon! Niciodată nu-l vor lăsa în pace!

Inger Johanne habar n-avea ce să mai zică. Nu mai era în

stare să se uite la bătrâna speriată care îi stătea în cale şi care ar fi vrut să uite de acel caz. În loc de asta, se uita la fotografia lui Sander. Băieţelul părea extrem de jenat, cu părul proaspăt tuns, bronzat, cu penarul cu dinozaur în faţă. O izbi faptul că aceea era prima fotografie cu Sander pe care o văzuse vreodată. Zâmbetul lui era studiat, aproape temător.

De parcă i-ar fi fost teamă să nu i-l ia cineva.

* * *

Ellen Mohr zăcea în continuare în pat, deşi ceasul era aproape douăsprezece. Nu-i mai rămăseseră somnifere din cele pe care i le lăsase soacră-sa. La spital, când o smulseseră de pe Sander cu forţa, cineva îi sugerase că trebuia să ia ceva calmante. Probabil că uitaseră de asta. Îi era imposibil să doarmă fără medicamente. Când şi când, reuşea să intre într-o stare de letargie care îi dădea vise înspăimântătoare, foarte reale, dar imediat după aceea se trezea cu pulsul crescut şi cu un gust metalic în gură.

Era imposibil să trăieşti cu golul acesta în casă.

Jon era la serviciu de dimineaţă devreme, până noaptea târziu. Cel puţin, aşa susţinea. Ce putea să fie aşa de mult de lucru în perioada de concedii, asta nu putea pricepe, dar nu putea să vorbească cu el.

Nici nu aveau despre ce vorbi.

Ea îl privea noaptea, pe când încerca să adoarmă, cu ochii pe jumătate închişi când el se urca lângă ea în pat. Mâinile ei ardeau să pornească în căutarea pielii lui, pe sub plapumă, pentru că ar fi vrut să primească acea căldură pe care el refuza să i-o ofere. Îi întorcea spatele şi rămânea în poziţia asta toată noaptea. Dormea chiar pe marginea patului, respira superficial, confirmându-i bănuiala ei că nici el nu putea să doarmă.

Nu mai aveau nimic de vorbit.

Nici măcar despre înmormântare.

Cu o zi în urmă, îl sunase pe Henrik Holme, să afle când puteau să îl ia pe Sander înapoi. Investise toată forţa pentru a-l suna. După conversaţia rezervată pe care o purtaseră, ea deschisese o sticlă de vin roşu. O golise după o jumătate de oră. Ameţeala alcoolului nu o răpuse, aşa cum sperase să se întâmple. În schimb, o făcuse să pornească în căutarea unei soluţii de a scăpa din casa aceasta pe care o ura. Nu găsise niciuna. Nici nu ar fi putut să meargă în alt loc în starea în care era, iar condusul era exclus în acel moment. La toaletă, începu să scoată cioburi de sticlă spartă de la oglindă. Un fragment mare, care avea forma unui cap de cal, îi provocă o tăietură adâncă la degetul

mare. Durerea păruse minunat de eliberatoare, iar ea o suportase până când i se înmuiaseră picioarele. Şocată de propria ei reacţie, smulsese ciobul atât de repede din rană, încât tăietura se lărgi. Cu trei comprese şi un bandaj suplimentar, reuşi totuşi să oprească sângerarea. Alcoolul era pe cale să-şi piardă efectul, iar ea deschise încă o sticlă.

Nu mai aveau ce vorbi.

Jon nici măcar nu îndrăznea să se uite la ea.

Nici ea nu prea îndrăznea să se uite la el.

Acum stătea în pat, simţind pulsul în degetul mare unde avea rana. O rază intensă de lumină strecurată prin fanta de la draperii împărţea patul în două.

Încă nu fusese în camera lui Sander.

Cineva dăduse jos literele care îi alcătuiau numele.

Doar câteva porţiuni mai deschise la culoare, cu contururi vagi pe uşa din lemn întunecat, stăteau drept mărturie pentru existenţa lui.

Brusc, aruncă plapuma de pe ea şi se ridică.

Păşi încet către baie, unde oglinda spartă reflecta un portret cubist. Ellen apucă tubul de pastă de dinţi şi strânse de el până când îl goli pe jumătate. Limba i se revoltă împotriva gustului puternic de mentă, făcând-o să scuipe totul după câteva secunde.

Din cauza liniştii din casă, abia mai respira.

Multă lume aflase de moartea lui Sander. Unii dintre foştii colegi de clasă o sunaseră duminică, înainte de prânz, pentru a întreba dacă masa festivă putea fi reprogramată mai spre finele verii. Jon purtase cu ei conversaţii scurte, care nu duraseră mai mult de treizeci de secunde.

La aniversarea vârstei de patruzeci de ani a lui Ellen, Jon organizase o petrecere a dracului de scumpă. Lista de invitaţi număra 150 de prieteni şi cunoscuţi şi, cu toate astea, fusese nevoită să planifice totul cu atenţie, astfel că unii invitaţi se simţiseră ofensaţi. Asta se întâmpla în urmă cu doar trei ani.

Acum era linişte.

Primise câteva flori, e drept – buchete mari de flori cu mesaje de condoleanţe formale, dar nimeni nu o mai sunase de duminică încoace. Nici Inger Johanne nu mai dăduse niciun semn de duminică seara.

Numai de-ar putea trece odată şi peste înmormântare! Oamenii ar veni, bineînţeles că s-ar reîntâlni cu prietenii şi cunoscuţii vechi de ani de zile, iar aceştia şi-ar întrerupe concediile ca să vină să-şi ia adio de la băieţelul iubit şi adorat, care tocmai împlinise opt ani. Prietenii ar veni unul după altul, vrând să fie prezenţi la ultimul drum al lui

Sander, lăsându-i apoi pe Ellen şi Jon să-şi înceapă călătoria anevoioasă către viaţa de zi cu zi.

Trebuia să scrie un anunţ, îi veni deodată în minte. Trebuia să facă ceva înainte ca sentimentul de gol să o cuprindă cu totul. Hainele de ieri zăceau într-o grămadă, în dreptul uşii. Se îmbrăcă cu ele cât de repede o lăsa mâna tăiată. Laptopul ei era stricat după ce Sander îl aruncase în bazin, când fuseseră în Toscana, dar Jon mai avea un MacBook. El nu bănuia că uneori ea îl folosea, dar el nu avea să vină acasă înainte de prânz, iar ea nu apucase să meargă să-şi cumpere un laptop nou.

Ellen voia să scrie un necrolog şi să îi contacteze pe cei de la pompe funebre. Aceştia lăsaseră discret o broşură pe comoda din hol când veniseră să-l ridice pe Sander. Va scrie un anunţ frumos, cu un porumbel deasupra, sau cu un înger. Dacă era posibil. Un înger sau un porumbel al păcii, nu avea importanţă; cel mai important era ca anunţul să fie publicat şi să se termine înmormântarea.

Scrierea unui anunţ despre moartea lui Sander era ceva la îndemână şi real, un colac de salvare care o făcea să se simtă minunat de uşurată.

Când ajunse în hol, îşi dădu seama că era nevoie de o dată exactă pentru a trimite anunţul la ziar. O dată pentru

înmormântare sau pentru slujba de dinainte de incinerare. Ellen nu putuse niciodată să conceapă că un om putea să zacă la doi metri sub pământ, cu corpul intact şi pe urmă complet dezarmat în faţa atacului viermilor şi insectelor. Sander va fi incinerat, într-un coşciug alb decorat cu flori, pe care însăşi Ellen le va împleti.

Firma de pompe funebre putea să o ajute.

Ei ar putea suna la poliţie cu altă autoritate decât ea. Ar putea pleda în favoarea ei, să pledeze pentru Sander, al cărui trup micuţ nu ar fi trebui să zacă într-o ladă frigorifică din Rikshospitalet mai mult decât era necesar.

Ar putea scrie o ciornă pentru anunţ, de vreme ce nu se ştia data exactă. Îl va scrie şi-l va expedia prin e-mail celor doi bărbaţi foarte graşi, pe care nu-i putuse deosebi în ziua accidentului.

Lui Jon nu-i plăcea ca ea să intre în biroul lui. Lui Sander îi interzisese să intre acolo. Până şi femeia poloneză care venea să facă curăţenie intra valvârtej acolo în fiecare vineri, să aspire praful. Biroul acela era domeniul lui Jon, spaţiul lui liber din casă, iar Ellen suspecta că uneori se închidea în birou doar pentru a se uita la televizor în linişte, pentru a juca şah pe calculator sau pur şi simplu să tragă un pui de somn pe sofaua moale de piele de lângă peretele

exterior.

Uşa nu era încuiată.

O deschise cu grijă, de parcă n-ar fi putut băga mâna în foc că nu era nimeni acolo. Un miros masculin se simţea în aer, spumă de ras şi miros de trabuc. Pe biroul imens stătea iMac-ul, înconjurat de patru teancuri de mape şi dosare cu spirală. Pe sofa erau şi mai multe documente; unele împrăştiate la întâmplare, altele băgate în coperţi. Pe pervaz se afla o fotografie cu Ellen, acea Ellen al cărei nume de familie era Krogh, cea care pe atunci era stomatolog, avea cu douăsprezece kilograme mai mult şi râdea tot timpul. Rafturile de lângă uşă erau pline cu cărţi; cele mai multe erau cărţi americane de management şi romane poliţiste suedeze.

Însă nu era niciun laptop nicăieri.

O secundă se gândi să cerceteze mai atent, dar izgoni rapid ideea. Jon avea memorie de elefant şi, dacă ar fi mişcat un obiect, din întâmplare, el şi-ar fi dat seama. Închise uşa încet, exact aşa cum o deschisese.

Se feri să se uite spre camera lui Sander, dar privirea îi fu atrasă de dulapul din hol. De fapt, era un dulap sécretaire, vechi, un obiect lăsat moştenire de familia Mohr. Era folosit acum doar pentru a sorta corespondenţa. De fiecare parte a

mesei îmbrăcate în piele se înălţa câte un şir de cinci sertare. Partea de jos a mobilei era compusă dintr-un dulap cu trei rafturi şi uşi care se deschideau din mijloc, prin nişte mânere de alamă lucrate cu minuţiozitate. Observă că una dintre uşi stătea întredeschisă. Lemnul se modificase puţin şi de asta uneori era greu să închizi uşile, mai ales când era vreme umedă. Ellen se înclină vrând să închidă uşa cum trebuie, dar observă reflexele argintii ale unui obiect.

Iată unde era MacBook-ul! Era deseori lăsat acolo.

Uitase complet. Se simţea de parcă anumite părţi ale creierului nu-i mai funcţionau, nu-şi mai amintea cele mai uzuale lucruri; poate că era pe cale să-şi piardă minţile.

Ridică laptopul şi închise bine uşa comodei, apoi se duse în bucătărie. Simţea un miros de pâine coaptă în casă, deşi nu mai ţinea minte de când nu mai copsese una, iar mirosul îi aminti că îi era foame. Era aşa de lihnită, încât gândul la mâncare îi făcea greaţă, şi totuşi bău un pahar mare cu apă.

Umplu paharul din nou şi porni laptopul. Pentru că îl foloseau în comun, Jon scosese parola. Pagina Aftenposten. No apăru automat pe ecran. Ucigaşul de pe Utøya râdea inexplicabil şi era îmbrăcat într-o uniformă burlescă pe care sigur o croise el singur.

Ellen nu voia nici să-l vadă şi nici să audă despre el. Refuza să asculte ştirile, de când murise Sander. Actul terorist nu o privea. Lumea de afară nu avea decât să-şi bată capul la nesfârşit cu actele acelui extremist nebun. Ellen avea propria ei catastrofă cu care se lupta.

Propria catastrofă, de care nu-i păsa nimănui.

Cu excepţia acelui puştan de poliţist, care ar fi făcut mai bine să o lase să-şi înmormânteze copilul – unicul ei copil.

Devenea din ce în ce mai nervoasă şi încercă să treacă de prima pagină a ziarului. Bandajul foarte mare de la mâna dreaptă o împiedica să folosească mouse-ul şi degetul arătător atinse micul simbol cu o carte, iar istoricul site-urilor apăru pe ecran.

Dar Ellen nu voia să se conecteze la internet. Voia să scrie în Word.

Nervozitatea ei se transformă în furie:

— La naiba! Dă-mi Word! Dracu’ să te ia!

Era obişnuită să lucreze la propriul laptop şi nu-şi amintea unde exact se afla programul pe un Mac. Ochii începură să caute iconiţa. Urmărea ecranul cu degetul arătător. Încercă să descifreze iconiţele din şirul lung din josul paginii. Istoricul linkurilor încă era deschis.

— Lua-l-ar dracu’ de Word nenorocit...

Se lupta să nu izbucnească în lacrimi, dar lacrimile deja îi curgeau pe obraji, iar puterile o părăsiseră. Avea muşchii încordaţi, amorţiţi la spate, o dureau ochii şi nu mai era în stare să plângă. Puse mouse-ul jos, îşi lăsă mâinile în jos, încercând să respire corect. Deschise gura larg ca să inspire, îşi rotunji buzele când expiră şi-şi apăsă abdomenul cu braţele, în ritmul respiraţiei.

Deodată, nu mai respira. I se tăiase respiraţia.

Se holba nemişcată la istoricul paginilor web.

Multă vreme se uită numai la cele trei linkuri. Într-un final, fu nevoită să elimine aerul din plămâni. Ceva nu se potrivea. Cuvintele acelea trebuiau să însemne altceva. În plus, trebuia să se concentreze la respiraţie. Inspiră, expiră!

Inspiră, expiră!

Sigur era ceva greşit.

Ar fi vrut să închidă laptopul, să scrie anunţul cu creionul pe hârtie şi să dea totul uitării. Erau aşa de multe secrete, atât de multe lucruri care nu puteau fi rostite, dar acesta era mai rău decât toate celelalte lucruri secrete care îi uniseră pe Jon şi Ellen într-o alianţă tacită, care nu putea fi încălcată.

Nu opri laptopul, ci dădu click pe cele trei linkuri. Unul dintre ele era parolat. Dar pe celelalte reuşi să le acceseze.

După ce se convinse ce conţineau, intră sistematic pe toate documentele şi fotografiile care erau în MacBook. Trecură cam patruzeci de minute până le verifică pe toate. Bău tot paharul de apă.

Laptopul lui Jon era plin de pornografie cu minori.

Cele mai groteşti fotografii, pe care nu şi le-ar fi putut imagina niciodată, erau salvate în calculatorul soţului ei.

Rana de la deget nu o mai durea, lacrimile i se opriră. Îşi simţea mintea golită de sens, rătăcită, dar avea un gând clar: toate acestea trebuiau să dispară. Poliţia nu trebuia să le găsească niciodată. Ellen ştia atâta lucru – primul pas care se face într-o investigaţie este cercetarea calculatorului. Indiferent de motivul investigaţiei, se cerceta calculatorul, aşa avea ea impresia.

Tânărul poliţist în uniformă credea că Jon îl omorâse pe Sander. Tipul va reveni, Ellen era sigură de asta. Aşa îi dăduse impresia, după tonul vocii de la telefon. Era perfect convins că Sander murise din cauza relelor tratamente aplicate şi nu părea să renunţe la ideea lui. Soacră-sa îi spusese odată că cea mai periculoasă fiară din lume este un poliţist convins de ceva. Un laptop plin de fotografii cu copii abuzaţi sexual era de ajuns pentru a fi condamnat. În plus, fotografiile i-ar fi întărit suspiciunile poliţistului care

oricum îl suspecta deja pe Jon.

Nu trebuia să-l ia pe Jon. Sub nicio formă.

Primul ei gând fu acela de a şterge totul. Pe urmă intenţiona să strice aparatul şi să-l arunce la reciclări de aparatură, unde putea să-l ascundă bine în coşurile imense cu electronice stricate, printre monitoare vechi şi grele şi aspiratoare antice. Degetele, adică cele pe care le putea folosi, alergau pe tastatură ca să şteargă totul din laptop. La mijlocul operaţiunii îşi dădu seama că laptopul era înregistrat pe undeva, în registrul contabil al firmei Mohr şi Westberg SA. Era imposibil să scape de el aşa, pur şi simplu.

Gata!

Totul fusese şters. Cu toate astea, documentele periculoase încă se aflau înăuntru. Existau programe care puteau să găsească fişierele şterse din memorie. Trebuia să distrugă partea electronică, pentru a face imposibil de accesat informaţia pe care ea deja începuse să o ascundă. În acelaşi timp, laptopurile trebuiau să fie accesibile în continuare la cererea poliţiei, dacă era vreodată cazul.

Sander îi stricase laptopul când îl luase cu el în bazin.

Apa, în mod cert, nu era suficientă. Doar laptopul se strica astfel, nu şi informaţia din el. Dar era un început.

Ellen se duse la chiuvetă şi puse dopul. În timp ce nivelul apei creştea, aduse laptopul şi turnă peste el clorură de amoniu, pe care o aduse din spălătorie. Turnă substanţa fără ezitare peste tastatură. Lichidul se prelinse încet printre taste. Puţea îngrozitor şi după ce opri jetul de apă şi aruncă laptopul înăuntru, fu nevoită să fugă la geam. Încuietoarea de sus era îndărătnică, dar până la urmă se deschise. Inspiră adânc aerul proaspăt care venea de afară, iar după câteva minute scoase laptopul din chiuvetă. Pe urmă porni cuptorul şi-l fixă la şaizeci de grade şi vârî MacBook-ul în cuptor, pe raftul de sus.

Trebuia să verifice şi pe iMac.

Fără să facă un zgomot, intră în camera lui Jon şi porni calculatorul. Aici însă era nevoie de parolă. Închise ochii, încercă să se concentreze. Deunăzi, Jon se plânsese despre cât de uşoare erau parolele alese în general de oameni. Îi sugerase, de asemenea, că unii ar putea scrie numele obişnuite de la coadă la cap de exemplu: numele iubitei, a copiilor sau amantelor.

REDNAS, încercă ea să scrie. Iconiţa pe ecran dădu din cap dezaprobator.

NELLE.

Nici asta nu se potrivea.

NOJ

Nu.

NOJNELLEREDNAS, continuă ea disperată, scriind numele membrilor familiei în ordine inversă şi apăsând tasta Shift.

Calculatorul îi ură bun-venit. Ellen gâfâia în timp ce investiga întregul istoric şi studia fiecare accesare. Deschise folderul de fotografii, pe cel de document: în zece minute cercetă aproape totul.

Nimic interesant: nici fotografii oribile, nici pagini de socializare care să descrie activităţi pe care nici nu şi le putea imagina. Suspină uşurată, se delogă şi încercă să lase mouse-ul exact în poziţia în care îl găsise.

După ce închise uşa în urma ei, sufletul îi era pustiit.

Aşezată la masa din bucătărie, aşteptă răbdătoare, în timp ce din cuptor se degaja un miros ciudat, înecăcios, de fum amestecat cu ameţitorul miros al clorurii de amoniu. Sângele îi trecuse prin bandajul de la degetul mare, dar nu simţea nicio durere. Ellen era singură în toată casa, fără niciun fel de sentimente, fără nicio altă idee decât aceea că ea şi Jon erau legaţi unul de celălalt pe viaţă, într-un mod pe care ceilalţi nu l-ar fi putut înţelege.

Trebuia să aibă grijă de Jon, aşa cum şi el avusese mereu grijă de ea.

Trebuia să uite cât de repede posibil că Jon ar fi avut o atracţie pentru înregistrări pornografice cu copii. Imaginile erau pe cale să fie şterse din conştient, dispărând încet într-o ceaţă în care ea se ascundea când era necesar, aşa cum procedase cu toate celelalte lucruri când deveniseră imposibil de suportat.

Temporizatorul cuptorului începu să sune.

MacBook-ul era prăjit.

* * *

Firma de relaţii publice Mohr şi Westberg SA se mutase recent într-un amplasament din Tiuvholmen. Cei cinci parteneri şi douăzeci şi doi de angajaţi nu mai încăpeau demult în birourile vechi din spatele Palatului. Trecerea a fost ca şi cum te-ai fi mutat dintr-un bloc vechi, întunecat şi venerabil, într-o clădire din sticlă, oţel şi beton, iar acest lucru ajutase la promovarea firmei. De când se înfiinţase firma, creşterea ei fusese constantă şi sigură, astfel că devenise cea mai mare din Norvegia. Însă după ce se mutase, cu doar şase luni în urmă, portofoliul explodase pur şi simplu. Acest fapt nu se datora doar locaţiei noi şi luminoase, situate la malul mării. În scurt timp, Mohr şi Westberg SA cooptase trei foşti consilieri de stat: un avocat de renume de primă clasă, unul dintre cei mai

experimentaţi moderatori de dezbateri de la NRK, cu o experienţă de douăzeci de ani şi un producător de muzică de treizeci şi doi de ani, care avea la activ trei ani în juriul de la Idol. Noii colaboratori, extrem de bine cotaţi, atrăseseră imediat clienţi noi, astfel că la ultima întâlnire, consiliul director hotărâse că venise vremea pentru o schimbare de nume. Mohr şi Westberg SA suna ca o veche firmă de audit, spuneau noii parteneri, susţinuţi de colaboratorii mai tineri. Numele firmei nu mai reflecta în întregime noile aranjamente din interiorul firmei. Începând cu 1 ianuarie 2012, avea să se schimbe profilul grafic şi numele urma să devină Communi care. Genial, conveniseră cu toţii. Vechiul cuvânt latinesc communicare putea, prin simpla subliniere a celui de-al doilea C, să facă legătura cu „care”, ducând astfel cu gândul la termenul englezesc pentru „grijă”.

Jon Mohr trona la noul lui birou imens, în faţa unui şemineu Dyna. Lumina de după-amiază se revărsa peste fiord, amintind de o folie încreţită de aluminiu, pe care cineva se străduise din greu să o netezească. Printre bărcuţele din fiord marele vapor pornea greoi în larg.

— Pur şi simplu nu pricep despre ce e vorba, spuse Jon fără să-l privească pe Joachim, care stătea pe o canapea de

culoare închisă, aruncând o portocală dintr-o mână în alta. Am revizuit întreaga mapă despre fuzionarea Klevstrand-Shatter. Apoi am trecut prin toate documentele despre contractul de transport al Heli Core. Toate mesajele, convorbirile şi notiţele... Totul! Nu există nici măcar o urmă, nici măcar o afurisită de urmă...

Se ridică în scaun şi izbi cu pumnul drept în masă. Mâna îi zvâcnea şi faţa i se schimonosi de durere, dar îşi continuă firul gândirii:

— ... whatsoever cum că ar fi fost scurgeri de informaţii!

— Jon, răspunse Joachim suspinând, apoi aşează portocala într-o fructieră de pe masa din faţa lui. Este absolut firesc să nu găseşti niciun răspuns în mapă. Dacă cineva din acest birou ar fi comis ilegalităţi, atunci informaţia ar trebui să existe în documente!

Jon se holbă la el câteva secunde, apoi îşi duse mâinile la tâmple. Spuse ceva de neînţeles, apoi cedă brusc, înşfăcă paharul de Cola şi-l dădu peste cap dintr-o înghiţitură.

— Numai de mi-ar spune poliţia despre ce anume e vorba, se tângui el, înghiţind în sec pentru a opri aerul din stomac să urce.

— Ei încă nu ştiu că ai aflat deja că eşti suspectat. Nici nu trebuie să ştii nimic înainte să fii chemat la audieri.

— De unde ştii tu asta?

— Caută pe net. Afli motivul doar după ce te-au reţinut. Nu înainte.

— Caută pe net! izbucni Jon cuprins de greaţă. Acum eşti un avocat în toată regula, sau ce?

Joachim dădu ochii peste cap.

— Întotdeauna foloseşti supărările drept scuză, Jon. Pentru că ai primit un bacşiş de la un fost coleg de la Shatter, iar tu crezi că poliţia adulmecă acel incident...

— Supărările drept scuză? Supărările drept scuză?

Brusc, Jon se aplecă în faţă.

— Ţie ţi se pare că n-aş avea şi alte griji pe cap, sau ce? Ce? Iar ţie sper că ţi-e limpede că, dacă eu nu aveam perspectivă şi nu planificam totul, atunci tu...

Rămase cu degetul arătător aţintit spre el.

— ... n-ai fi avut un job din care să câştigi de trei ori mai mult decât cei din grupa ta de vârstă. Şi mai ai tupeul să te plângi că e prea puţin! Dacă n-aş fi vrut eu să folosesc supărările drept scuză, atunci cu toţii am fi fost pe drumuri!

— În mod cert. Calmează-te!

— Să mă calmez?

Jon Mohr se ridică de pe scaun şi-l privi pe Joachim ca şi cum ar fi fost una dintre cutiile cu surprize ale lui Sander.

Acele cutii conţineau de toate, pentru toţi: de la cantităţi uriaşe de Tabasco, până la excremente de pisică luate din grădină, dar tot păreau tentante.

— Să mă liniştesc? întrebă el. Prea bine, chiar tu, dintre toţi oamenii, crezi că ar trebui să mă calmez. Tu, cel căruia eu am fost nevoit să-i iau apărarea în faţa celorlalţi parteneri, pentru că pur şi simplu nu puteai să te „calmezi”...

Desenă în aer nişte ghilimele ironice.

— ... în faţa persoanelor care îţi sunt superioare în ierarhie. Tu, pentru care a trebuit să garantez ori de câte ori unul dintre băieţii importanţi din birou ar fi vrut să te concedieze şi să te trimită la naiba. Chiar dacă majoritatea dintre ei sunt de acord că eşti cel mai bun în a prezice mersul lucrurilor din media, n-am nevoie să...

Aici dădu lovitura. Aerul îi ieşea din plămâni ca dintr-o roată spartă de la bicicletă, apoi se prăbuşi înapoi în scaun.

— Iartă-mă, spuse Joachim. Mă bucur că ai încredere în mine.

Se aşternu tăcerea între ei. Joachim luă din nou portocala. De data asta o decoji, desfăcând o singură fâşie de coajă de pe toată suprafaţa ei. Jon îl privi pasiv, apoi îşi întoarse scaunul spre priveliştea de vară de la fereastră.

— Dar deocamdată nu ştim nimic, spuse Joachim. Nu ştim decât că Administraţia Fiscală s-a interesat puţin despre achiziţionarea suspectă a unor acţiuni chiar înainte ca nişte clienţi de-ai noştri să fuzioneze, şi astfel am obţinut un contract mare. Acest caz a fost trimis la poliţie.

— Şi ţie nu ţi se pare de-ajuns?

Jon luă o telecomandă, iar ferestrele se întunecară ca prin farmec, cufundând biroul într-o penumbră mult mai plăcută.

— Nu am făcut tranzacţii utilizând informaţii privilegiate, spuse Joachim pe un ton scăzut şi vârî în gură o felie de portocală. Poliţia n-are decât să cerceteze toate plăţile efectuate de mine şi toate tranzacţiile bancare. Şi nici tu nu ai făcut tranzacţii utilizând informaţii privilegiate.

Propoziţia se termină cu un accent ascendent spre final, de parcă ar fi adresat o întrebare.

— În mod cert nu, spuse Jon mâhnit. N-au decât să caute cât poftesc şi la mine.

— Atunci, în mod evident, nu avem nicio problemă. Poate că acest individ reuşeşte, pur şi simplu. Poate că am căutat timp de patru zile şi patru nopţi ceva ce nu există. Patru zile întregi pe care ar fi fost mai bine dacă le-ai fi petrecut acasă, având grijă de Ellen.

— Poate, poate, poate! Las-o baltă!

— Jon, continuă Joachim încetişor. N-am putea mai bine să aşteptăm ca poliţia să ne contacteze? Am făcut tot ce ne-a stat în putere în ce priveşte cazul. Ştim ambele cazuri pe de rost.

Începu să le numere pe degete.

— Când s-a creat proiectul. Ce am făcut şi când am făcut. Ce fel de informaţii am primit şi când le-am primit. Ce măsuri de protecţie luăm în cazul informaţiilor confidenţiale şi cum ne-am folosit de ele.

Acum stătea cu capul uşor aplecat într-o parte şi avea un zâmbet amar.

— Înainte de a afla dacă acesta este într-adevăr un caz al poliţiei, nu putem face mai multe. Eşti obosit şi scârbit. Eşti în mijlocul unei crize existenţiale, omule! Du-te acasă şi dormi. Mănâncă, bea ceva, stai cu Ellen!

Jon stătea în continuare întors către fereastră. Raze subţiri de soare pătrundeau printre lamelele storurilor, desenându-i parcă nişte gratii pe chip. Era în continuare tăcut.

— Este ora cinci, spuse Joachim încetişor. E vară. Întreaga Norvegie se concentrează asupra teroristului ăluia odios, iar noi stăm şi căutăm fantome care mai mult ca sigur nici nu

există. Suntem singuri în birou, Jon. Să mergem şi noi acasă?

— Tu poţi merge. Eu rămân.

— Să faci ce? Sincer îţi spun că nu te văd bine cu...

— Du-te numai. Du-te!

Joachim se ridică şi aruncă jumătate de portocală şi cojile în coşul de hârtii.

— Ia-le cu tine! ordonă Jon.

— Ce?

— Ia-le cu tine, am spus! Ăsta-i un coş de hârtii, nu un coş pentru gunoi. Coaja de portocală va începe în scurt timp să pută.

Joachim simţi o urmă de glumă, ca o împunsătură, care dispăru însă la fel de repede cum apăruse. Se aplecă în faţă şi culese ceea ce tocmai aruncase şi se îndreptă spre uşă. Acolo se opri. Încă de sâmbătă seara ar fi vrut să-l întrebe despre Sander. Ar fi vrut să-l întrebe ce anume voise Sander să spună cu „Nişte fleacuri” vorbind despre vânătăile pe care le avea. Vorbele acelea nu erau tipice pentru vocabularul băiatului şi nici pentru felul în care răspundea de obicei la întrebări. De obicei, Sander avea o explicaţie pentru fiecare zgârietură, pentru fiecare julitură sau fiecare plasture. Am căzut de la terasă. Am vrut să

merg cu spatele cu bicicleta. M-am bătut cu Fredrik, dar a fost vina lui. Apoi, la întrebările legate despre o vânătaie sub braţ, un ochi umflat sau sângele uscat într-o nară, când Joachim venea să-l ducă la cinema sau la înot, Sander zicea doar: „Nişte fleacuri!”

Joachim se holba la clanţă.

Odată, Jon reacţionase puternic. Erau la restaurant, iar Sander vărsase lapte pe masă. Paharul fusese aproape gol, abia dacă mai erau 50 de mililitri de lichid, care se răsturnaseră pe faţa de masă albă. Chelnerul venise şi curăţase totul. Cu toate astea, Jon se ridicase brusc, îl prinsese pe Sander de subsuori şi aproape că îl luase pe sus de la masă. Poate că nici nu-l duruse prea tare, pentru că băiatul nu scosese un sunet. Tatăl se enervă la culme imediat ce Sander era lângă masă. Apoi merseseră amândoi la toaletă, pentru a curăţa laptele de pe cămaşă. Ceva îl neliniştise pe Joachim în timp ce îi aşteptase. Trecuseră câteva minute până reveniseră. Îl încercase o senzaţie neplăcută, ca şi cum ar fi fost martorul unui gest neaşteptat de intim.

Jon îi era prieten. Un prieten bun, care se bucura foarte tare pentru atmosfera care era între Sander şi el. Jon era doar şeful lui. Joachim îndepărtă toate acele gânduri. Chiar

dacă Sander era amuzant şi fermecător când erau împreună, era conştient că uneori băieţii te pot pune la grele încercări. A-l prinde puternic de la subsuori nu era tocmai un caz de maltratare.

Un fleac şi nimic mai mult.

Dar acum, după moartea lui Sander, simţea nevoia acută să-l întrebe, să-l înfrunte. Joachim voia să ştie la ce anume se referise Sander atunci când venea în vizită şi avea vânătăi pe care le explica simplu, zicând „nişte fleacuri”.

L-ar fi întrebat dacă ar fi putut să-şi adune toate forţele să se prefacă şi să se comporte normal, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Acum ar fi vrut să facă asta, acum că Sander nu mai era şi se credea că ar fi căzut de pe o banală scară pentru draperii.

O afurisită de scară!

Dacă ar fi fost posibil să dea timpul înapoi cu câteva zile! Dacă ar fi putut să şteargă toate prostiile pe care le făcuse!

Poate că totuşi nu era prea târziu.

Deschise uşa.

— Să ai o seară frumoasă, Jon. Atât cât se poate.

— Niciun animal nu este la fel de periculos ca un poliţist convins, îl auzi pe Jon bombănind în urma lui. Trebuie să evităm prin toate mijloacele să ajungem acolo.

Joachim nu răspunse şi ieşi din birou. Uşa era foarte bine unsă, prin urmare se închise fără să facă niciun zgomot în urma lui.

* * *

— Deci Sander era aproximativ la fel cu ceilalţi copii de-o seamă cu el, spuse Jenrik Holme holbându-se la o tavă de cafea pe cale să se golească în curând.

Femeia care stătea pe sofa, faţă în faţă cu el, se numea Haldis Grande şi fusese îndrumătoarea lui Sander Mohr vreme de doi ani.

— Nu, spuse ea cu hotărâre. Nu asta am spus.

Era puţin trecut de ora cinci, iar lumina după-amiezii inunda micul apartament de la liziera pădurii, în nordul Osloului. În spatele perdelelor vaporoase, cerul era în continuare aproape alb. Cu toate acestea, Haldis Grande aprinse o lumânare aflată într-un suport rotund de lemn, vopsit sub forma unei buburuze. Flacăra strălucitoare pâlpâia încet, aproape invizibilă în lumina puternică a zilei.

Era o atmosferă foarte plăcută în mica încăpere, ceva care amintea de vremea bunicii. Broderii şi picturi simple pe pereţi, tot felul de lucruşoare şi mărunţişuri făcute de copii sau suveniruri aduse din călătorii – majoritatea, din Scandinavia. Un cal imens şi roşu, Dala, era aşezat lângă

uşa de la bucătărie. Pe spatele calului fusese aşezat un Mummitrol, care se agăţa de un steag finlandez decolorat. Draperiile erau cu pătrăţele mici, ferestrele întredeschise erau luminoase şi străvezii şi razele soarelui pătrundeau uşor înăuntru. Pe marginile ferestrelor şi pe servantele mici erau multe plante aşezate în ghivece. Într-un colţ stătea un cuier foarte prost plasat. De pe un braţ atârna un suport înalt de flori cuprins de plantele luxuriante, de culoare verde-deschis. Acolo unde mai fusese loc liber pe perete, Haldis Grande atârnase câteva desene ale copiilor, puse în rame cumpărate de la IKEA.

Interiorul îi amintea de o femeie mult mai vârstnică, se gândi Henrik Holme. Îi amintea de bunica lui, care în continuare locuia acasă, deşi avea nouăzeci şi doi de ani. Haldis Grande avea şaizeci şi trei. Chiar dacă avea prea multe kilograme, sau poate tocmai de aceea, Haldis arăta mai tânără. Purta haine colorate şi vesele. Atât ea, cât şi casa ei păreau foarte plăcute, dar, într-un fel, toate acele lucruri nu se potriveau împreună.

— Nu! repetă ea iritată. N-am spus aşa ceva niciodată.

Henrik Holme zâmbi stânjenit.

Ridică termosul şi turnă pentru amândoi, încet, ca şi cum ar fi avut nevoie de timp ca să redevină femeia răbdătoare,

stăpână pe ea, care fusese la sosirea lui Henrik Holme.

— Sander este un băiat deosebit, spuse ea într-un final. Adică, era. Chiar nu mă pot obişnui cu faptul că nu mai este. Dar, înţelegeţi dumneavoastră, toţi copiii sunt unici. În clasele primare există şi copii extroverţi, dar şi copii care abia deschid gura. Unii sunt ca argintul viu şi nu reuşesc deloc să stea locului, cu atât mai puţin la o oră întreagă de curs. Alţii stau ca nişte şoricei şi fac tot ce li se cere. În ultimul timp sunt copii de toate culorile!

Gropiţele din obraji erau aşa de adânci, încât nu dispăreau aproape niciodată. Acum se vedeau foarte clar pe fiecare obraz.

— Doar mărimea, domnule Holme, doar mărimea!

Îşi ridică ceaşca în aer, cu degetul mic ridicat, sorbi din ceai şi dădu încetişor din cap. Henrik Holme nu mai auzise pe nimeni să-i spună „domnule Holme”, decât pe tatăl lui. Roşi puţin.

— Cred că este o diferenţă de douăzeci de centimetri între cel mai înalt şi cel mai scund copil din clasa a 2-a, continuă Haldis Grande. Imediat vor trece în clasa a 3-a. Şi există cu siguranţă zece kilograme diferenţă!

— Şi Sander? spuse Henrik Holme pe un ton nesigur, răsfoind agitat carneţelul de pe genunchi.

Deocamdată nu scrisese niciun cuvânt în el. După ce femeia isteaţă de pe sofa îi spusese că nu avea posibilitatea să vină la audieri mai devreme de săptămâna viitoare, ar fi întrebat-o dacă putea să revină el în vizită. Îi spusese la telefon că avea o pisică bolnavă, pe care tocmai o operaseră, dar animalul se simţea rău, aşa că nu îndrăznea în ruptul capului să o lase din ochi mai multe ore. Doamna era destul de hotărâtă. Henrik Holme renunţă, luă metroul până la Grorud şi se lăsă ghidat de aplicaţia GPS de pe iPhone până la casa lui Haldis Grande, de lângă Markagrensen. În timp ce mergea cu metroul, se simţea ca un idiot pentru că regulile cereau ca un poliţist să poarte mereu bereta când erau în timpul serviciului, iar pe spate ar fi trebuit să poarte un sac mic, roşu.

Poliţiştii norvegieni nu merg aşa în lume. Când fusese student, Henrik participase la câteva acţiuni din uşă în uşă, dar aia fusese altceva. În serialele americane şi britanice se găseau investigatori pretutindeni, dar aici nu era aşa. Trebuia să cheme martorii, ştia Henrik Holme, dar nu mai putea aştepta. Oricum, nimănui nu-i păsa ce făcea el. Procurorul îi dăduse undă verde pentru toate audierile pe care le sugerase el şi, în mod cert, nu putea impune locul în care să ţină interogatoriile. În plus de asta, ceaiul era bun,

iar prăjiturile mici, cu perle de zahăr, aveau un gust dumnezeiesc. Henrik Holme deja mâncase cinci bucăţi, iar acum se întreba dacă ar fi fost nepoliticos din partea lui să ia şi ultima prăjitură de pe platou.

— Sander a fost un băiat bun, spuse Haldis Grande. Un băiat drăguţ şi amuzant. Era cam greu de cap la învăţătură, dar sunt convinsă că nu era prost. Sau...

Un zâmbet îi flutură pe buze, apoi dispăru.

— Prost nu este cuvântul pe care l-aş folosi. Dar Sander nu era ceea ce se cheamă bun la învăţătură. Scria prost şi ortografia era plină de imaginaţie, ca să zic aşa. S-a arătat mai interesat de calcule, dar fără să facă vreo diferenţă la rezultatele finale. Avea un fel de nelinişte în corp care nu-i dădea pace; dificultăţi mari de concentrare, chiar dacă i s-a desemnat un profesor asistent special încă din clasa întâi.

— Înţeleg, spuse Henrik Holme. Un asistent? Cineva care să se ocupe doar de Sander.

— Da. I-a prins bine. Această asistentă, Elin Foss, avea un har deosebit în a-l calma. Îşi redobândise o parte din calm, iar asta ne-a bucurat pe toţi.

— Dar asta nu costă foarte mult?

Învăţătoarea lui Sander zâmbi larg. Avea dinţi mici, de aceeaşi mărime şi de aceeaşi culoare, dându-i un aer mult

mai tânăr decât era de fapt. Henrik Holme luă ultima prăjitură.

— Ba da. Este o bătălie pe resursele şcolare din ţară, iar Sander nu ar fi primit propriul îndrumător de acest gen, dacă părinţii lui nu ar fi fost aşa de înstăriţi. Mai vreţi prăjituri?

Arătă spre tava goală şi se ridică puţin de pe sofa, cu un gâfâit uşor.

— Nu, mulţumesc, se grăbi el să spună, cu gura plină. Mă scuzaţi. Au fost aşa de bune!

— Cu plăcere!

Se prăbuşi la loc, cu un suspin de uşurare.

— Am obligaţia de a păstra informaţii confidenţiale.

Un sentiment de nelinişte îi străbătu chipul fără riduri.

— Of! Această cumplită acţiune teroristă mi-a sucit minţile. Şi Sander, care a murit... Nu m-am gândit foarte mult la el. Am făcut ceva greşit?

Îşi duse mâna la gură.

— Nu, nu, o linişti Henrik Holme, care pentru o clipă căzu pe gânduri, dându-şi seama că ar fi trebuit să o informeze despre drepturi şi obligaţii înainte să înceapă audierea martorei.

În orice caz, discuţia părea să fie una de complezenţă, la

un ceai.

— Este în regulă, doar sunt de la poliţie.

— Eşti absolut sigur? Vreau să spun că legea e foarte clară în ce priveşte păstrarea confidenţialităţii de către profesori, când vine vorba despre relaţiile personale cu elevii lor.

— Sander a murit, spuse Henrik Holme aplecându-se în faţă. Eu sunt de la poliţie.

Îşi împreună degetele, îşi sprijini coatele pe genunchi şi încercă să folosească un ton cât mai apăsat cu putinţă.

— După cum bine înţelegeţi, nu mă aflu aici doar într-o vizită de rutină. Eu investighez o...

Cuvântul „crimă” i se opri pe vârful limbii, dar îl înlocui imediat.

— ... o moarte prin imprudenţă.

— Eu am crezut că a căzut de pe o scară! Aţi spus că...

— Dar a căzut singur de acolo? A fost împins de pe scară? A fost trântit de la aproape trei metri înălţime? Sau poate că această scară nu este decât o uriaşă pistă falsă. Sau poate că e o minciună agreată de ambii părinţi pentru a ascunde alte lucruri?

Haldis Grande se holbă la el gură-cască. Guşa dublă i se transformă într-o guşă cu patru, şase straturi. Apoi izbucni

în râs – într-un râs aşa de cristalin şi de eliberator, încât îl făcu şi pe Henrik Holme să râdă, cu toate că situaţia i se părea destul de puţin amuzantă.

— Asta e... râse ea şi se şterse cu mâinile dolofane pe sub ochi, vă spun cu toată stima, asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată! Ellen şi Jon Mohr? Ellen şi Jon să-şi omoare copilul? Cred că glumeşti, prietene!

Henrik Holme decăzuse de la statutul de „domnul Holme”, la „prietene” în câteva minute. Mărul lui Adam începu să se mişte nervos, îşi îndreptă spatele şi îşi controlă vocea.

— Ellen Mohr e cea mai devotată mamă pe care am cunoscut-o vreodată, continuă Haldis Grande. Şi sunt profesoară din 1971! Nu ştia cum să îl ajute mai bine pe fiul ei! În aceşti doi ani a fost persoana de contact a clasei, a făcut parte din comitetul de părinţi, a organizat excursii şi evenimente grandioase, pline de fantezie, pentru colectarea banilor pentru fondul clasei. Clasa 2A este cea mai bine dotată clasă dintre toate, dragul meu domn Holme!

Henrik încerca să nu înghită în sec. Acum, cel puţin, fusese readus la rangul de domn Holme.

— După cum spuneam, Sander nu ar fi primit niciodată un profesor asistent dedicat, dacă părinţii lui n-ar fi făcut presiuni constante în acest sens, mai adăugă ea. Ellen le-a adresat problema tuturor, inclusiv directorului, dacă nu mă înşel.

— Aha, spuse Henrik Holme lingându-şi o urmă de zahăr de pe buze. Îi cunoaşteţi şi pe Ellen şi pe Jon, dar vă referiţi mai mult la Ellen. Cu ea aţi păstrat mai mult legătura?

Haldis Grande încă zâmbea. Se simţea un miros de lăcrămioare ori de câte ori se mişca. Acum se lupta puţin cu pernele ca să se aşeze mai bine, iar parfumul de flori se răspândi în micuţa încăpere.

— Nu există o legătură aşa de strânsă între profesori şi părinţi în şcolile norvegiene, spuse ea bătând uşor o pernă portocalie. Avem şedinţă cu părinţii de câteva ori pe an, cam tot atâtea discuţii despre dezvoltare şi alte aranjamente. Se mai întâmplă să facem schimb de e-mailuri când şi când, dacă apare ceva deosebit. În ceea ce-l priveşte pe Sander, a fost vorba de ceva mai mult. Da, eu am ţinut legătura mai mult cu Ellen. E ceva firesc. Am impresia că Jon e un bărbat extrem de ocupat, iar Ellen este casnică, după cum probabil ştiţi.

Henrik aprobă din cap şi răspunse afirmativ. Nu-şi putea

închipui ce anume făcea Ellen Mohr. N-ar fi crezut că era casnică.

— Destul de ciudat, remarcă el. Să stai singură acasă cu un copil care este la şcoală de la ora opt jumătate până...

— Nouă fără un sfert, îl corectă ea. Şcoala se termină în fiecare zi la altă oră, dar activităţile de după ore durează până la cinci fără un sfert. Sander stătea aproape tot timpul până la sfârşitul programului.

— Activităţile de după ore?

— Programul suplimentar de după ore. Aici, în Oslo aşa se numeşte.

— Deci Sander era plecat de acasă în intervalul orar... să zicem de la ora opt jumătate, cu drumul scurt până la şcoală, până peste ora cinci? Deci timp de opt ore şi jumătate, în fiecare zi. Iar Ellen e casnică? Este totuşi ceva anacronic, nu? Ca să nu spunem că este foarte ciudat.

Haldis Grande îl mustră din priviri, făcându-l să se facă mic. Îşi adună mâinile, îşi lipi coatele de corp şi lăsă privirea în pământ. Haldis Grande luă cana de ceai şi inhală aburii care se ridicau din ea. Apoi zise:

— Despre asta nu putem spune nimic. Oamenii fac ce vor cu viaţa lor. În orice caz, e absolut incontestabil că făcea tot ce-i stătea în putere ca fiul ei să fie fericit la şcoală.

Se vedea că în sufletul lui Haldis Grande se dădea o luptă. Zâmbi din nou.

— Şi chiar a primit tot sprijinul, deşi tot nu l-a ajutat să aibă rezultate şcolare prea strălucite.

Henrik Holme tot răsfoia carneţelul lui gol.

— Ce ştiţi despre urmele de lovituri? întrebă el deodată.

— Lovituri? Copiii au tot timpul mici urme de lovituri la şcoală. Cad pe scări sau se iau la harţă. Cad pe gheaţă iarna şi-şi julesc genunchii primăvara, pe pietriş. O cutie mare cu plasturi şi o grămadă de îmbrăţişări alinătoare reprezintă o parte la fel de importantă la clasele primare precum abecedarul.

— Dar Sander era mai predispus la lovituri decât alţii?

— Nu, spuse ea hotărât. Nu aş spune asta. În orice caz, dacă ar fi să-l compar cu cei mai năzdrăvani dintre băieţi. Îmi amintesc însă un singur incident din aceşti doi ani, când a trebuit să chemăm părinţii.

— Aşa deci. Şi despre ce a fost vorba?

În timp ce se concentra să-şi amintească, ochii ei deveniră două fante înguste pe chipul rotund.

— Era înainte de Crăciun, anul trecut. Copiii făcuseră o pârtie mare în spatele şcolii. Vremea se mai încălzise şi pârtia devenise impracticabilă timp de câteva zile, după

care îngheţase. Dealul se acoperise cu gheaţă ca oglinda. Paznicul îngrădise zona cu câţiva buşteni şi marcase locul cu bandă roşie. Nu fusese de ajuns, vă daţi seama. Câţiva băieţi au rupt benzile şi şi-au continuat joaca. Sander s-a furişat şi el înăuntru în curte, a leşinat şi s-a ales cu o tăietură urâtă la ochi.

— Au venit părinţii după el?

— Da. Ellen a sosit la şcoală după zece minute. Sander a revenit la şcoală a doua zi, cu trei copci acoperite de un bandaj mare.

— A doua zi deja era la şcoală? Dacă a leşinat, înseamnă că a avut o comoţie cerebrală. Nu ar fi trebuit să mai stea câteva zile liniştit?

Pentru prima dată, Haldis Grande nu era sigură pe ea. Pe fruntea ei netedă apăru o adâncitură, iar buzele i se ţuguiară, şi ea căzu parcă pe gânduri.

— Tatăl a fost cel care l-a adus atunci, spuse ea încet. M-a aşteptat până am ajuns şi mi-a spus că Sander ar trebui să stea înăuntru în timpul pauzelor, timp de două-trei zile. De obicei nu facem aşa ceva, dar de vreme ce Sander avea un asistent propriu, am fost de acord să...

— Jon l-a însoţit în ziua aceea, interveni Henrik Holme. Asta se întâmpla des?

— Să vină cu el? Toţi copiii sunt aduşi de...

— Jon. Se întâmpla des ca Jon să-l aducă la şcoală?

— Nu... Adică, de obicei copiii stau cuminţi la garderobă când sosesc profesorii. Deci nu e prea uşor să aflăm cine i-a adus. La ora aia părinţii deja au plecat. Impresia mea e că Ellen îl aducea şi apoi îl lua acasă. De cele mai multe ori.

Era prea cald în cameră, deşi geamurile erau întredeschise. Henrik Holme transpirase şi cuvertura de lână de pe fotoliu îi dădea senzaţie de mâncărime prin pantalonii de stofă.

— Obişnuia să plece deseori?

— Nu, absolut deloc. Nici nu-mi amintesc să...

Când îşi trecu mâna stângă prin părul argintiu care îi venea până la umeri, Henrik Holme observă că uneori i se formau gropiţe şi la mâini.

— Ştiţi, spuse ea vădit uimită, nu cred că Sander a lipsit de la şcoală nici măcar o zi! Pot să verific, bineînţeles, pentru că avem statistici.

— Mmm, dădu Henrik din cap, în semn că nu era nevoie. Dar...

Senzaţia de mâncărime se extinse pe întreg corpul.

— Vă aflaţi pe o pistă greşită, spuse Haldis Grande serioasă. Părinţii lui Sander erau exemplari. E adevărat că

se întâmpla să vină la şcoală şi cu plasturi, bandaje sau vânătăi. A avut mâna în ghips de câteva ori, de asemenea. Dar aşa era Sander – un băiat dezvoltat şi puternic, cu ADHD şi iniţiativă. Căzătura lui sigur a fost un accident. Iar cu toată teroarea asta şi...

Ochii ei mici se umeziră.

— Cu toate aceste întâmplări oribile, aş fi crezut că poliţia are lucruri mai bune de făcut, sinceră să fiu.

— Dar chiar avem, spuse Henrik. Doar că n-am înţeles prea bine asta.

— Ce anume nu înţelegeţi? întrebă ea, parcă pierzându-şi răbdarea. Cred că am spus tot ceea ce aveam de zis despre Sander.

— Tocmai aţi spus că venea deseori rănit.

— Nu! Am spus doar că nu se rănea mai des decât alţi băieţi!

— Nu la şcoală, nu. Dar spuneţi că venea deseori la şcoală cu răni.

Acum ea nu mai spuse nimic. Roşi uşor. Clipi de trei ori, ducând ceaşca de ceai la gură. Ceaşca era aproape goală, dar asta nu o împiedică să soarbă înainte să aşeze ceaşca pe farfurioară.

— Avea, într-adevăr boala, aceasta, spuse ea încet.

— Copiii de vârsta lui se culcă până pe la opt jumătate, nouă, spuse Henrik Holme ca pentru sine, uitându-se pe geam. Am stabilit deja că se afla la şcoală la opt şi jumătate în fiecare zi. Acolo se juca cu alţi copii în fiecare pauză, şi cu siguranţă şi în orele petrecute acolo după terminarea cursurilor.

— Programul de după ore, îl corectă Haldis Grande.

— Nu se lovea mai des decât alţi copii în aceste ore, continuă el, fără să se lase distras. Acasă, sub supravegherea părinţilor, unde petrecea cam trei ore şi jumătate, înainte de culcare. Acolo se rănea.

Se uită fix la profesoara lui Sander.

— Acolo şi-a rupt mâna, de acolo a venit cu vânătăi.

Haldis Grande se aplecă deasupra măsuţei, uimită. În timp ce turna ceai pentru amândoi, el observă că începuse să transpire. Mirosul de lăcrămioare devenise extrem de pregnant, aproape înţepător, şi chipul ei rotund începu să lucească.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu ea, văzând că el nu-şi ia ochii de la ea. Pur şi simplu nu m-am gândit în acest fel.

— L-aţi întrebat vreodată despre vânătăi?

— Despre ce?

— Despre cum s-a lovit.

— Nu... Ba da, bineînţeles, uneori, dar...

— Şi ce v-a răspuns?

— Depinde, spuse ea ezitând. Uneori, luni dimineaţa, când copiii povestesc pe rând ce au făcut în weekend, ne povestea în detaliu despre vreun incident nesemnificativ. Alteori...

O pisică uriaşă, cu blana roşcată cu dungi, intră agale în cameră. Avea un guler de plastic la gât, care se mişca în sus şi în jos la fiecare pas. Când ajunse la sofa, îl săgetă cu privirea pe poliţist înainte de a sări cu agilitate şi uşurinţă în poala stăpânei. Nu părea absolut deloc bolnavă, dar pe o parte, pe o porţiune de aproximativ zece centimetri pătraţi, avea blana rasă şi parţial acoperită cu plasturi. Cu ochii pe jumătate închişi, se îndreptă şi se holbă la musafir. Haldis Grande începu să o mângâie pe spate. După câteva clipe, doar torsul pisicii expresive se auzea în cameră.

Henrik Holme îşi duse pumnul strâns la gură şi-şi drese glasul.

— Şi în alte dăţi? îi reaminti el.

— Altă dată, pur şi simplu le ignora.

— Cum?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cum le ignora? Ce spunea mai exact?

— Nu... Doar mărunţişuri, ar fi zis. Ceva de genul: „Nişte fleacuri”, cred că aşa zicea.

— Şi despre mâna ruptă ce-a spus?

— Ce mână ruptă?

— Şi-a rupt mâna în aprilie.

Era printre puţinele informaţii pe care le primise de la bunica din partea tatălui, înainte să-l dea afară pe uşă în ziua precedentă.

— Da, spuse Haldis Grande, ezitând. Chiar aşa a fost.

— Ce a spus Sander despre braţul rupt?

— Nu, chiar nu-mi amintesc. Era prea preocupat ca toată lumea să-i semneze ghipsul.

— Încercaţi! o rugă Henrik. Încercaţi să vă amintiţi!

— Pur şi simplu nu-mi aduc aminte ce a spus.

— Poate pentru că n-a spus nimic?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă ar fi povestit ce s-a întâmplat, ar fi trebuit să facă vreo referire la ceva dramatic, într-un fel. Atunci sigur v-aţi fi amintit, nu-i aşa?

Haldis Grande nu răspunse. Pisica se ridică în picioare în braţele ei, se scuturã, căscă prelung şi sări jos.

— Nu se întâmplă foarte des ca băieţii să-şi rupă mâna,

continuă poliţistul. Mă surprinde că nu vă amintiţi ceva aşa de traumatizant, după nici trei luni. Dacă Sander nu a spus nimic despre asta atunci. Dacă nu ar fi spus că e un fleac, nu-i aşa că asta obişnuia să spună?

Nici de data aceasta nu răspunse. Puloverul albastru era plin de păr de pisică, iar ea îl curăţa cu ambele mâini, absentă.

— Sau ce spunea? o încurajă Henrik când pauza deveni stânjenitoare.

Într-un final, îşi puse liniştită mâinile în poală şi se uită la el.

— Se poate, spuse ea. Se poate să aveţi dreptate.

— Cred că am, căzu el de acord. Şi acum vă voi lăsa în pace.

Se ridică în picioare, iar Haldis Grande se ridică greoi de pe sofa.

— Dar eu cred în continuare că vă înşelaţi, spuse ea conducându-l spre antreu. Dacă l-aţi fi văzut împreună cu părinţii, n-aţi fi suspectat că ceva era în neregulă. Totul este o tragedie oribilă, bineînţeles, dar pur şi simplu nu-mi pot imagina că Sander ar fi fost expus...

Îşi trase suflul şi dădu uşor din cap în loc să termine propoziţia. Din cauza căldurii, mustaţa i se acoperi de

broboane de transpiraţie. Henrik Holme îşi vârî caietul gol în rucsac. Îşi puse rucsacul pe umăr, deschise uşa şi se întoarse către ea.

— Tocmai de asta se întâmplă lucruri din acestea, spuse el serios. Refuzăm să credem că aşa ceva s-ar putea întâmpla. Lăsăm lucrurile să se întâmple.

Ea îl privi într-un fel pe care el nu reuşi să-l descifreze pe de-a-ntregul. Îi mulţumi frumos pentru ceai şi prăjiturele şi, abia când uşa se închise cu precauţie în urma lui, înţelese expresia de pe chipul ei.

Haldis Grande avea remuşcări. Nu regreta ceea ce făcuse sau ceea ce nu făcuse în timpul celor doi ani în care fusese responsabilă pentru Sander câteva ore în fiecare zi, ci conversaţia pe care o purtase cu Henrik Holme. Ar fi vrut ca acea discuţie cu Henrik Holme să nu fi avut loc. Iar el o luă repede din loc, aproape în fugă.

Capitolul 4

Era 29 iulie şi vara tocmai îşi intrase în drepturi pe Østlandet. Din cauza căldurii, întregul peisaj cu dealurile dimprejurul Osloului părea că tremură. Patru zile de soare, după mai multe săptămâni de vreme cenuşie şi ploaie, redaseră verdele strălucitor frunzelor copacilor şi plantelor. De-a lungul şanţurilor de pe marginea drumului se vedeau ultimele păpădii galben-portocalii cu tulpini înalte. Multe începuseră să piardă din puf. Ca nişte paraşute minuscule, puful era luat de adierea vântului dinspre sud, se ridică şi era dus departe în paşi de dans. Joachim Boyer mergea cu maşina spre Grefsen, cu geamurile coborâte. Se simţea oribil.

Trecuse o săptămână.

Trecuseră şapte zile de la moartea lui Sander. Pentru întreaga Norvegie trecuse o săptămână de la atacul terorist. O săptămână îngrozitoare pentru întreaga ţară. Până şi Joachim, care nu mai avea niciun strop de energie şi reuşise să se uite sporadic la câteva emisiuni de ştiri, îşi dăduse seama că ceva era diferit. Oamenii deveniseră mai

prietenoşi, mai deschişi – începuseră să comunice la magazin, pe stradă şi la piaţă. Necunoscuţii începuseră să se salute, ceea ce nu se întâmpla decât între turiştii de la munte şi doar după ce se îndepărtaseră cel puţin o milă de oraş.

Anja îl sunase luni. Nu-l mai deranjase de când îi dăduse papucii la începutul verii, dar acum şi-ar fi dorit să o însoţească la procesiunea trandafirilor. De parcă nimic nu s-ar fi schimbat între ei. Plângea la telefon şi spunea o grămadă de baliverne despre cât de fragilă este viaţa unui om şi cât de important e să avem grijă de iubire.

Joachim nu mai fusese la nicio procesiune de acest gen.

Nici nu-i spusese că Sander a murit.

Joachim Boyer nu-i cunoştea pe niciunul dintre cei răpuşi în explozia de la clădirea Guvernului sau pe Utøya. Toată nebunia cu „Oslove” nu va mai dura mult timp, era sigur de asta. Atacul terorist fusese al naibii de dur, iar monstrul ăla ar trebui închis pe viaţă. Dar Joachim Boyer ştia că totul va reintra pe făgaşul normal imediat ce ultima dintre victime va fi înmormântată şi întreg şirul de ceremonii va lua sfârşit. Era tipic pentru norvegieni să facă manifestaţii cu trandafiri pentru pace, în numele democraţiei, când se întâmplau astfel de lucruri. Când se dovedise că poponarul

ăla odios era din partea de vest a ţării, aşa blond, cu ochi albaştri şi lipsit de succes, efectul fusese aşa de previzibil, încât lui Joachim aproape i se făcuse rău gândindu-se la asta. Atacul venise din interior, iar comunitatea fusese expusă. Dacă ucigaşul ar fi fost un musulman, aşa cum crezuse toată lumea în prima după-amiază, nimeni n-ar mai fi venit cu niciun afurisit de trandafir. Joachim crescuse în Veitvet în Groruddalen, într-o gaşcă de băieţi care la origine erau de opt naţionalităţi diferite. Nu dădea doi bani pe politică, de obicei, dar anii adolescenţei îl învăţaseră că nemernicii pot fi de orice culoare. Puteai avea încredere în oameni. De-ar fi făcut cineva o demonstraţie împotriva tuturor porcăriilor rasiste la care erau supuşi camarazii lui, ar fi participat, cu siguranţă. Dar nu aşa. Deşi ideile monstrului erau foarte apropiate de ale lui Hitler, din ce ştia Joachim încă din copilărie, nimeni nu se folosise de întâmplare ca să spună ce credea. Cu adevărat să spună ce credeau! Iar ministrul de stat şi Regele, împreună cu toată protipendada, stăteau şi trăncăneau despre iubire şi acceptare în timp ce oamenii fluturau trandafiri în aer şi plângeau. Deşi foarte puţini dintre ei îl cunoscuseră pe vreunul dintre cei care fuseseră omorâţi. El, unul, nu putea pricepe de ce plângeau. În ce-l privea pe el, i se rupea de

toată tărăşenia asta cu atacul terorist. I s-ar fi părut firesc ca toţi ceilalţi să simtă la fel.

Anja îi ascultase tirada, ţipase la el că e un cinic şi închisese receptorul.

Joachim ieşi de pe Grefsenveien şi coti pe strada Glad. Două fete de zece ani mergeau cu trotinetele una lângă alta, în mijlocul străzii, împiedicându-l să treacă. Nu dădeau niciun semn că aveau să se dea la o parte, aşa că le claxonă. Nu reacţionară imediat, dar le văzu vorbind ceva. Brusc, se dădură jos de pe trotinete, le ridicară în mâini şi îi arătară degetul, ca după un ritual bine studiat. Îşi puse podul palmei în mijlocul volanului şi le răspunse cu un claxon prelung, apoi acceleră şi trecu pe lângă ele. În oglindă, le văzu stricându-se de râs.

De fapt, nu-i păsa de copii.

Erau o prea mare bătaie de cap şi prea impertinenţi – mai ales fetele. Când erau încă mici, de doi, trei ani, puteau fi considerate dulci într-o oarecare măsură. Dar cu trecerea anilor, deveneau imposibil de suportat. Sander fusese deosebit. La început, când Joachim a mers prima dată acasă cu Jon, se pusese bine cu el în mod deliberat, pentru că voia să-şi perie şeful. Totul începuse cu o partidă de squash.

În timpul prânzului, într-una dintre primele zile ale lui Joachim la Mohr şi Westberg SA, Jon îl întrebase dacă joacă squash. Joachim minţise şi spusese că da. Squashul era demodat, se gândi el. Era ceva ce aparţinea anilor ’90, sau cam aşa ceva. Obişnuia să meargă cu bicicleta vara, mergea la competiţii de schi iarna şi pe tot parcursul anului mergea la sală. Câteodată se adunau toţi cei din vechea gaşcă şi jucau fotbal. Joachim era de părere că squashul era la fel ca tenisul, un joc pentru pămpălăi. Un văr mai mare de-al lui îi ţinuse un curs de iniţiere de două ore, înainte de partida cu Jon. Şi cu cele două ore de iniţiere, fusese aproape la fel de bun ca Jon. Jucaseră în fiecare săptămână, timp de un an, dar Joachim devenise mult mai bun şi jocul nu mai era amuzant pentru niciunul dintre ei.

Încă după primul antrenament împreună, în urmă cu trei ani şi jumătate, Jon îl invitase acasă, la o bere. Reacţia lui Joachim fusese una de uimire, pentru că ar fi fost mai firesc să meargă la un bar din apropiere. Îi mulţumise oricum şi atunci îl întâlnise prima dată pe Sander.

Sander era un băieţel ciudat.

Chiar dacă Jon juca squash săptămânal, forma lui fizică nu era strălucită. Avea corpul lung şi deşirat, cu umeri înguşti şi cu un limbaj corporal ciudat. Avea condiţie fizică

OK, dar nu ar fi fost în stare să joace fotbal sau să meargă cu bicicleta altundeva decât pe asfalt. Să nu mai punem la socoteală salturile, ceea ce Joachim putea să facă pe podea. Sander fusese extrem de interesat când văzuse aşa ceva. Pe trambulină, saltul era mult mai înalt şi mai vertical. Băiatul era bine dezvoltat fizic şi destul de neîndemânatic, dar nu renunţa niciodată la ce-şi punea în cap. La vârsta de şapte ani, reuşise totuşi să facă un salt artistic pe trambulină. Nu-i ieşea tot timpul: uneori ateriza pe spate. Bucuria lui intensă de a face lucrurile astea i se datora şi lui Joachim. Băiatul îi dădea sentimentul că, într-un fel, avea nevoie de el. Joachim descoperise că Sander era destul de răbdător când făcea ceea ce-i plăcea. Să deseneze, de exemplu. Putea să petreacă două ore încheiate desenând cu tuş pe o coală. Acel diagnostic de ADHD despre care tot vorbea Ellen uneori putea să aibă sens; dar, pe de altă parte, era cu atât mai greu să înţelegi de ce ţineau părinţii morţiş ca băiatul să facă atât de multe chestii absolut plictisitoare. Chestiile alea îl făceau pe băiat să devină imposibil. Împreună cu Joachim, Sander învăţase să înoate, să facă sărituri în piscina Frognerbadet, să facă slalom cu bicicleta vara, printre fanioane, la Grefsenkollen. În plus, îl învăţase şi să conducă maşina. Chestia asta nu fusese nici

legală, nici foarte înţeleaptă, dar nu făcuseră altceva decât să stea în parcarea de la Maridalen. Joachim începuse să zâmbească la amintirea clipei în care el parcase în faţa garajului lui Ellen şi al lui Jon. Sander arăta comic, mai ales pe scaunul şoferului, pe o pernă care-i dădea posibilitatea să atingă pedalele. Abia i se zărea nasul peste bordul maşinii, dacă îşi întindea gâtul, şi condusese cu succes în cerc până când ameţiră amândoi.

Lui Joachim îi pieri însă zâmbetul când opri motorul, trase frâna de mână şi-şi dădu seama de ce se afla pe strada Glad.

Era joi dimineaţa şi înţelese că Jon sigur se afla la birou. Ar fi trebuit să o sune pe Ellen şi s-o întrebe dacă putea să treacă pe la ei. Ea păruse distantă, morocănoasă chiar. Lucru nu foarte ciudat, poate. Gândindu-se cât de greu îi fusese lui să accepte moartea lui Sander, nu era greu să-şi imagineze cum se simţea ea. El ar fi preferat să vină pe la ei atunci, pe moment, dar Ellen spusese că nu poate veni înainte de vineri. Nu înţelesese de ce şi nici nu se cădea să întrebe. El unul nu pricepuse niciodată ce făcea Ellen cu atâta timp la dispoziţie. Sander era la şcoală toată ziua. Bunica din partea tatălui venea destul de des; nu treceau mai mult de opt-zece zile şi băieţelul venea să stea la el,

după ore. Sander îi tot bătea la cap că voia să rămână peste noapte şi uneori i se permitea. Atunci stătea calm şi mulţumit lângă Joachim, în uriaşul pat dublu, cu pijamalele cu Batman şi ţinând un porc verde, din pluş moale, în braţe. Porcul se numea Klonken, locuia la Joachim şi era secretul lor. Acasă, Sander nu avea decât jucării. Părinţii considerau că era prea mare pentru animale de pluş. Uneori, când Jon se plângea că nu reuşeau să-l culce pe Sander, Joachim fusese tentat să le spună despre Klonken. Când era acasă la Joachim, Sander adormea foarte uşor.

Cu toate astea, nu-i spusese nimic.

În orice caz, ce făcea Ellen cu timpul ei rămânea un mister. Poate că se antrena, aşa părea.

Joachim rămase o clipă nemişcat în capul treptelor, uitându-se la oraş. Lumina îi bătea în ochi, chiar dacă purta ochelari de soare. Cerul era aproape alb, cu şi mai multe puncte albe reprezentând nori de vreme bună spre sud. Ceasul era aproape unsprezece. De n-ar fi distrus totul, s-ar fi putut afla pe plajă acum, să se bronzeze, să facă baie o oră, să se uite după femei, ar fi putut să sune un amic sau să se plimbe prin oraş la apusul soarelui. Ar fi putut să-şi dea întâlnire cu mai multe femei.

Inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă încet cu un suspin.

I se părea că totul era un haos.

Anja obişnuia să-i spună că nu ştia cum să reacţioneze în faţa sentimentelor. Avea dreptate, într-o oarecare măsură. Putea să facă un efort să-şi arate sentimentele, dacă era forţat. Dar niciodată nu pricepuse de ce ar fi necesar să-şi piardă vremea cu analize prea detaliate de acest gen. Viaţa era mai uşoară dacă te ocupai doar de ce se întâmpla. Dacă ceva era amuzant, el se amuza. Dacă lucrurile deveneau plictisitoare, le lăsa baltă. Când Anja se folosise de relaţia dintre el şi Sander pentru a face aluzii la faptul că poate venise timpul să se mute împreună, Joachim hotărâse în câteva secunde care era cea mai bună soluţie. El se simţea bine cu Sander. Sander era o valoare adăugată în viaţa lui, nu doar pentru că băiatul îl admira nespus, ci pentru că Joachim însuşi era încă un băiat căruia îi plăcea să se joace. Îi plăcea să îl înveţe, sau „să se joace de-a-nvăţatul”, cum îi spusese Sander. Sander nu reprezenta pentru el un fiu pe care l-ar fi putut avea într-o zi, ci un fel de frăţior, despre care Joachim nu ştiuse că avea nevoie până când îl cunoscuse.

Nu voia să aibă copii.

Cel puţin nu acum şi în mod cert nu cu Anja. Joachim Boyer avea douăzeci şi opt de ani şi după ce Anja devenise

prea insistentă şi prea plictisitoare, rupsese legătura cu ea. Aşa era el. Aşa fusese mereu, de când îşi amintea. Fusese un băiat foarte talentat la fotbal şi se antrenase paisprezece ore pe săptămână, până la vârsta de cincisprezece ani. Iubea sportul şi se gândise la o carieră de profesor. Dar, pentru că la vârsta de şaisprezece ani nu fusese inclus în liga naţională, se lăsase brusc de sport. Fără să se uite vreodată în urmă. Nu regretase niciodată pasul făcut. Dacă nu putea face parte dintre cei mai buni, atunci nu avea niciun sens. Între anul doi şi trei de liceu, lucrase pe timpul verii ca reporter pentru rubrica de sport, la Dagsavisen. Adusese aşa de multe materiale, încât îi prelungiseră contractul temporar. În ciuda protestelor părinţilor, se retrăsese de la şcoală. După trei ani, era angajat la Dagbladet şi la Se og Hør, undecâştig a mai mult decât ambii părinţi la un loc, după care se angajase reporter pe subiecte legate de infracţiuni, pentru ziarul VG. Se specializase rapid în domeniul economic. După opt luni, închisese pe cont propriu trei firme – două pentru evaziune fiscală şi una pentru hărţuire sexuală. Angajaţii nemulţumiţi ale celor două companii găsiseră în sfârşit nu doar un om căruia să-i facă mărturisiri, ci şi un jurnalist dedicat, care uneori nici nu lua notiţe, ci prefera să ofere consolare,

cuprinzându-i cu braţul pe după umeri.

Lui Joachim Boyer nu-i era teamă să lucreze mult şi din greu, dar viaţa trebuia să fie în primul şi în primul rând bucurie. Când Jon Mohr îl sunase şi îi oferise un job cu un salariu de două ori mai mare şi cu beneficii la care jurnaliştii nu puteau decât să viseze, îi fusese imposibil să spună nu. Şi îi plăcea. Ştia cum gândeau jurnaliştii, putea să le anticipeze mişcările cu cea mai fină precizie şi, după scurt timp petrecut la Mohr şi Westberg SA, devenise indispensabil. Era foarte iubit de tinerii din firmă, dar celor mai în vârstă li se părea că îşi dădea mult prea multă importanţă, motiv pentru care de câteva ori încercaseră să scape de el, dar nu reuşiseră niciodată. Poate pentru că nu ar fi fost nicio catastrofă pentru el dacă ar fi trebuit să plece – existau întotdeauna alternative pentru un bărbat ca Joachim Boyer. Nu se ataşa niciodată prea tare de un loc, bazându-se pe propriile competenţe. Până acum chestia asta funcţionase întotdeauna.

Anja îi reproşase mereu că era prea detaşat şi, într-o oarecare măsură, avea dreptate. El avusese cea mai frumoasă copilărie din lume într-o zonă în care o treime dintre camarazii lui intraseră pe un făgaş imoral al vieţii. Totul se datora acestei abilităţi de a lua viaţa aşa cum era,

urmându-şi instinctele, reducând totul la alb şi negru, bun şi rău, da sau nu. Joachim îşi dorea să trăiască simplu. Nici viaţa nu era prea complicată, dacă nu te lăsai afectat de toate nimicurile.

Cel puţin până în clipa aceea nu se lăsase.

Se vârâse în acest haos din care nu vedea ieşire.

De acolo de unde stătea el, în capul treptelor vilei lui Ellen şi a lui Jon, privind Osloul învăluit într-o pătură de ceaţă care ţinea la distanţă vremea bună, cu fiordul plin de bărcuţe cu pânze şi cu vaporaşe de croazieră, îl cuprinse un sentiment neaşteptat de dor pentru verile lipsite de griji ale copilăriei.

Acum şi-ar fi dorit să schimbe multe lucruri.

Poate că ar mai fi avut posibilitatea să corecteze multe dintre prostiile făcute.

Din doi paşi coborî scările şi se duse la uşa de la intrare. De vreme ce soneria de la uşă era stricată, deschise uşa, privi înăuntru, ţinând mâna în continuare pe clanţă.

— Hello! Ellen? Eşti aici?

— Intră, o auzi spunând din bucătărie.

El intră, îşi ridică ochelarii pe frunte şi se înclină. Unul dintre şireturi i se desfăcuse.

— Salut! strigă ea din nou. Sunt aici!

Joachim încercă să nu se uite spre camera lui Sander. Renunţă să-şi mai lege şireturile, îşi scoase pantofii şi porni spre Ellen.

Bucătăria era inundată de lumina soarelui. După ce ochii i se obişnuiseră cu semiîntunericul din hol, acum mijea ochii, tentat să-şi pună din nou ochelarii de soare. Ellen era aşezată la masă, cu un ziar în faţă şi cu o cană de cafea în mână. Joachim simţi un miros ciudat în aer. Îşi trase un scaun la masă.

— Ai început să fumezi? întrebă el şi se aşeză cu spatele la fereastră.

— Nu, răspunse ea. A trecut cineva pe aici. O glumă doar – am încălcat din glumă interdicţia fumatului, acum că Sander nu mai e.

— Persoana se pare că şi-a uitat ţigările aici, spuse el privind masa de lucru, pe care era un pachet de Marlboro, patru chiştoace într-o scrumieră care mirosea înţepător şi o brichetă.

— Vrei cafea? întrebă ea încet. Ai venit devreme. Parcă aveam întâlnire la douăsprezece, nu?

— Nu, la unsprezece. Mulţumesc, nu vreau cafea. Ai ceva rece? Apă minerală Farris? Sau apă simplă.

Ellen se duse la frigider, ţinând cana de cafea în mână.

Se ridicau aburi uşori din ea, şi cu toate acestea, ea puse cana în frigider în timp ce luă un pahar de sus, de pe raftul din bufet, şi-l umplu cu gheaţă din congelator.

— N-ar trebui să pui chestii calde în frigider, spuse Joachim, adulmecând prin bucătărie.

Se mai simţea un alt iz uşor, diferit de cel al tutunului.

— Evident că nu, şopti ea. Ce proastă sunt!

În loc să scoată cana de acolo, umplu paharul cu apă de la robinet.

— Poftim. Îmi pare rău că nu prea am cu ce altceva să te servesc.

Joachim era surprins. Parcă fusese vorba să mănânce împreună de prânz.

— E în regulă, spuse el, parcă dându-şi seama a ce mirosea. Stai singură şi bei, Ellen? Aici miroase a alcool!

— Doar un pic... aşa, sub formă de doctorie. Nu aşa se numeşte? Ceva pentru nervi doar.

— La unsprezece dimineaţa?

Era mai mult uimit decât revoltat. În primul rând, nu era treaba lui ce făcea Ellen pentru a-şi alina durerea. În al doilea rând, îşi dădu seama că acea cafea din frigider fusese singura pe care şi-o pregătise în acea dimineaţă. Avea ochii în lacrimi, mâinile îi tremurau uşor în timp ce se

juca cu ziarul. Poate ar fi mai uşor pentru el să obţină acum informaţia pentru care venise.

— Cum te mai simţi, Ellen? întrebă el grijuliu.

— Nu prea bine.

— Te înţeleg.

Aşa era. O înţelegea.

Durerea era ceva cu care Joachim Boyer nu se mai confruntase înainte şi la care nu meditase prea mult. De aceea îi luase câteva zile să spună exact ce simţea. Şocul de vineri seara, golul pe care îl simţise când îl privise pe Sander atât de dărâmat, era ceva neaşteptat. Valul de durere care-l cuprinsese parcă de jos şi care îi împăienjenise ochii era cu totul şi cu totul altceva. În seara precedentă, îl scosese pe Klonken. Mirosul jucăriei verzi de pluş moale, în formă de porc, îl făcuse să plângă în adevăratul sens al cuvântului. Plânsese pentru prima dată, din copilărie. Asta îl năucise şi-i fusese foarte greu să gândească limpede.

— Când este înmormântarea? întrebă el.

— Unul dintre multele lucruri pe care nu le ştiu. Poliţia nu vrea să ni-l dea înainte de...

El se uita fix pe geam, ţinându-şi mâinile pe masă.

— Nu ştiu când ni-l vor da înapoi pe Sander, şopti ea. Mi-

aş dori să terminăm odată cu toate. Acum stau aici, singură, într-un fel de purgatoriu, fără să fac nimic, fără să vorbesc cu nimeni.

— Acum sunt eu aici. Şi ai mai avut vizitatori azi.

Privirile li se întâlniră. Avea ochii roşii. Era poate prima dată când o vedea nefardată şi arăta ciudat.

— Ţigările, îi reaminti el şi arătă spre blatul de bucătărie.

— A, da. A fost...

Începuse să se joace din nou cu ziarul.

— Aţi stabilit deja cum veţi proceda?

Joachim se aplecă în faţă, cu coatele pe masă.

— Slujba de înmormântare şi chestiile astea? Anunţul? Cred că va avea loc la capela Grefsen, dacă...

— Slujba de înmormântare, repetă ea monoton.

— Da. Lucrurile astea necesită puţin timp, aşa că ai putea să te interesezi. Poate să te interesezi şi despre tipul de piatră funerară şi ce inscripţie vrei să fie pe el. Adică, voi, vreau să zic. Tu şi Jon.

— Jon nu este niciodată acasă.

— Ştiu, are mult de lucru.

— Dar suntem în plină vară.

— Da, dar ştii că... firma se dezvoltă foarte repede: clienţi noi, locaţii noi, un nume recent schimbat şi un profil nou...

Pentru un manager ca Jon sunt foarte multe lucruri de făcut, mai ales acum, când majoritatea sunt în concediu.

Joachim era convins că Jon nu-i spusese nimic lui Ellen despre faptul că era urmărit pentru utilizare de informaţii privilegiate. Ea nu ştia mai nimic despre ce făcea Jon la serviciu, fapt care-l uimea pe Joachim. El fusese crescut într-o familie în care părinţii vorbeau despre absolut tot. Pe strada Glad, viaţa era guvernată de o politeţe foarte rece, un fel de falsă atmosferă idilică, în care vocea era ridicată doar când Sander făcea vreo prostie. Joachim nu putuse niciodată să priceapă ce aveau cei doi soţi în comun. Jon era introvertit şi independent, iar Ellen cu siguranţă ar fi putut să-şi poarte singură de grijă, deoarece practicase stomatologia. Cu siguranţă fusese frumoasă cândva, se gândi el privindu-i chipul alungit şi plâns. Până acum nu dăduse prea multă atenţie căsniciei lor, aşa cum nu dădea prea mare importanţă niciunui lucru care nu-l privea. Acum o privi împăturind ziarul şi apoi cum se juca cu verigheta. Atunci îşi dădu seama că nu putea înţelege acest gen de căsnicie. Rareori erau afectuoşi unul cu celălalt, de cele mai multe ori Jon era cel care vorbea şi, atunci când o făcea, nu stătea niciodată cu faţa spre Ellen. Singura responsabilitate a lui Ellen părea să fie aceea de a arăta bine; un fel de

soţie-trofeu, înţelese Joachim brusc, chiar dacă în acele clipe trofeul nu era prea atrăgător.

În acelaşi timp, Jon părea mult prea preocupat să aibă grijă de Ellen. Beau câte o bere după meciul de squash, din zilele de vineri: niciodată într-un pub, întotdeauna acasă. „Ca să nu stea Ellen singură acasă”, îi spunea Jon întotdeauna. Ori de câte ori Jon şi Joachim aveau de lucrat la proiecte mari împreună, obişnuiau să plece de la birou pe la ora trei şi să petreacă după-amiaza şi seara acasă, în biroul lui Jon. „Pentru ca Ellen să nu stea singură tot timpul”, explica Jon, deşi stăteau ferecaţi în spatele unei uşi la care nimeni nu îndrăznea să bată. Acum însă, după moartea lui Sander, venea acasă doar să doarmă. Poate că şi el se simţea la fel ca alţi părinţi, legat de un copil. Fără copii nu mai rămâne nimic. Asta ştia până şi Joachim, care nu era cel mai mare expert în relaţii.

Învârtea paharul când cu o mână, când cu cealaltă.

— Poate ne putem uita la pietre funerare? sugeră el. Dacă aduci un laptop, am putea să...

— Al meu s-a stricat. Sander l-a luat cu el în apă, în Italia.

Joachim zâmbi melancolic.

— A făcut baie cu laptopul tău?

— Da, cred că voia să facă poze sub apă, zise ea. Habar

n-am.

— Atunci MacBook-ul lui Jon. Adu-l aici ca să...

— Şi ăla este stricat.

— Cum? Sander l-a...

— Nu. Eu l-am stricat.

Ellen suspină adânc şi-şi trecu ambele mâini prin păr.

— Era pe blatul din bucătărie când încercam să deschid o sticlă de clorură de amoniu. Dopul sticlei are un fel de siguranţă, care îl face greu de deschis, aşa că am reuşit să vărs sticla peste tastatură.

— Ştii sigur că s-a stricat? L-ai încercat?

— Mai întâi l-am clătit cu apă, pentru că clorura de amoniu este acidă, ştii...

— În apă? Ai băgat un laptop în apă? Doar şi laptopul tău s-a stricat tot de la apă!

— Dar m-am gândit că substanţa este mai rea decât apa, aşa că l-am clătit. Apoi l-am pus la uscat în cuptor. Nu a funcţionat.

— În cuptor?

Joachim nu se putu abţine să râdă.

— Deci, prima dată ai turnat clorură de amoniu, apoi l-ai clătit şi pe urmă l-ai... copt?

Ea aprobă din cap, îşi prinse mâinile laolaltă, frângându-

şi degetele.

— Atunci îmi imaginez că s-a stricat de tot, spuse Joachim.

Se aşternu tăcerea peste ei. O fereastră era întredeschisă şi prin ea răzbătea gălăgia copiilor care se jucau în grădina vecină, amestecată cu zumzetul de pe strada Ringveien. Un bondar zumzăia la geam. Cu corpul greoi şi capul ameţit, se lovea din când în când de fereastra care reprezenta drumul către fericire.

— Cum aş putea să te ajut, Ellen? întrebă el, punându-şi mâna peste a ei.

— Nu cred că ai cum, spuse ea trăgându-şi mâna.

Joachim se îndreptă de spate.

— Vrei să ne plimbăm?

— Să ne plimbăm? De ce?

— E vară, Ellen. Vremea e frumoasă. Nu poţi să stai doar aici.

— Ba da, pot.

— Doar o plimbare scurtă, prin împrejurimi. Sau putem merge cu maşina la Solemskogen. Te rog!

— Nu, nu vreau!

Vocea îi deveni deodată foarte tăioasă.

— Vreau să stau aici! Voi sta aici până când poliţistul ăla

blestemat îmi va da voie să-mi înmormântez copilul. Voi sta aici până când...

Îşi trase răsuflarea şi înghiţi cu greu.

— Scuze, zise scurt. N-am vrut să...

— N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze, o întrerupse Joachim. Bineînţeles că vei face cum doreşti. Mă bucur că ai prieteni care vin să te vadă.

Brusc, îşi dădu seama că el nu era de fapt prieten cu Ellen. Era o distanţă de cincisprezece ani între ei, o generaţie întreagă. Dacă stătea să se gândească bine, de când o cunoştea pe Ellen, de aproape patru ani, nu discutase cu ea decât despre Sander. Ellen Mohr era o femeie plictisitoare, aparţinând unei clase superioare celei de mijloc, iar acum, că Sander nu mai era, nici subiecte prea multe de discutat nu le rămăseseră. Joachim trase cu coada ochiului în jurul lui. Poate că se afla pentru ultima dată în acea bucătărie. Îl cuprinse melancolia la acest gând, dar îl îndepărtă rapid.

— Tipa aia care a fost aici vineri, spuse el. Inger Johanne. Ea a fost aici?

— Inger Johanne Vik, spuse ea mecanic, părând din ce în ce mai dezinteresată de el, rupând pagini din ziarul Aftenposten.

— Despre ea a povestit Jon, nu-i aşa? Tipa care e un fel de detectiv? A fost pe aici în ultimele zile?

— Nu. Chiar dacă am rugat-o să mă ajute.

Acum lacrimile începuseră să-i curgă. Nu plângea, nu suspina şi nu-şi ştergea lacrimile. Pur şi simplu le lăsa să se prelingă pe obraji, nestingherite, ca şi cum un zăgaz în interiorul ei s-ar fi rupt.

— Cu ce trebuia să te ajute? întrebă Joachim. Aş putea eu să te ajut?

— Poliţia crede că Sander a fost maltratat de Jon! îl întrerupse ea, dar vocea i se frânse. Voiam s-o rog pe Inger Johanne să aducă dovezi că aşa ceva nu s-a întâmplat!

Joachim rămase gură-cască.

— Dar ea neagă! aproape ţipă Ellen şi se scărpină pe mâna dreaptă. Pur şi simplu susţine că toate astea sunt prostii, chiar dacă poliţistul a spus asta clar şi răspicat!

Unghiile îi lăsaseră urme roşii pe piele şi ea îşi coborî mâna.

— Abu... zat? Cum ar fi putut Jon să... Jon, care...

Joachim era aşa de uimit, încât începu să se bâlbâie. Gândurile i se învârteau în minte. Îl revăzu cu ochii minţii pe Sander mort în braţele mamei, isteria lui Ellen, disperarea lui Jon. Parcă auzea şi nu! – urile repetate de

Ellen tuturor, dar mai ales lui Jon. Îşi aminti apoi scurtul moment de furie reţinută a lui Jon când îl ridicase pe Sander de la masă, ţinându-l de un braţ, când merseseră la restaurant. Pentru că vărsase pe el puţin lapte. Pentru o nimica toată. Pentru un lucru absolut nesemnificativ.

Ar fi vrut s-o întrebe.

Toate instinctele lui îl avertizau să stea deoparte. Nu era treaba lui să se amestece în treburi care nu-l priveau. Astfel fusese ocolit de multe probleme. Dar nimic nu mai era cum fusese odată. Lucrurile deveniseră complicate şi doar el era de vină. Împrejurările îl salvaseră de la comiterea unei greşeli. Chiar dacă Joachim învăţase de pe terenul de fotbal că cei mai talentaţi la sport aveau, de obicei, şi norocul de partea lor, de data asta nu avea curaj să se bazeze doar pe o fărâmă de noroc.

— Nu cred nicio clipă că Jon ar putea face aşa ceva, spuse el încet, încercând să-i surprindă privirea. Dar Jon putea fi uneori... puţin agresiv cu Sander, nu-i aşa?

Acum chiar acaparase atenţia lui Ellen. Ochii ei deveniră mari şi rotunzi, cu pupile minuscule în lumina puternică. Avea pielea uscată şi înroşită în lumina puternică, iar părul nu fusese pieptănat de ieri. Aproape nimic din toate astea nu aminteau de femeia îngrijită, stăpână pe ea, de acum o

săptămână. Inspiră adânc şi gura i se deschise, semn că intenţiona să protesteze.

Nu scoase niciun sunet. Chipul i se schimonosi.

— Doamne, şopti Joachim. Ce-ai păţit? Ai nevoie de...

El se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Eşti nebun?! ţipă ea atât de tare, încât el se dădu în spate. Taman tu, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Jon şi coleg cu el... Tu, care ai fost prietenul nostru de familie mulţi ani, care ai fost atât de apropiat de Sander! Şi acum vii aici să dai vina pe Jon că... l-a maltratat pe băiatul nostru?!

Joachim îşi ridică mâinile împăciuitor şi dădea energic din cap că nu.

— Nu, nu, nu! M-am gândit doar că e posibil ca cineva să-l fi văzut pe Jon când...

El ezită şi ea îi urlă:

— Când el ce?

Stropi fini de salivă săriră peste masă, şi el fu nevoit să fie atent să nu se şteargă pe faţă chiar în clipa aceea.

— Uneori Jon era mai brutal cu Sander, spuse Joachim. Puţin agresiv, doar. Odată, când am fost la restaurant, l-a tras foarte tare pe Sander de braţ şi l-a ridicat de pe scaun...

— L-a tras de braţ! urlă ea şi-l privi cu ochii în flăcări, în timp ce se lăsă pe speteaza scaunului şi-şi încrucişă mâinile. L-a tras de braţ! auzi! Da, asta se numeşte maltratare! Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii că Sander putea să fie destul de enervant uneori, iar un asemenea gest nu i se poate reproşa nimănui.

Joachim nu răspunse. Se gândea. Încerca să se gândească. Marţi seară fusese cât pe ce să-l întrebe pe Jon despre vânătăile lui Sander, dar se lăsase păgubaş din reflex, pentru a nu complica lucrurile. De atunci, ori de câte ori încerca să adoarmă, se simţea extrem de bucuros că nu căzuse pradă tentaţiei de a-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala. Sander murise şi nimeni nu putea schimba asta. În plus, sigur i se păruse doar.

De data aceasta, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Pe Joachim îl luase cu ameţeală la gândul că poliţia ar fi putut să-l bănuiască pe Jon că ar fi cauzat moartea lui Sander. Se prinse bine de marginea mesei. Sentimentul de furie clocotitoare fu urmat de o senzaţie de uşurare. Apucă paharu şi bău apa încet.

— Nu, şopti el într-un final. O strângere mai puternică a braţului lui Sander nu-l poate acuza pe Jon cu nimic. Aici ai perfectă dreptate. Iartă-mă.

Se ridică de pe scaun şi rămase o clipă cu mâna pe spătar, ca şi cum ar fi vrut să zică ceva.

Ellen i-o luă înainte:

— N-o să te mai vedem prea des, bănuiesc, acum că Sander nu mai e.

Criza ei de furie trecuse. Era ca şi cum fiinţa ei extenuată ar fi avut energie doar pentru o explozie scurtă şi puternică. Redevenise blândă, aproape apatică, şi nu se uită deloc la el când el împinse scaunul sub masă şi se îndreptă spre uşă.

— Ai grijă de tine, spuse el.

Ea nu-i răspunse şi Joachim ieşi din hol, închise uşa cu grijă în urma sa. Auzea paşii ei prin casă, pe parchet, deşi uşa de stejar era foarte solidă. Când ajunse la piesa de mobilier pe care Jon o numea, dintr-un oarecare motiv, sécretaire, auzi sunet de sticle ciocnite în bucătărie. Se lăsă pe vine şi deschise uşa din stânga. Uşa scârţâi, iar el făcu o grimasă. Acolo era MacBook-ul. Se ridică repede şi puse laptopul pe pupitru, apoi încercă să îl pornească.

Nu se întâmplă nimic. Mort.

Laptopul avea un miros uşor de clorură de amoniu, iar partea mată metalică devenise închisă la culoare, aproape oxidată. Când îşi plimbă degetele peste tastatură, acestea

deveniră negre-cenuşii. Câteva dintre taste nu mai mergeau.

Era stricat, în mod cert, deci nu mai era nevoie să-l ia cu el. Un hard-disk nu ar fi putut rezista la un tratament asemenea celui descris de Ellen. Problema lui era rezolvată. Cel puţin problema asta. Puse laptopul la loc şi-l închise iar, simţindu-şi inima puţin mai uşoară.

În bucătărie se aşternuse din nou liniştea.

Deschise uşa şi ieşi. Lumina verii îl izbi puternic, ca un ciocan, după ce ieşi din holul răcoros. Lăsă uşa să se închidă de la sine şi-şi coborî ochelarii de soare pe ochi.

„Punct ochit”, se gândi el.

Necazul era că mai păreau să plutească şi alte probleme în atmosferă şi nu putea şti dinainte de unde vor veni.

* * *

— Aici, spuse Inger Johanne cu răsuflarea tăiată, arătând spre ceva. E aşa de uşor să greşeşti aici!

Yngvar Stubø porni în sus, pe cărarea abruptă. Cămaşa era pătată pe spate din cauza transpiraţiei, iar respiraţia îi era accelerată şi gâfâia. Inger Johanne urcă în paşi săltaţi panta până sus, de unde se deschidea întreaga privelişte, în timp ce Yngvar fu nevoit să se caţere cu ajutorul mâinilor. Într-un final, amândoi ajunseră sus.

— Sunt într-o formă jalnică, suspină el. La dracu', cât de abruptă e cărarea până aici!

— Dar ai reuşit să urci, zâmbi Inger Johanne. Şi tu ai ţinut morţiş să venim pe aici. Uită-te în zare!

În mod surprinzător, Yngvar venise acasă pe la ora două. Bombănise ceva cum că făcea parte din echipă şi că acum trebuia să se aerisească puţin. Inger Johanne crezuse că vorbise la figurat, dar de fapt el insistase să meargă la Marka. Fără un cuvânt, împachetase mâncare, luase termosul şi trei litri de apă, îi dăduse lui Jack o ureche de porc[3] şi declarase că este gata. Nici pe drum nu vorbise, iar Inger Johanne îl lăsă în pace. Poate pentru că înţelegea că îi venea greu să vorbească despre nimicuri acum, când nu putea spune nimic despre munca lui. Dar mai ales pentru că aproape că nu-l recunoştea pe Yngvar în spatele acelei măşti tăcute, aşa că nici ea nu ştia ce i-ar fi putut spune.

Oricum, fusese foarte plăcut să meargă alături de el prin canionul de la Movassbekken, unde parcaseră maşina. O ţinuse de mână până când ajunseseră pe o potecă de munte, unde ea îl lăsase să o ia înainte şi să impună ritmul.

Până la Gaupekollen voia să urce, aşa îi spusese acasă.

[3]În Norvegia există obiceiul să se usuce urechi de porc şi să se dea câinilor drept mâncare. (N.t.).

Inger Johanne nu a protestat, chiar dacă avea dubii că Yngvar avea să reuşească. Nu era foarte mult de mers, aproximativ şase kilometri, dar era un drum abrupt şi obositor pentru un bărbat de 117 kilograme, lipsit de antrenament. Mai ales atunci când făcuseră un ocol spre Hansakollen. Acolo se găsea epava unui avion din perioada războiului. Yngvar nu văzuse niciodată acele vestigii, dar acum, dintr-un motiv sau altul, insista să le vadă. Pentru a ajunge pe partea de vest şi apoi să se întoarcă pe drumul de ţară spre Gaupekollen, fuseseră nevoiţi să urce pe partea de est, înnorată, şi să facă un ocol inutil de lung.

— Panorama asta a meritat efortul, spuse Yngvar şi mai făcu nişte paşi pe vârful golaş de stâncă. Aş vrea să mă odihnesc aici o vreme.

Deschise sacul şi îi aruncă o ureche de porc lui Jack, se aşeză pe o piatră, ţinând rucsacul între picioare. Scoase o pătură, o puse lângă el şi bătu uşor cu mâna, făcându-i semn lui Inger Johanne să se aşeze.

— Cât de bătrân este Jack acum? întrebă el, în timp ce scotocea după o sticlă de apă.

Faţa îi strălucea.

— Unsprezece, poate. Va împlini doisprezece de Crăciun.

— Şapte ori unsprezece, plus şapte pentru primul an,

calculă Yngvar şi lăsă sticla jos.

— Optzeci şi patru, spuse Inger Johanne.

Yngvar goli jumătate de sticlă înainte să-i pună dopul şi să scuture din cap.

— Potaia are optzeci şi patru de ani şi e mai vioaie decât mine, spuse el.

— Dar nu uita că face plimbări în fiecare zi, zise ea zâmbind. Cu mine. Ai putea să vii şi tu uneori.

Yngvar nu răspunse. Turnă cafea în două căni de plastic şi îi întinse una, uitându-se spre est. Undeva jos, în depărtare, se vedea Skar, fosta bază militară despre care nimeni nu-şi putea imagina la ce folosea. Mai departe, la sud, se vedea Maridalsvannet, ca o fâşie latã, strălucitoare, argintiu-închis, străbătând regiunea. Grefsenplatå se întindea până jos, spre centru, iar de acolo spre sud, spre oraş şi fiordul în care acostau vapoarele cu pasageri, iar din depărtare păreau minuscule. Şi la vest panorama se întindea la infinit, până în depărtări albastre. Stătură acolo, cuprinşi de căldura verii, în mijlocul unei poteci de furnici, cu soarele după-amiezii în ochi, până când terminară de băut cafeaua şi Jack se ridică să mai scotocească după o ureche uscată de porc.

Yngvar îi aruncă ultima bucată şi scoase o cutie de

mâncare roz, cu Hello Kitty desenată pe capac, şi i-o întinse lui Inger Johanne. Se săturâ mestecând încet o felie de pâine cu brânză de capră. Ea nici nu termină bine, că Yngvar deja halise celelalte două felii. Se şterse la gură cu dosul palmei, bău restul de apă şi puse totul înapoi în rucsac.

— Mergem? întrebă Inger Johanne, zâmbind.

Văzând că el nici nu răspundea, nici nu se ridica, se aplecă înspre el. Mirosea a transpiraţie şi puţin a aftershave când o cuprinse cu braţul şi o trase lângă el.

— Te iubesc, spuse el.

— Ce?

El nu o privi, dar ea îl privi pe el, îi cercetă pieziş chipul pentru că o ţinea atât de strâns, încât nu se putea dezlipi. Era aşa de chipeş chiar şi acum, cu multe kilograme în plus, care îl făceau să pară şi mai puternic, iar gropiţa din bărbie devenise aşa de adâncă, încât degetul arătător încăpea în ea. Nu stătea prost nici cu părul, ţinând cont de vârstă. Părul îi crescuse prea mult peste vară, iar la vârfuri i se încreţise puţin din cauza umezelii. Nările i se mişcau încet, la fel ca atunci când era supărat.

— Te iubesc pe tine şi pe copii, spuse el, mijind ochii în bătaia soarelui. O iubesc şi pe fiica mea, pe care am avut-o

doar douăzeci şi unu de ani. O iubesc în continuare şi pe Elizabeth, deşi a murit, iar eu te am pe tine. Şi pe Amund îl iubesc. Şi pe părinţii mei. Atunci când trăiau, m-au iubit.

Inger Johanne nu-şi găsea cuvintele. Yngvar nu era pregătit pentru veste, deduse ea din strânsoarea lui.

— Eu sunt suma tuturor acestor iubiri, spuse el încetişor. Eu sunt această iubire. Aici mă regăsesc.

— Da, răspunse ea. Ăsta eşti tu.

Inger Johanne îşi coborî privirea, urmărind furnicile care se căţărau pe bocancii lor, pe rucsac, pe picioarele păroase ale lui Yngvar, pe suprafaţa zbârcită a muntelui. Unele dintre ele cărau un simplu bob în spate, dar toate mergeau hotărâte, încolonate spre o ţintă fixă, de parcă toate ar fi ştiut ce aveau de făcut, de parcă ar fi avut un rol bine stabilit.

— Aceste audieri cu care te ocupi, începu ea.

— Şşşş, făcu el încet, punându-i un deget la gură.

— Nu vreau să te afecteze acele lucruri.

— Dar nu mă afectează, ba dimpotrivă.

El îi dădu drumul şi se ridică de pe moviliţa pe care stătea, cu mişcări lente şi cu corpul înţepenit, ca al unui bătrân.

— Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi să ai mai mulţi copii,

Yngvar?

El înclină capul într-o parte şi o privi în ochi, râse puţin, ca şi cum ar fi auzit ceva amuzant.

— Niciodată în viaţa mea! Faptul că mai adineaori am spus lucrurile alea nu înseamnă că...

— Dar Ragnhild creşte repede, îl întrerupse ea. Kristiane e aproape adultă. Eu am doar patruzeci şi trei de ani şi sunt perfect sănătoasă. În zilele noastre, mulţi copii se nasc din părinţi mai în vârstă. Cred că ar fi foarte frumos şi pentru noi, nu?

— Nici vorbă! declară el ferm, dar continua să zâmbească de parcă nu ar fi luat-o în serios. Cu cât sunt mai în vârstă, cu atât sunt mai nesigur de tot. Dar chiar la aşa ceva...

El se înclină spre ea şi o sărută încetişor înainte de a se îndrepta de spate.

— De un lucru sunt sigur: avem copiii pe care ni i-am dorit.

Aruncă rucsacul în spate şi o privi încurajator, apoi veni în jos pe panta care ducea spre cărarea care odinioară fusese un drum forestier.

Inger Johanne nu îndrăznea să se ridice. Ar fi trebuit să spună ceva, dar nu ştia ce. Se prinse de abdomenul plat.

— Vii? strigă el.

Mobilul ei ţârâi scurt. Mai mult ca să tragă de timp, scoase telefonul din buzunarul de la piept al cămăşii Fjälirevende şi deschise SMS-ul. Era blocat, dar pe afişaj era trecut un număr ascuns sau din străinătate.

Dacă nu crezi că Jon Mohr ar fi putut să-şi maltrateze copilul, ar trebui să cercetezi mai în detaliu. Sander merită atenţia ta.

— Cine a fost? strigă Yngvar, făcându-i semn să vină la el.

— Nimeni, spuse Inger Johanne după o secundă. Acum vin.

Mai citi o dată mesajul înainte de a-l şterge. Nu-i va fi foarte uşor să-l uite, dar ar fi vrut să facă o încercare.

* * *

Joachim Boyer era pe o barjă de lângă Akerbrygge, cu o bere în faţă, în compania unuia dintre cei mai bine plătiţi fotbalişti din Norvegia. Omul se numea Christopher Robin, mama lui era norvegiană, tatăl era medic sud-african care emigrase în anii ’60 şi care murise de bătrâneţe înainte ca băiatul lui să împlinească nouă ani. Christopher era înalt şi foarte atrăgător, cu trăsături europene, dar moştenise culoarea părului de la tatăl său. Avea un picior stâng la fel de bun cu al celor din Premier League, dar, din nefericire,

nu avea şi un creier pe măsura averii pe care o strânsese în cei nouă ani petrecuţi în Anglia. În ultimii doi ani se băgase în nişte încurcături cu un proiect imobiliar care se îndrepta în direcţia greşită. Ziarele de scandal îl asociau cu casele de pariuri, sex-cluburi, mafia est-europeană şi munca la negru. După ce aceste informaţii fuseseră material pe prima pagină timp de trei zile, Joachim Boyer fusese contactat de unul dintre agenţii disperaţi ai fotbalistului. Strategului specialist în media îi luase zece ore să facă un plan, o zi întreagă să îl pună în aplicare, şi deodată Christopher Robin redevenise un zeu adorat, jovial, amabil, după cum o cerea numele lui. Îl păcăliseră să intre în povestea asta. Era cu totul şi cu totul nevinovat. Sentimentul lui de recunoştinţă se tradusese pe urmă într-un onorariu extrem de generos şi printr-o prietenie indestructibilă.

— Ce-a fost asta? întrebă Christopher Robin zâmbind, în timp ce lua înapoi de la Joachim telefonul Vertus decorat cu diamante. Probleme cu femeile?

— Ceva de genul ăsta, răspunse la fel de zâmbitor şi Joachim. Trebuia doar să dau un mesaj de pe un telefon care nu se poate identifica decât dacă cineva face o cercetare foarte amănunţită. Am şters numărul când am trimis mesajul.

— Nu e ceva grav, sper.

Christopher Robin rânji şi strecură cu nonşalanţă telefonul în buzunarul de la spate al blugilor.

— Te-am scăpat de ilegalităţi odinioară, spuse Joachim. N-am niciun motiv să te vâr în altele. Noroc!

Ciocniră paharele şi băură.

* * *

Henrik Holme nu putea înţelege cum trecuse o săptămână de când fusese trimis pe strada Glad, în Grefsen, fără să ştie spre ce se îndrepta. De obicei, timpul trecea foarte repede când avea de lucru, dar în săptămâna aceea, treburile se mişcaseră incredibil de încet. Chiar dacă era şase seara, nu avea de gând să meargă acasă, în apartamentul minuscul pe care i-l pusese la dispoziţie o mătuşă din Frogner, cu aproape patru ani în urmă.

Îi luase foarte mult timp să-şi scrie rapoartele după convorbirea cu bunica lui Sander şi cu profesoara. De fapt, ar fi trebuit să fie scrise direct drept mărturii ale martorilor. De vreme ce nu avea nicio notiţă din timpul întâlnirilor, lucrul acesta nu era posibil, dat fiind că urmau să fie verificate de procuror. Era cu atât mai important ca totul să fie documentat temeinic, se gândi el. Tove Byfjord nu întrebase de el de marţea trecută şi nici nu se ţinuse de

promisiunea de a-i da un partener cu mai multă experienţă pentru rezolvarea cazului. Poate că uitase de asta. Poate că pur şi simplu nu existau colegi disponibili.

Henrik Holme se simţea ca un satelit nesemnificativ, învârtindu-se un jurul unei planete mari, unde toată lumea era interesată de un singur caz.

De fapt, îi convenea întreaga situaţie, încercă el să se consoleze singur.

Avea propriul lui caz, iar acesta devenea tot mai important.

Începuse să citească. Începuse prin a căuta informaţii despre „maltratarea copiilor”, dar, deşi găsise 50.000 de rezultate, nu erau prea multe lucruri de care se putea folosi. Pe de altă parte, făcea o căutare după child abuse, obţinea mai mult de 300 de milioane de pagini. Unele dintre articole păreau interesante, iar el încercase să le citească, dar engleza lui nu era chiar aşa de bună încât să poată descifra rapoarte ştiinţifice. Cu toate acestea, printase o parte din articole şi în norvegiană, şi în engleză, iar acum stătea şi studia cu atenţie, unul câte unul, în timp ce sublinia cu un marker galben ce i se părea mai important.

Mai frustrant la toate aceste rapoarte şi articole era că,

până la urmă, nu-i ofereau neapărat mai multe informaţii decât îşi imaginase sau învăţase la Academia de Poliţie. Maltratarea copiilor se împarte în patru tipologii, după cum citise: maltratare fizică, maltratare psihologică, neglijenţă şi abuz sexual. Nu îi era prea clară împărţirea pentru că, de exemplu, abuzul sexual include atât maltratarea fizică, dar şi cea psihologică, după părerea lui. Neglijenţa din partea părinţilor se referea la „neîndeplinirea nevoilor fundamentale psihice şi fizice ale copilului”, citi el, dar nu putea pricepe cum de era necesar să se creeze o categorie aparte pentru asta. Să faci sex cu copii însemna să nu ai grijă de nevoile lor fundamentale!

Se scărpină în cap cu ambele mâini şi suspină dezarmat.

Cu toţii erau de acord asupra unui lucru, anume că cifrele erau alarmant de ridicate la toate categoriile, dar asta ştiuse dinainte. El căuta acum altceva.

Henrik Holme căuta informaţii despre cei care maltrataseră copii şi despre copiii care fuseseră maltrataţi. El căuta anumite puncte de legătură care să demonstreze că şi părinţii înstăriţi, cu locuri bune de muncă, cu case frumoase şi un cerc larg de cunoştinţe puteau să-şi bată copiii.

Pentru că din deciziile judecătoreşti pe care le găsise nu

reieşea asta. Nu existau prea multe, dar în cele câteva pe care le găsise, familiile proveneau din medii mult îndepărtate de cele din strada Glad. Îi atrase atenţia un caz anume, cel mai cunoscut şi cel mai recent dintre ele, în care un băiat de pe lângă Vestfold, fusese maltratat de către tatăl vitreg până când murise. Curtea presupusese că abuzul fizic asupra băiatului durase mult timp. Cazul fusese transferat poliţiei de mai multe ori, aparent din motivul unor cercetări. Prima dată când cazul ajunsese în faţa justiţiei, tatăl vitreg fusese condamnat la închisoare pentru opt ani. Dar rămăsese în continuare un mister cum de nimeni nu intervenise până ce copilul nu murise. Chiar dacă moartea survenise în 2005, sentinţa se dăduse abia în 2008. Ulterior se dovedise necesar ca şi mama să fie acţionată în justiţie, pentru că nu făcuse nimic să oprească abuzul, după cum reieşea din decizia judecătorească dată soţului ei. Cazul era atât de tragic, încât Henrik Holme împinse foile tot mai departe de el în timp ce citea.

Băiatul avusese doar opt ani.

Exact ca Sander.

Şi el avusese ADHD, exact ca Sander.

În rest, detaliile nu prea semănau.

Din decizie reieşea că mama provenea dintr-o familie cu

resurse, dar tatăl vitreg stricase întreaga viaţă idilică a familiei. După cum citi Henrik Holme din declaraţiile de la proces, cazul era legat de o familie de vază, care avea dificultăţi. Sărăcie sufletească, după cum obişnuia să spună mama lui despre astfel de oameni. El nu ştia ce termen ar fi folosit, dar era clar că nici din punct de vedere material familia aceea nu stătea tocmai bine.

Lui Henrik îi era foame. Scoase un Kvikk Lunsi[4] din rucsac şi-l înfulecă rapid. Firimituri de ciocolată căzură pe pagini, iar când încercă să le dea la o parte cu mâna, desenă dungi de maro-închis pe foi.

Familia Mohr din strada Glad nu trăia nici în sărăcie sufletească, nici nu avea dificultăţi materiale, de asta era convins. La şcoală, Henrik învăţase că legea e egală pentru toată lumea, dar el ştia că lucrurile nu stau aşa. Legea nu a fost mereu aceeaşi pentru toată lumea. Nu în anumite cazuri, cel puţin. Dacă aveai bani şi resurse, cunoştinţe şi relaţii, atunci erai mai puţin controlat şi urmărit de poliţie sau de alte autorităţi.

Poate că exact în astfel de cazuri, se gândi el şi luă o gură de Cola, era pur şi simplu mult mai uşor să-ţi vâri

[4]Un sortiment de napolitane cu ciocolată, foarte populare în Norvegia. (N.t.).

nasul într-o rulotă decât într-o matahală de vilă împrejmuită de garduri.

Dosarul medical de la centrul privat Volvat, unde era înscrisă familia Mohr, fusese incredibil de uşor de obţinut. Înainte de a trece prin toate formalităţile legate de obligaţia de confidenţialitate, îl sunase pur şi simplu pe Jon Mohr şi-i ceruse acces la date. După două ore, la recepţia clinicii îl aştepta un plic cu toate fişele medicale. Henrik fusese uimit şi, poate, chiar puţin enervat de dorinţa cu care coopera Jon Mohr. Dosarul nu conţinea cine ştie ce informaţii legate de sănătatea lui Sander, care să trezească suspiciuni.

Nu exista niciun motiv pentru asta, îşi dădu seama Henrik.

Suspină, deschise plicul pentru a treia oară.

Sander Mohr fusese la Volvat de unsprezece ori de când se născuse. Primii ani de viaţă nu prezentau prea mare interes pentru Henrik Holme. Când fusese bebeluş, părinţii şi copilul veniseră la spital pentru bine cunoscuta lipsă de somn – atât a lor, cât şi a lui Sander. Familia fusese trimisă la un terapeut specializat. A doua vizită a lui Sander la spital fusese la vârsta de doi ani. Stricase un cuib de albine din grădină şi fusese înţepat extrem de tare. I se administrase antidot pentru veninul de albine şi apoi îl

internaseră la Ullevål cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Abia la vârsta de trei ani apăruse prima rană care ar fi fost de interes pentru Henrik Holme. Conform documentelor, Sander căzuse pe scările de la terasă şi se lovise cu coloana de marginea unei trepte. Nu îşi rupsese nimic, dar se alesese cu o vânătaie albastră-galbenă de-a lungul şirei spinării.

Henrik ezită. „Vânătăile nu au fost vizibile imediat”, se gândi el. Îşi puse degetul pe foaie ca să urmărească repede textul, în timp ce-l recitea în întregime. Se opri brusc în dreptul unei propoziţii, scoase capacul markerului şi coloră fragmentul cu galben: Pacientul a căzut pe scări în urmă cu două zile. A dat semne de durere şi a plâns, dar s-a liniştit imediat, conform spuselor tatălui. Pacientul a desfăşurat multe activităţi de atunci încoace. Pacientul pare destul de trist şi nu-mi răspunde la întrebări.

Doctorul a trimis băiatul la raze şi apoi acasă, cu reţetă pentru supozitoare împotriva durerii. Îi spuse tatălui să lase copilul în pace câteva zile. Nicio altă întrebare. Nici măcar nu îl întrebase de ce aşteptase două zile înainte să-l ducă la medic.

Fişele medicale conţineau şi o menţiune despre o otită la ambele urechi, două cazuri de dureri de burtă pentru care

medicii nu au găsit nicio explicaţie şi vărsat de vânt, pe care părinţii îl diagnosticaseră singuri, dar aveau nevoie de certificat medical în acest sens pentru a li se returna taxele plătite pentru o vacanţă care se dusese pe apa sâmbetei.

Avusese şi o arsură mare.

Sander se jucase lângă şemineu, aşa scria. Pe atunci avea cam patru ani şi jumătate. Nu se ştie cum, unul dintre trenuleţele de jucărie aterizase în foc. Într-o clipă de neatenţie, băiatul se aruncase după trenuleţ şi un buştean aprins îi căzuse peste mână. Rana avusese zece centimetri lungime şi cinci lăţime, marginile inegale, şi curgea lichid din ea. Aici fişa medicală era foarte succintă, aproape incompletă, fu de părere Henrik. Când se uită la dată, pricepu imediat de ce se grăbise doctorul. Accidentul se produsese în seara de Crăciun şi centrul medical era pe punctul de a se închide când tatăl îl adusese pe Sander ţipând. Acolo Sander primise ajutor, în ciuda orei târzii.

Era consemnat şi episodul de la săniuş în teancul acela de hârtii. Întâmplarea era descrisă aproape la fel cum o descrisese Haldis Grande. Băiatul suferise o uşoară contuzie la cap şi i se puseseră trei copci la una dintre sprâncene.

Ultimele două documente erau despre fracturi la mâini.

Prima fractură apăruse în septembrie 2009 şi foile consemnau că Sander căzuse dintr-un copac, în curtea casei. Fractura de la mâna stângă fusese simplă. Nu necesitase operaţie. Mâna îi fusese pusă în ghips, pe care îl scoseseră după şase săptămâni. Atâta tot.

După ce Sander îşi rupsese mâna din nou în aprilie 2011, de data aceea braţul drept, apăruse şi diagnosticul de ADHD pentru prima dată în dosarul medical. Diagnosticul fusese stabilit de spitalul de psihiatrie pentru copii şi tineri, în urmă cu doi ani, dar abia atunci începuse medicul curant de la Volvat să pună întrebări despre accidentele urâte ale lui Sander. Henrik deduse din fişa medicală a celei de-a doua fracturi că medicul fusese convins de informaţiile primite. Fusese sprijinită o scară pe o latură a casei din strada Glad. Jon Mohr urma să cureţe jgheaburile. În timp ce tatăl lui era în casă şi mânca, Sander se căţărase până la jumătatea treptei, îşi pierduse echilibrul şi căzuse. Îşi prinsese mâna sau poate mâneca puloverului între două trepte, susţinuse tatăl. Sander urlase puternic şi tatăl alergase la el. În timp ce el alerga spre el şi când ajunsese la doar câţiva paşi depărtare, materialul puloverului cedase. Dintr-un motiv sau altul, braţul băiatului era încă agăţat de scară. În orice caz, Sander începuse să ţipe de

durere înainte de a cădea. Vânătăile ar fi putut proveni de la coliziunea dintre el şi taică-său, care se pierduse cu firea încă înainte de căzătură.

Henrik se întrebă dacă nu cumva doctorul ceruse să fie examinat şi Jon Mohr, vrând să verifice dacă povestea cu vânătăile era adevărată.

Încercă să organizeze fişele medicale după un sistem oarecare.

Un teanc cu bolile. Părinţii nu puteau fi vinovaţi pentru vărsat de vânt sau pentru o infecţie la urechi. După un moment de reflecţie, puse şi fişa despre stupul de albine din grădină şi despre insomnii laolaltă cu celelalte. Adăugă şi incidentul de pe pârtia de săniuş, pentru că acolo părinţii nu fuseseră de faţă. Puse toate aceste fişe deoparte, într-un dosar pe care mai apoi îl împinse spre marginea mesei, în partea stângă.

Fişele despre răni fură puse într-un teanc separat. Două fracturi de braţ, o arsură şi o căzătură pe scările de pe terasă. Lui Henrik nu-i era clar ce ar fi putut face cu cele două file despre durerile de burtă. Chiar dacă el, adult fiind, înţelegea că durerea de burtă poate fi o reacţie psihologică, îşi amintea că acele dureri pot fi cât se poate de reale. Pe de altă parte, copiii îşi fac griji din te miri ce. Lui Henrik

însuşi îi fusese cel mai frică de lecţiile de dans şi de lucrările la engleză de la şcoală. Puse rapid cele două file în teancul de boli, apoi îndesă tot dosarul în primul sertar gol de sus al biroului.

Cineva bătu la uşă de trei ori, ciocănind foarte puternic.

Luat atât de pe nepregătite, Henrik înlemni, de parcă cineva l-ar fi prins în flagrant delict făcând ceva nepermis.

— Intră! reuşi el să spună, într-un final.

Intră un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, care făcu trei paşi prin încăpere până ajunse la Henrik Holme. Acesta din urmă îi întinse mâna, dar fără a-şi aminti să se ridice.

— Inspector Freddy Monsen de la Direcţia de Control Financiar, se recomandă bărbatul aşezându-se pe fotoliu. Ai încercat să dai de mine, am înţeles.

— Da, spuse Henrik înghiţind în sec.

— Mi-ai lăsat trei mesaje, îi reaminti Freddy Monsen, ridicând din sprâncene. Îmi pare rău că nu te-am contactat mai devreme, dar, la drept vorbind, e un adevărat iad acolo.

Se uită prin camera goală şi tăcută.

— Aşa e, răspunse scurt Henrik, încercând să respire încet pentru a împiedica roşeaţa de pe gât să urce în obraji.

Absolut în fiecare zi se blestema pentru timiditatea din

pricina căreia în copilărie aproape că rămăsese fără prieteni. Prima dată când profesorul din clasa a doua observase că băieţelul slab şi tăcut din ultima bancă era incredibil de priceput la construit machete, descoperise Henrik un domeniu în care se simţea ca acasă. Construia machete de avioane, vapoare, clădiri faimoase şi maşini extraordinare. Până la vârsta de unsprezece ani îşi cumpărase seturi de construcţie, dar la doisprezece ani construise Casa Albă doar din lemn de balsa, crengi de mesteacăn, plexiglas, lipici şi unelte. Macheta îi reuşise atât de bine, încât fusese expusă într-o cutie de sticlă în sala de serbare a şcolii. Din câte ştia, macheta încă se afla acolo. Construcţia aceea nu-l făcuse mai puţin timid, dar măcar îi făcuse rost de doi tovarăşi cam tocilari şi îl ajutară să câştige destul respect din partea celorlalţi băieţi încât aceştia îl lăsaseră oarecum în pace.

Henrik Holme se descurcase excelent la şcoală la toate materiile, cu excepţia limbii şi literaturii, iar la final avea note mai mult decât bune ca să intre la Academia de Poliţie. Îi fusese mai greu la probele fizice. Se străduise să fie în formă bună la alergări, iar la proba de forţă abia reuşise să treacă. Proba de înot îl dărâmase, pur şi simplu. Înotul în sine a mers binişor, dar nu reuşise nicicum să se

scufunde până la cercurile aruncate pe fundul bazinului.

Henrik Holme suferea de acvafobie. Pe deasupra, se temea de păianjeni. Nu-i plăceau înălţimile şi avea probleme serioase când vedea animale foarte mari – mai mari decât o pisică, de fapt. Dar nu mărturisise nimănui această temere. De-a lungul copilăriei fusese maestru în disimularea acestor fobii. Nici nu-şi mai amintea câte ore petrecuse cercetând pe internet, vrând să afle denumirile tuturor fobiilor, dar o scăpase pe cea mai importantă – antropofobia.

Henrik devenea pur şi simplu anxios când se afla în prezenţa altor oameni. Caracteristica asta nu era potrivită pentru un poliţist, iar mama îl avertizase. Ea fusese de părere că ar fi fost mai bine să-şi urmeze visul din copilărie, acela de a deveni paleontolog. Rămăşiţele de dinozauri nu aveau nimic înfricoşător, spuse ea. Dar Henrik o ţinuse pe-a lui.

El dorise să devină poliţist. Sau detectiv. Chiar dacă se temea de multe lucruri, construcţia de machete îl învăţase de timpuriu să fie răbdător şi minuţios, ambele nişte capacităţi care l-ar fi putut transforma într-un bun cercetător. În copilărie, nimeni nu-l luase în serios, cu excepţia părinţilor lui. Uniforma îi făcuse pe ceilalţi să-l

privească altfel. Ajunsese cineva şi încă avea să evolueze.

În adolescenţă devenise expert în controlarea fobiilor. Muncise foarte mult cu sine însuşi după ce văzuse o emisiune la televizor despre terapia prin expunere. Obişnuia să prindă păienjeni şi să-i bage în pat, se forţa să stea cu capul sub apă, în cadă. Frecventase şcoli de călărie, apoi începuse să se apropie de vacile de pe câmp. Uneori stătea în staţiile de tren şi în sălile de cinema, unde voia să se obişnuiască să fie înconjurat de oameni.

De fapt, terapia funcţionase.

La vârsta de douăzeci şi şase de ani, se simţea mult mai bine. Se ferea, în continuare, de insecte şi animale, iar baie în mare nu făcea niciodată. Chiar dacă nici cu oamenii nu se simţea în largul său, putea destul de uşor să stea în preajma lor. Avea prieteni, se putea distra foarte bine câteodată în oraş, dar discuţiile cu persoane străine erau, în continuare, ceva problematic.

În situaţiile în care se pregătea, şi peste aceste episoade puteau trece cu brio, dar nu şi când cineva năvălea peste el, ca Freddy Monsen. Henrik încercă să nu înghită, ca să nu fie auzit. Mărul lui Adam era prea mare şi-l dădea de gol ori de câte ori era cuprins de nelinişte.

— Ba da, spuse el, dregându-şi glasul.

— Am încercat să te sun, adăugă inspectorul. Mi-ai lăsat numărul pe mesageria vocală, dar nu mi-ai răspuns când te-am sunat. Atunci am început să întreb pe ici, pe colo şi am aflat unde ai biroul.

Îşi lăsă din nou privirile să cuprindă întreaga încăpere, pornind de la rafturile goale de cărţi, peste pereţii goi şi până la birou, pe care se afla un singur caz.

— Stai! Nu-mi spune! ceru el şi se întoarse puţin pe scaun, să se aşeze mai bine. Cu ce te ocupi, de fapt?

— Un posibil caz de... omucidere.

Freddy Monsen rânji larg. Îl lipsea jumătate dintr-un incisiv şi, din pricina tutunului de prizat, începuse să saliveze.

— Păi nu lucrăm la un blestemat caz de omucidere? spuse el, făcând să sară mici stropi de salivă în aer. Ce individ ciudat!

— Un alt caz, mormăi Henrik Holme. Un fel...

— Da, da, da.

Freddy Monsen îşi ridică mâna dreaptă imensă şi-l întrerupse, impacientat.

— De ce ai vrut să vorbeşti cu mine?

— Este vorba despre tranzacţii la care s-au utilizat informaţii privilegiate, spuse Henrik repede. Nu mai dădu şi

alte informaţii despre ce anume făcea mai exact. Cazul a fost înregistrat pe Strasak săptămâna trecută.

— A, cazul ăla!

Inspectorul îşi puse mâna dreaptă peste cea stângă, îşi împleti degetele peste genunchi şi-şi lăsă buza inferioară în jos.

— Vrei să ştii la ce caz mă refer? întrebă Henrik. Aşa, fără niciun fel de introducere?

Îşi plimbă degetul mare şi pe cel arătător la colţurile gurii. Ar fi vrut ca Monsen să facă la fel, pentru că petele negre de tutun formaseră deja două semilune la colţurile gurii.

— Nu sunt chiar aşa de multe cazuri de tranzacţii de acest gen, îi răspunse Freddy Monsen. Săptămâna trecută am înregistrat un singur caz, dar n-am reuşit încă să mă ocup de el. Puţinele lucruri care se ştiu despre caz, le ştiu şi eu. Dar de ce întrebi despre el?

— În acest...

Henrik se opri. Pericolul ca acel caz să-i fie retras îl neliniştea şi mai mult.

— Cercetez circumstanţele unei persoane menţionate în Strasak, spuse el. Jon Mohr. Manager la Mohr şi Westberg SA. De altfel, el se autointitulează director administrativ.

Firma este un soi de birou de PR, ştii.

— Exact, spuse Monsen, pocnind din degetele de la mâna dreaptă. A fost pus pe listă pentru că nu aveam niciun suspect. Destul de insidios din partea mea, de fapt. Dar, după cum ziceam, n-am început încă să muncim serios la caz.

— Nu a bănuit nimeni?

— Nu, deci…

Freddy Monsen părea să se amuze. Nu pe seama lui Henrik, nu de mărul lui Adam şi nici de faptul că tânărul de douăzeci şi şase de ani era singur într-un birou şi punea întrebări neclare legate de un caz de utilizarea unor informaţii privilegiate, în timp ce restul lumii se ocupa de cu totul altceva. Freddy Monsen părea un bărbat cu o minte sclipitoare. Ochii lui păreau să râdă, iar pe buze i se întinse un zâmbet larg. Era drăguţ, pur şi simplu un bărbat jovial şi amabil, aşa cum Henrik Holme îşi dorea să fie.

— Bursa, ştii tu.

Freddy Monsen căută din priviri un coş de gunoi, apoi de sub buza superioară scoase cu arătătorul un cocoloş uriaş de tutun de prizat.

— Bursa este urmărită, înţelegi tu. Ori de câte ori descoperă o tranzacţie suspectă, de exemplu achiziţionarea

sau vinderea de acţiuni chiar înainte de producerea unor schimbări majore pe bursa de valori, ei observă. Limita este destul de mică, ceea ce înseamnă că de regulă găsim totul în ordine. Pe de altă parte, dacă dăm de cazuri pe care nu le elucidăm după câteva investigaţii, atunci...

Cutia de tutun îşi imprimase forma pe buzunarul drept al pantalonilor. Încerca să o apuce. Dar avea burta atât de lăsată peste curea, încât fu nevoit să-şi întindă întregul corp, într-un unghi destul de dureros.

— Atunci îl trimiteţi la Departamentul de Control Financiar al statului, spuse el. Ei au mai multă autoritate decât Bursa. Dacă ei sunt de părere că vorbim despre ceva necurat, atunci trimit cazul la noi.

— Şi cazul ăsta?

— După cum ţi-am spus, nu am avut timp să îl cercetez foarte atent. Este vorba despre două tranzacţii de cumpărare de acţiuni, din câte îmi amintesc. Una dintre ele s-a petrecut chiar înainte ca două companii din domeniul IT să fuzioneze: Klevstrand şi Shatter urmau să fuzioneze. Acţiunile s-au risipit în vânt, îţi poţi imagina!

Imită mişcarea unui avion în zbor cu mâna dreaptă, apoi deschise capacul cutiei de tutun.

— Celălalt caz a fost legat de Heli Core, dacă îmi

amintesc eu bine. Tocmai încheiaseră un contract uriaş de transport în Marea Nordului. Destul de barosan. Chestiile astea fac o afacere să înflorească. Cineva a avut nasul foarte fin şi a simţit ce va urma. Şi-a cumpărat acţiuni în valoare de un milion de coroane, cu trei ore înainte de a se face publică ştirea. Le-a vândut imediat după aceea, cu un câştig frumuşel de 250.000 de coroane.

Îşi mai îndesă o doză de tutun sub buză şi-şi şterse mâinile de pantaloni.

— Un nas al dracului de bun. Sau a utilizat informaţii privilegiate în mod ilegal. Asta trebuie să aflăm noi.

— Dar ce are asta de-a face cu Mohr şi Westberg?

Freddy Monsen potrivi tutunul cu limba şi zâmbi chiar mai larg ca de-obicei.

— Toate companiile au fost clienţii lor. Mohr şi Westberg ştiau ce urma să se întâmple. Firmele de PR de genul ăsta îşi vâră nasul peste tot şi ştiu al naibii de multe. Eu am bănuiala că au mai făcut jocuri murdare şi înainte. Poate că şi acum se mai întâmplă chestii din astea, dar condiţiile s-au mai îmbunătăţit puţin. Teama de a fi prins e şi ea mai mare, cred eu. Noi, the good guys, am devenit mult mai pricepuţi.

Se bătu uşor în piept cu pumnii.

— Asta înseamnă că cineva de la Mohr şi Westberg a cumpărat aceste acţiuni?

— Nu, nu! Ar fi fost stupid să facă asta! Cumpărătorul se află în afară, bineînţeles, iar misiunea noastră este să aflăm dacă respectivul are vreo legătură cu vreun angajat de la Mohr şi Westberg.

— Deci nu este sigur că Jon Mohr a făcut ceva greşit?

— Sigur că nu! El este directorul firmei, iar din hârtiile de la Departamentul Financiar de stat reiese că s-a ocupat personal de ambele cazuri. Dar dacă a divulgat informaţii, asta este mult prea devreme să spunem. În orice caz, nu ştie că este sub urmărire. Iar acum, când întregul Departament de Control Financiar este pus să caute banii pe care el urma să-i...

Pentru prima dată de când intră în încăpere, îşi lăsă colţurile gurii în jos, dispreţuitor.

— Deci Jon Mohr nu bănuieşte că se află sub urmărire? întrebă Henrik Holme, fără să bage de seamă schimbarea expresiei pe chipul colegului său.

— Eu, în orice caz, nu i-am spus nimic!

Îndesă cutia cu tutun la loc în buzunar în timp ce se ridica, îşi trase puţin pantalonii şi vorbi din nou, împroşcând salivă:

— Nu am apucat să studiez în detaliu acest caz de o vreme încoace, explică el îndreptându-se spre uşă. Dar cazul nu va dispărea pur şi simplu, din păcate. Dacă ai ceva de întrebat legat de cazul de omucidere care-i implică pe indivizii ca Mohr, nu sunt eu cel mai în măsură să te ajut. Fiecare le are de rezolvat pe ale sale în zilele acestea.

Zâmbea din nou larg şi ridică o mână în semn de salut.

— E cam golaş la tine, spuse el. Agaţă şi tu o diplomă sau ceva! Dacă mai e ceva, poţi să mă suni. Mult noroc, cu orice te-ai ocupa acum!

— Da, da răspunse Henrik liniştit. Mulţumesc!

Uşa se trânti, iar el se trezi din nou singur.

Mai singur ca oricând, simţi el. Îşi băgă un pix în ureche şi se scărpină cu el, în timp ce privea tâmp hârtiile din faţa lui. Cam atât află despre teoria cum că Jon Mohr era nervos pentru că fusese pus sub cercetare. În primul rând, Jon Mohr nu fusese informat despre caz, iar pe de altă parte, nu era sigur că făcuse ceva greşit.

Rateu total.

Două braţe rupte, un spate rănit şi o arsură era tot ce Henrik Holme avea acum. Nu era ceva foarte consistent. În orice caz, nu constituiau o bază solidă pentru a acuza pe cineva de maltratarea copilului. Bineînţeles că ar fi putut să

verifice şi la cabinetele de urgenţă medicală din zonă, dar Jon Mohr spusese că întotdeauna se duceau la Volvat. Erau minime şansele ca el să fi minţit despre una ca asta, mai ales că individul nu părea un prost.

Îşi scoase pixul din ureche.

Într-un fel, nu înţelegea de ce cazul ăsta era aşa de important pentru el. În primă fază, când fusese detaşat pentru caz vineri, cu o săptămână în urmă, fusese paralizat de teamă. Dacă doamna procuror nu ar fi intervenit să pună o oarecare ordine în toate, Henrik nu ştia cum ar fi decurs totul. Mai apoi fusese deranjat că nu lucra şi el la acelaşi caz ca ceilalţi. Abia ulterior recunoscuse că acest caz ar putea să reprezinte o modalitate de a evada din plictiseala de la departamentul de trafic rutier. Pentru prima dată în viaţa lui, efectua o investigaţie, iar împrejurările actuale îi oferiseră posibilitatea să facă totul de unul singur. Era ceva incitant, mai bine spus. Se simţea ca un poliţist adevărat, ceea ce nu se întâmpla prea des. Niciodată, dacă era cinstit.

Dar ceva se întâmplase. Pe măsură ce treceau zilele, îl cuprindea treptat un sentiment neplăcut de nelinişte, care îi dădea de înţeles că exista o urmă de adevăr în suspiciunile pe care i le aruncase în faţă lui Jon Mohr sâmbătă seara.

Conversaţia cu bunica băiatului nu-i aduse o perspectivă nouă. Singurul lucru care meritase în vizita la Vinderen fusese că îl văzuse pe Sander într-o fotografie, în holul casei bătrânei doamne. Ceva din privirea băieţelului îl emoţionase. Din toate părţile, Henrik auzise numai că Sander fusese agresiv şi robust, dar în fotografie arăta complet altfel. Era ceva în zâmbetul lui, o reţinere pe care Henrik nu reuşea să o descifreze. Acasă la Jon şi Ellen nu văzuse nici măcar o fotografie a băiatului, dacă îşi amintea corect. Nici măcar în bucătărie nu era vreo fotografie, acolo unde oamenii obişnuiesc să pună tot soiul de fotografii pe frigider, prinse cu magneţi.

Ciudat, se gândi Henrik Holme în sinea lui. Dar asta nu era relevant.

Dacă era cinstit cu el însuşi, ar fi recunoscut că nu prea avea mare lucru în acest caz. Singurele fapte pe care se baza erau un sentiment de neliniște legat de o fotografie din clasa întâi a lui Sander şi povestirea oribilă a unei profesoare despre un băieţel care mai mereu venea la şcoală cu răni mici şi mari.

„Nişte fleacuri”, după cum obişnuia băiatul să spună.

Henrik răsfoi repede în dosarul medical cu privire la ultima fractură.

„Nişte fleacuri”. Tot aşa îi răspunse şi lui Haldis Grande atunci când ea îl întrebase despre ce se întâmplase. Uneori putea să vină cu povestiri detaliate şi antrenante despre ce anume a dus la un accident, îi declarase profesoara. Dar în acest caz, când era vorba de căzătura dramatică de pe o scară, unde i se prinsese puloverul, iar tatăl îl prinsese din zbor, ca-ntr-un film, pe asta n-o mai credea.

— Nişte fleacuri, şopti Henrik ca pentru sine.

Era o istorie mincinoasă. Sigur Jon o inventase. El fusese cel care-l dusese pe băiat la doctor.

Îşi simţi pulsul mărit atunci când deschise sertarul. Extrase din dosar bolile care păreau mai puţin suspecte şi îşi dădu seama că îi tremurau mâinile în timp ce răsfoia rapid printre hârtii. Doar o singură dată fuseseră ambii părinţi cu el la Volvat. Mai exact atunci când ceruseră ajutor pentru somn. Altfel, Ellen a fost cea care l-a însoţit pe băiat, atât la muşcăturile de albine, cât şi la cazul de otită, vărsat de vânt şi durere de burtă. Tot ea a fost cea care l-a transportat pe Sander la doctor după accidentul de pe pârtia de săniuş, de la şcoală.

Nu Jon.

Henrik aşează foile în teanc şi luă teancul cu loviturile care dădeau mai mult de bănuit.

Jon Mohr îl dusese pe Sander la medic după ce a căzut de pe treptele terasei. Tot el l-a dus şi atunci când Sander şi-a rupt mâna, atât prima, cât şi a doua oară. Tot Jon Mohr a fost cel care şi-a adus fiul la Volvat când băiatul prezenta arsuri de gradul doi pe braţ, după ce se aruncase în şemineu după un tren de jucărie. Aici se întrezărea un tipar – în sfârşit aveau o urmă, aproape prea mare. Henrik Holme înghiţea întruna în sec.

Ori de câte ori era cazul să inventeze o poveste sau când băiatul trebuia redus la tăcere, tatăl era cel care mergea la medic.

Nu Ellen.

— Yesss, şopti Henrik Holme, printre dinţii încleştaţi.

Se afla la ani-lumină depărtare de un verdict în instanţă. Era departe şi de un verdict clar. Nu era aproape nici măcar de vreo acuzaţie, dar toate astea nu puteau fi simple coincidenţe. Henrik Holme era în sfârşit sigur pe cazul lui şi Jon Mohr avea să vadă ce înseamnă să te confrunţi cu un poliţist sigur pe sine.

* * *

Era ora zece, vineri seara. Yngvar dormea. Când se întorseseră din excursia de la Maridalsalpene, mama lui Inger Johanne le adusese deja o oală cu tocăniţă de casă.

Înainte, când nu era văduvă, mama ei s-ar fi înfiinţat neinvitată la ei, folosind cheia pe care şi-o însuşise, ar fi stat şi i-ar fi aşteptat. Dar acum le spusese că pregătise mâncare pentru un batalion şi nu avea destul loc în frigider. Dacă Inger Johanne era de acord, atunci ea ar trece cu plăcere pe la ei, cu o porţie de mâncare. Putea să folosească cheia de rezervă, să intre şi să iasă rapid, în timp ce ei doi erau încă în excursie.

Înainte ca mama să devină văduvă, Inger Johanne ar fi refuzat-o.

Acum îi era recunoscătoare.

Yngvar mâncă fără să scoată o vorbă, fără să remarce că lui Inger Johanne nu-i mai rămăsese. Făcu un duş până goli rezervorul de apă caldă, apoi se băgă în pat.

Jack stătea ca o stană de piatră, întins sub măsuţa de cafea. Excursia îl vlăguise şi pe el. Doar sforăitul uşor mai dădea de înţeles că mica bestie era încă vie.

Isak tocmai sunase.

Inger Johanne vorbise cu Kristiane aproape zece minute. În mod ciudat, nici de data asta nu pomenise acţiunile teroriste, un subiect pe care îl evitase întreaga săptămână. De obicei, abia puteai să o linişteşti cu privire la lucruri mult mai puţin dramatice. Un articol din ziar despre un elan care

s-a rătăcit pe liniile de metrou şi care a fost împuşcat o deprimase timp de mai multe zile, înainte de vară. Pe scala tristeţii Kristianei, dublul atac de la Guvern şi de la Utøya depăşea orice limită, iar atunci ea ignoră totul cu desăvârşire. Isak nu dorise s-o streseze prea tare, iar Inger Johanne era de acord cu el. Ragnhild era prea preocupată de bazin ca să mai aibă timp să vorbească cu mama. Inger Johanne era cât pe ce să-i spună că fetiţa ar fi trebuit să fie de mult în pat, dar reuşi să se abţină.

Era extrem de fericită că fetele erau în Franţa, într-o casă fără programe TV în norvegiană şi fără internet.

Din nou o frapă pe Inger Johanne cât de neobişnuit de linişte era în casă.

Îşi turnă un pahar de vin în bucătărie.

Testul de sarcină. Avu acest gând în timp ce se holba deznădăjduită la paharul de vin.

Nu mai putea să aştepte. Aruncă vinul în chiuvetă, îl clăti bine cu apă şi-l puse la loc în maşina de spălat. Chiar dacă nu putea să păstreze copilul (nu era loc, nici timp, nici nu era posibil să aduci un copil pe lume), tot n-ar fi putut să bea vin. Duminică băuse jumătate de pahar, dar atunci fusese atât de obosită, încât nu se putu abţine.

Toată săptămâna căutase scuze să nu facă testul.

Trecuseră doar opt săptămâni de la menstruaţie, aşa că mai avea destul timp la dispoziţie pentru a se încadra în limita de timp pentru avort. În plus, ideea graviditătţii era destul de absurdă. Era prea bătrână. Ciclul îi era neregulat de cel puţin un an, iar mama ei se plânsese dintotdeauna că al ei venea tot mai devreme, pe măsură ce avansa în vârstă. „E genetic”, se gândi Inger Johanne. Nu era gravidă. Corpul ei era pe cale să-i joace figurile tipice menopauzei. La fel ca Ellen, care se antrena până scotea tot untul din ea şi care devenise slabă şi stearpă deja la această vârstă. Activitatea fizică a lui Inger Johanne se limita doar la turele cu Jack. Nu era un exerciţiu nemaipomenit cu care să înfrunţi gravitaţia, iar metabolismul ei încetinise odată cu anii. În acea zi nu îi fusese greaţă absolut deloc şi era timpul să-şi ia gândul că va avea un nou copil. Intră pe vârfuri în dormitor.

Yngvar dormea neobişnuit de liniştit. Stătea pe o parte, chircit, cu pilota bine înfăşurată în jurul lui, deşi era prea cald în cameră şi aerul era înăbuşitor. Inger Johanne era sigură că el închisese fereastra, pentru că exista o dispută foarte veche între ei cu privire la cât timp ar trebui să stea deschisă. Simţea că avea nevoie de puţin timp pentru ea însăşi şi nu voia să rişte să îl trezească deschizând geamul. Operaţiunea asta putea să aştepte până când se va culca şi

ea. În schimb, luă coşul de rufe cu grijă şi-l duse în baie.

Nevoia imperioasă de a închide uşa cu cheia trebuia uitată. După ce Ragnhild o închisese de două ori pe Kristiane în baie, Yngvar ascunsese cheia. Asta era. El dormea profund şi obişnuia întotdeauna să bată la uşă. Inger Johanne băgă mâna între hainele murdare din coş. Degetele ei dădură într-un final peste o cutie de carton, undeva pe fundul coşului.

Niciodată nu mai văzuse un astfel de test, darămite să mai fi folosit vreunul. Cu Kristiane şi Ragnhild mersese direct la medic, după ce speranţa unei sarcini fusese destul de mare. Acum simţea o teamă îngrozitoare şi despachetă testul cu degetele care nu o ascultau. Rupse în bucăţi cutia şi pe moment se temu nu cumva să fi rupt şi prospectul.

După un sfert de oră, Inger Johanne nu se mai temea. Stătea pe capacul toaletei şi ştia că urma să aibă un copil. Un băiat. Ştia ea sigur că avea să fie un băieţel care se va numi Tarjei. Îşi duse mâna la burtă şi suspină: vor avea un fiu.

Testul era pe marginea chiuvetei. Display-ul menţiona Gravidă 3 +.

Trei săptămâni sau mai mult.

Cel puţin trei săptămâni purtase în burtă ceea ce avea să

devină un copil. În minte, socoti lunile. Aproximativ în martie. Yngvar şi Inger Johanne urmau să aibă un copil de primăvară. Totul va trece, aşa ştia ea. Îl cunoştea pe Yngvar şi ar fi fost stupid din partea ei să-i reproşeze răspunsul de pe Gaupekollen, acel răspuns care rostit din reflex, un nu spus în grabă. Dar dacă îi va spune, sigur răspunsul s-ar fi transformat în da. Yngvar se va bucura, ştia sigur, tot aşa cum propriul ei sentiment de temere se transformase în aşteptare imediat după ce display-ul afişase răspunsul pozitiv.

Dar trebuia să aştepte.

Se mai uită o dată pe micul dispozitiv care arăta că poartă în pântece un alt copil. Nu voia să-l arunce, nu avea inimă să-l vadă distrus. Îl ascunse adânc în coş, până ajunse lângă testul nefolosit, şi puse pachetul înapoi pe fundul coşului de rufe murdare.

Putea să mai aştepte.

Yngvar nu era în apele lui. Nimic nu mai era ca înainte. Chiar dacă marele proces nu va veni mai devreme de Anul Nou, mai devreme sau mai târziu tot se va instala un fel de normalitate în viaţa lui Yngvar, la serviciu. Era prea devreme. Nu trecuse decât o săptămână. Poate peste o lună, la finalul verii, când Norvegia avea să fie nevoită să

redevină ea însăşi cumva. De parcă nimeni nu mai putea continua. Dar pentru o lună va putea păstra copilul doar pentru ea.

Ţârâitul telefonului se auzi din cameră.

Yngvar nu trebuia trezit, nu acum, iar ea se grăbi să iasă din baie.

Era mobilul ei. Îl luă de pe măsuţa de cafea şi se aşeză cu el pe canapea.

— Alo!

— Alo, da? Vorbesc cu Inger Johanne Vik?

— Da. Scuzaţi-mă, eu sunt... Da, eu sunt la telefon.

— Sunt Agnes Krogh. Nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine, dar eu...

— Sunteţi mama lui Ellen! Bineînţelesc că îmi amintesc de dumneavoastră!

— Îmi cer scuze că sun aşa de târziu, vineri seara. Doar că eu...

Se auzea un bârâit în telefon, iar Inger Johanne trecu mobilul în cealaltă mână şi se aşeză mai bine pe canapea.

— Nu face nimic, spuse ea. Sunt trează şi, în plus, sunt singură.

— Mulţumesc! Te sun pentru că vreau să ştiu dacă am putea să ne întâlnim cât de curând. Aş vrea să-ţi vorbesc

despre ceva care nu se poate discuta la telefon.

— Da, sigur. Bineînţeles că ne putem întâlni.

Inger Johanne era cât pe ce să-i transmită condoleanţe pentru Sander, dar îşi dădu seama că Agnes şi Torbjørn nu mai văzuseră băiatul de trei ani. Se cădea totuşi să-şi exprime compasiunea într-un fel, dar nu-i venea în minte ce ar putea spune. Din fericire, Agnes o salvă.

— Locuim în Lillehammer acum, spuse ea. Poate că ştiai asta.

— Nu...

— Când Torbjørn s-a pensionat şi ni s-a interzis să mai facem parte din viaţa lui Ellen şi a lui Sander, ne-am vândut casa şi ne-am mutat înapoi aici. Noi suntem de loc de aici, din Olso, amândoi.

— Da. Înţeleg.

— Am citit despre tine, Inger Johanne. În ziare şi puţin pe internet. Torbjørn şi cu mine am ajuns la concluzia că cel mai bine ar fi să discutăm cu tine. Am vrea aşa de mult să...

Din nou acel bârâit în telefon. Sunetul unei vijelii puternice.

— Sunt la cabană, aproape că ţipă Agnes la celălalt capăt al firului. Aşteaptă puţin.

Inger Johanne îşi strecură mâna sub curea. Pielea i se

întărise. Îşi desfăcu nasturele de la pantaloni şi-şi lăsă burta liberă. Sigur trecuseră mai mult de trei săptămâni de sarcină. În ajun de Sânziene, îşi aminti brusc. Merseseră la o cină în Asker, la unul dintre colegii lui Yngvar şi fuseseră nevoiţi să înnopteze într-una dintre încăperile de la subsol, pentru că taxiul nu mai venise să-i ia. Trecuseră cinci săptămâni de atunci.

— Alo? întrebă Agnes. Nu prea avem semnal aici sus, dar ar trebui să ne auzim. Acum sunt în vârful unei stânci. Mă auzi?

— Da.

— Ce zici de prima zi de luni?

— Luni? Da. Ar trebui să pot. Vă gândiţi dimineaţa, sau?

— Cum poţi tu. Din moment ce vreau să-ţi vorbesc despre...

Din nou un şuierat puternic acoperi jumătate de propoziţie.

— Alo? întrebă Inger Johanne. Puteţi să repetaţi? N-am auzit.

— Vreau să-ţi vorbesc despre ceva foarte credibil. De aceea ar fi minunat dacă ne-am putea întâlni la o cafenea. Aş putea îndrăzni să te rog să vin acasă la tine? Sau la birou? Bineînţeles, dacă nu cumva eşti în concediu. Sau...

Dumnezeule! Am uitat să întreb... Eşti în Norvegia? O, pur şi simplu nu mi-a trecut prin cap că suntem în mijlocul vacanţei de vară şi toate întâmplările astea oribile...

— E în regulă. Sunt în concediu şi sunt în Oslo. Veniţi la noi! La ora douăsprezece este bine?

— E perfect. Mulţumesc mult.

— Pot să vă întreb despre ce anume vreţi să-mi vorbiţi? întrebă Inger Johanne, fără ezitare. Doar un indiciu, poate?

— E vorba despre Sander, spuse cealaltă femeie la capătul firului. Am aflat despre accidentul lui abia în urmă cu trei zile. Jon ne-a sunat.

Lui Inger Johanne i se păru că distinge zgomot de paşi inegali, de parcă Agnes Krogh ar fi căutat un loc mai ferit de vânt, pe un teren extrem de accidentat. Răsufla din greu şi Inger Johanne îşi ţinea telefonul la un centimetru de ureche, pentru a evita zgomotele neplăcute din telefon.

— Ei bine? spuse ea ezitând, după ce se aşternu tăcerea. Îmi poţi da mai multe detalii?

— Nu prea multe, răspunse Agnes Krogh. Dar bănuiesc că Sander a fost maltratat de tatăl lui. De fapt, nu doar bănuiesc. Sunt absolut sigură de asta.

* * *

— În orice caz, recunosc că ai o calitate, spuse procurorul

Tove Byfjord. Eşti perseverent, Henrik. Asta nu este o însuşire negativă pentru un poliţist.

Era aproape miezul nopţii. Clădirea uriaşă, arcuită şi semeaţă, de pe strada Grønlandsleiret numărul 44, în care îşi avea sediul Poliţia din Oslo, era în continuare cuprinsă de forfotă. Mirosea a mâncare dinspre ferestrele clădirii şi trecătorii observau oameni venind şi plecând exact ca-ntr-o dimineaţă agitată. În cămăruţa lui închiriată, aproape goală, stătea poliţistul Henrik Holme. Îşi simţi telefonul vibrând la picior. Duse mâna la buzunar ca să-l închidă cât mai discret posibil.

— Opreşte-l odată, porunci procurorul. Vorbesc cu tine.

El se conformă şi aruncă telefonul înapoi în rucsac.

— Ai făcut foarte multe, recunoscu ea, încercând să-şi ascundă un suspin. Dar ai făcut aproape totul greşit, de asemenea. Problema ta e că te uiţi prea mult la Lege şi Ordine. Ce naiba ai căutat la Grorud, acasă la o profesoară? Şi la bunica din partea tatălui? N-ai fi putut pur şi simplu să...

Se scărpină la ceafă şi dădu uşor din cap. Îşi lăcuise unghiile cu roşu în urmă cu câteva zile şi jumătate din ojă se ciobise. O făcea să pară ieftină. Imediat ce ea îl privi iar, Henrik îşi schimbă gândurile în unele mai bune.

— Idiot, spuse ea dezarmată.

— Dar am găsit destul de multe, spuse el blând.

Ea se lăsă pe spate şi se sprijini pe braţele scaunului. Bluza i se strângea peste sâni, iar o clipă Henrik zări prin fanta dintre doi nasturi un mic sutien la fel de roşu ca unghiile procuroarei. Înghiţi în sec iar şi iar.

— Ochii mei sunt aici, spuse ea arătându-şi ochii cu două degete.

El îşi ridică privirea până la un punct de pe perete chiar deasupra capului ei şi încercă să o fixeze acolo.

— Am patruzeci şi opt de ani, spuse ea, cu un zâmbet pe care el nu-l putu descifra. Am cu zece kilograme mai mult decât ar trebui şi, pe deasupra, sunt lesbiană. Găseşte-ţi o femeie pe măsura ta.

Blestematul de măr al lui Adam dansa cha-cha-cha. Henrik Holme atinsese o femeie de trei ori în toată viaţa: în două împrejurări, se mulţumise să-l atingă. Cea de-a treia dată, fata fusese aşa de beată, încât i-ar fi putut face orice dorea. Iar ceea ce îşi dorise dusese la îndeplinire. Tove Byfjord îi amintea de mama unui coleg din liceu – voluptuoasă, brunetă şi atât de hotărâtă, încât fantezia i se aprinsese atunci ca şi acum. Încercă să se gândească la grătar de peşte şi budincă de sânge aşezate pe aceeaşi

farfurie. Îl ajută. I se făcu greaţă.

— Când e înmormântarea?

— Înmormântarea?

— Da! În curând va trebui îngropat micuţul, nu?

— E la Rikshospitalet. Dar până ce nu aflăm sigur că s-a săvârşit ceva care poate fi pedepsit conform legii, nu putem să-l eliberăm, nu-i aşa?

Lui Tove Byfjord îi căzu bărbia şi arboră o grimasă de om care s-a dat bătut. Dădu uşor din cap, dezaprobator.

— Deci dacă pentru acest caz avem nevoie de câteva luni până tragem o concluzie, băieţelul va rămâne acolo. Aşa vezi lucrurile? Crezi că există o cameră frigorifică de închiriat şi că toate cadavrele la care cazurile trenează şi durează, vor fi păstrate acolo până la adânci bătrâneţi? Eşti completament... Eşti...

Expiră, fornăind ca un cal.

— Autopsia e gata! strigă ea. Ai documentele pentru ea!

— Aşa e.

Henrik îşi înfipse unghiile în pantaloni.

— Ai grijă să rezolvi toate formalităţile imediat, ordonă ea înainte să-şi îndrepte spatele. Se prinse de cap şi continuă: Nu! mai bine uită! O să mă ocup eu de toate.

Henrik Holme înţelese încotro se îndreptau lucrurile.

— Trebuie să recunoşti, spuse el, încercând să-şi controleze vocea. Trebuie să recunoşti că pare suspect: Jon Mohr l-a dus pe Sander la doctor ori de câte ori s-a petrecut un „fleac” despre care băieţelul nu voia să vorbească.

Îşi ridică mâinile şi-şi împreună de mai multe ori degetele.

— Ce mai e? zâmbi ea dispreţuitor.

— Ghilimele.

— Arată ca un cuib de pasăre. Trebuie să faci aşa.

Ea îi desenă ghilimelele în aer cu patru degete.

— Oricum, spuse Henrik Holme, simţind cum i se scurgea sudoarea pe sub braţ. Am descoperit destul de multe. Din păcate, raportul de la locul faptei e practic inutil. Nu-l putem folosi. Tehniciana care a venit la trei noaptea era moartă de oboseală. Unde mai punem că Jon Mohr curăţase totul. Singurul lucru menţionat clar în raport e că nu există nicio urmă de sânge pe scara de draperii, dar există urme de sânge pe parchetul din cameră. Cam atât. Jon Mohr a fost foarte harnic când a şters totul, iar ăsta e un semn de conştiinţă încărcată, dacă mă întrebaţi pe mine. Mai erau urme de sânge şi pe lanternă, continuă el. Întrebarea este dacă Sander a căzut peste lanternă şi a suferit o fractură de craniu sau dacă lanterna a fost folosită pentru a-l lovi.

Rezultatul a fost acelaşi, oricum.

Tove Byfjord îl privea inexpresiv. Henrik alese să intrepreteze asta drept încurajare.

— Există amprente de la ambii părinţi pe acea lanternă. Cea mai clară dintre ele îi aparţine lui Jon Mohr. Am foarte multe planuri despre cum să continui această anchetă.

— Poate că nu este necesar, spuse doamna procuror inspirând atât de adânc, încât despicătura cămăşii se mări şi mai tare. Cazul va fi transferat altcuiva.

— Ce?

— Trebuie să înţelegi, spuse ea cu un aer de superioritate.

Îi amintea tot mai mult de mama irezistibilă a colegului său.

— Să ştii că pe mine m-ai convins, spuse ea. Cred că ai descoperit câte ceva. Ai dat peste nişte informaţii interesante. Dar cazul ăsta este serios, Henrik, şi-l voi distribui cuiva cu mai multă experienţă.

— Chiar dacă ne luptăm cu cel mai mare caz din istoria poliţiei, nu vom neglija celelalte cazuri importante. Dă-mi mie toate documentele, te rog.

— Dar...

— Dă-mi-le!

Tove Byfjord se ridică şi îi întinse o mână. Cămaşa i se şifonase tare peste şolduri. Henrik simţi un iz discret de parfum când Tove scutură nervoasă mâna şi reluă.

— Dă-mi cazul! Acum.

Henrik deschise sertarul de sus al biroului şi scoase mapa verde.

— Mulţumesc, spuse ea, înşfăcând-o. Acum copia.

— Dar nu am făcut nicio copie.

— Bineînţeles că ai făcut copii xerox, spuse ea nervoasă. Ştii că tot timpul se fac copii. Dă-mi-le.

— Nu am făcut copii! spuse el tare. Jur!

Ea îl cercetă cu privirea. Henrik încercă să nu clipească. Îşi ridică privirea şi nu o coborî deloc. Ochii procuroarei îl ţintuiau întunecat şi sceptic de sub bretonul în care anumite fire de păr alb erau mai sârmoase şi mai rebele decât altele.

— N-ai fost în stare să faci un singur lucru ca lumea, spuse ea ca pentru sine, dezamăgită. Se întoarse pe călcâie şi plecă.

Henrik deschise sertarul al doilea de la birou, scoase o serie de copii şi le vârî în rucsac.

— Să te ia dracu', mormăi el şi hotărî să meargă acasă.

Capitolul 5

Calendarul arăta prima zi din august. Era luni.

Inger Johanne îşi petrecuse weekendul muncind în grădină, ceea ce îi reaminti încă o dată că ar fi trebuit să se mute la bloc. Terasa era plină de muşchi şi păpădii. Stratul de lalele care ducea spre stradă arătase foarte bine în urmă cu o săptămână sau două, la începutul verii. Acum era plin de buruieni şi flori complet necunoscute. În orice caz, nu erau frumoase. Poteca de pietriş care făcea legătura dintre drumul principal şi uşa de la intrare era atât de plină de buruieni, încât se gândea serios să asfalteze drumul.

Oricum, statul în aer liber i-a prins bine. Să lucreze ceva fizic. Şi-a adus aminte că lumea merge mai departe, exact aşa cum lupinul se extinsese pe după gard în urmă cu câţiva ani, iar acum pusese stăpânire pe toată grădina.

Inger Johanne nu-şi amintea să fi avut un astfel de concediu până acum. Fără copii, fără serviciu, cu Yngvar plecat de la opt dimineaţa până seara. Nu era nici în concediu propriu-zis, ci era vorba de timpi morţi. Avea un sentiment ciudat de nelinişte, pentru că putea să facă

mereu ce dorea. Inger Johanne nu era obişnuită cu asta. Mai apoi se aşeză pe canapea şi se uită în gol, fără să ştie ce va face.

Era aproape ora douăsprezece, iar ea se holba la chiflele calde. Era ceva ademenitor la ele. Ceva se întâmplase cu drojdia; poate că expirase, iar ea nu verificase. În orice caz, chiflele erau foarte mici şi tari, deşi stătuseră în cuptor mai mult cu câteva minute. Unele erau aproape arse. Dacă Golful era în toane bune, poate reuşea să ajungă la staţia Shell de pe Maridalsveien şi să cumpere altele. Încercă o chiflă şi o rupse în două. Înăuntru era deschisă la culoare, dar era aproape crudă în mijloc, observă ea.

Cineva sună la uşă.

— Shit! şuieră Inger Johanne şi aruncă repede chiflele la gunoi apoi deschise un dulap, de unde scoase un pachet de biscuiţi şi-l turnă într-un bol.

— Vin! strigă ea. Vin acum!

Agnes Krogh sosise cu câteva minute mai devreme. Întinse mâna serioasă după ce se deschise uşa. Inger Johanne nu băgă de seamă şi se înclină s-o îmbrăţişeze pe bătrâna doamnă. Au stat îmbrăţişate cu câteva secunde mai mult, iar Inger Johanne observă, atunci când se desprinse de ea, că Agnes Krogh avea ochii în lacrimi.

— Ştiu, spuse Inger Johanne şi o prinse de mână. Intraţi!

Agnes Krogh era femeia care ar fi putut şi Ellen să devină. Părul deschis la culoare devenise blond-cenuşiu odată cu vârsta, dar era în continuare des, tuns până la umeri. Era ceva mai plinuţă decât în tinereţe. Dar o prindea bine pentru că îi rotunjea chipul. Dinţii îi fuseseră albiţi, observă Inger Johanne atunci când se aşeză la masă, iar Agnes Krogh zâmbi scurt, parcă cerându-şi scuze. Era bronzată şi îmbujorată. Agnes Krogh fusese întotdeauna genul de femeie care se îngrijeşte, dar nu era pregătită pentru viaţa de zi cu zi.

— Îmi cer scuze că te deranjez în timpul concediului, spuse ea.

— Nu mă deranjaţi. Dimpotrivă! Mă bucur să vă revăd.

Aşa şi era. Inger Johanne observă că şi ea se bucura de vizită şi că supărarea din cauza chiflelor arse îi trecuse.

— Şi copiii? întrebă Agnes Krogh. Sunt bine?

— Da, sunt bine. Cresc. Acum sunt în Franţa, în vacanţă, cu Isak.

— Amândouă?

— Da. Kristiane nu se simte bine fără sora ei. Lui Isak îi convine.

— V-aţi descurcat, atunci.

— Ce?

Inger Johanne turnă cafea pentru amândouă, se aşeză şi întinse farfuria cu biscuiţi înspre invitată.

— V-aţi descurcat cu familia asta modernă: copiii tăi, copiii mei, copiii noştri.

— Mda... Ne-a luat ceva timp. Iar acum faptul că Isak nu mai are alţi copii este un avantaj. Este foarte generos. Întotdeauna a fost aşa.

— Oricum, nu e prea târziu nici pentru el. Bărbaţii pot face copii până la adânci bătrâneţi. E mai rău de noi, femeile.

Inger Johanne se forţă să zâmbească şi apucă ceaşca de cafea.

— Vreţi să vorbim despre Sander?

Agnes Krogh părea indispusă, ca şi cum ar fi fost îngrijorată şi ar fi sperat să aibă mai mult timp înainte de a trece la subiect. Nu se văzuseră de câţiva ani şi părea mai mult decât nehotărâtă. Roşea iar şi iar. Pe urmă luă un biscuit şi rămase uitându-se la el, fără să muşte din el.

— Da, răspunse într-un final. Torbjørn e de părere că ar trebui să mergem la poliţie. Eu simt că asta ar fi ca o trădare, într-un fel. Chiar dacă Ellen nu mai vrea să aibă de-a face cu noi, tot fata noastră rămâne. Este unicul nostru

copil.

Tăcu din nou. Puse jos biscuitul pe farfuria ei şi-şi apăsă mâna dreaptă pe piept.

— Am fost pur şi simplu disperată. Pentru început, Ellen s-a măritat cu Jon. N-am reuşit niciodată să pricep ce anume a văzut la el. Ar fi putut să fie cu oricine dorea. Cu absolut oricine!

Forţa cu care izbucni o făcu pe Inger Johanne să fărâme un biscuit. Adună firimiturile cu latura palmei, cât putu mai discret.

— Îi e bine cu Jon, spuse ea. Cred că Ellen s-a îndrăgostit de el pentru că...

Inger Johanne nu reuşea să înţeleagă ce anume văzuse Ellen la Jon. Nimeni din gaşca de prieteni de odinioară nu putuse pricepe legătura dintre ei. Cu excepţia lui Yngvar, care fusese de părere că era vorba despre luarea deciziilor. Ellen se obişnuise cu bărbaţi care mereu făcuseră ce dorea ea. Însă Jon preluase cârma din prima zi.

— În orice caz, nu puteam face nimic, spuse Agnes Krogh, văzând că Inger Johanne nu-i răspundea. Torbjørn şi cu mine am încercat din răsputeri să ne înţelegem cu el. Şi totul a mers binişor. Cel puţin la început.

— Şi pe urmă?

— Ştii tu. Avorturile alea. Ellen şi Jon păreau efectiv... înnebuniţi să aibă un copil. Le-am sugerat adopţia, la un moment dat. Asta a fost după al doilea avort. Ellen era complet răvăşită, iar Jon era furios la culme.

— Serios? Furios la culme?

— Foarte tăios, în orice caz. Ellen părea să mai fi adus adopţia în discuţie înainte, iar el părea să fi câştigat. Ellen şi-ar fi dorit să înfieze un copil, sunt sigură. Rămâne totuşi fiica mea şi o cunosc!

„De-ai ştii cât de puţin îşi cunosc mamele propriii copii”, se gândi Inger Johanne în sinea ei.

— Da, aprobă ea, aruncând firimiturile pe farfurioara ei.

— După al treilea avort, Ellen era aproape de nerecunoscut. Cam în perioada aia şi-a vândut afacerea. Nu este foarte înţelept, ştii tu, ca o femeie adultă, în floarea vârstei, sănătoasă, să zacă fără nimic de făcut. Înnebunise cu totul, mai ales atunci când au început să meargă constant la clinica de fertilizare din Finlanda, iar ea a fost îndopată cu hormoni.

— Dar de ce şi-a vândut de fapt cabinetul de stomatologie?

Acum îşi dădu seama că nu o întrebase niciodată pe Ellen despre asta. Aflase despre decizia ei în timpul unui toast

ţinut la o cină, în urmă cu mulţi ani. Ellen şi Jon declaraseră amândoi că era o uşurare pentru ei şi că obţinuseră un profit mare în urma vânzării.

— A fost ideea lui Jon, spuse Agnes Krogh. Era ca şi cum ar fi ţinut-o pe Ellen în permanenţă sub control. Nu suporta ideea ca ea să fie independentă. Nici pentru casa din strada Glad n-ar fi avut bani să o cumpere singură. În plus, casa e mult prea mare. După ce a vândut afacerea, ea a devenit a lui, într-un fel. Înţelegi?

Inger Johanne aprobă încetişor din cap.

— Iar apoi Ellen a rămas, în sfârşit, gravidă. Într-un final.

Agnes păru să se uite undeva în depărtare.

— Toată lumea s-a bucurat. Jon şi Ellen şi noi. Perioada de sarcină a fost uşoară şi bună, iar lui Ellen abia dacă i-a fost greaţă. Nici complicaţii în zona pelviană n-a avut, deşi avea burta mare. Sander cântărea aproape cinci kilograme la naştere. Ştiai?

Inger Johanne nu bănuise cât de mare fusese Sander la început. Ea îl văzuse pe Sander pentru prima dată când băiatul avea şase luni. Inger Johanne dădu din cap că nu.

— Abia după ce s-a născut el totul a devenit complicat din nou, povesti Agnes. Sander era atât de... treaz!

Zâmbi fugitiv şi-şi dădu părul după ureche. Apoi luă

ceaşca de cafea.

— Nu dormea. Sau dormea foarte puţin. Eu şi Torbjørn am încercat să luăm o parte din greutate de pe umerii lor, dar pe atunci amândoi lucram şi timpul pe care-l puteam petrece la ei era limitat. Helga, mama lui Jon, a fost şi ea de ajutor. Dar la vârsta ei totul este mai greu. E cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine.

— Unii bebeluşi pot fi foarte obositori, spuse Inger Johanne. Vrei să spui că era ceva deosebit la Sander încă de atunci?

Agnes păru să se răzgândească. Ţinea ceaşca în faţa gurii, fără să bea. Ochii i se transformară în două fante înguste.

— Da. Asta voiam să spun, de fapt. Chiar dacă n-am avut decât un singur copil, sunt soră medicală. Am cercetat îndelung tema tulburărilor de somn şi am ajuns la concluzia că Sander era neobişnuit de dificil. Cu siguranţă, n-a fost deloc de ajutor faptul că au încercat mai multe cure, una după alta. Copilul se zăpăcise cu totul.

— Iar Ellen era extenuată.

— Da. Şi Jon la fel, cred. Dar în acea perioadă i-a convenit de minune că Ellen nu mai lucra. El se închidea de multe ori în camera de oaspeţi, după câte am auzit.

— Când a încetat starea asta de lucruri, mai exact?

— Niciodată, propriu-zis. Când avea un an, copilul a început pur şi simplu să doarmă o noapte întreagă, iar acesta a fost un pas înainte. Dar era un circ să-l linişteşti pe Sander.

Râse trist, iar Inger Johanne îşi afişă zâmbetul profesional.

— Jon încerca mereu să-l extenueze înainte de ora de culcare, continuă Agnes. Se jucau şi se hârjoneau. Dar nici asta n-a fost de prea mare ajutor. Uneori rămânea un singur lucru de făcut şi anume să-l pună în maşină şi să conducă până când adormea. Căratul lui în casă fără a-l trezi era o adevărată artă, dar Jon a devenit foarte priceput la asta până la urmă.

— Mai târziu, adică?

— Nu...

Agnes puse ceaşca jos şi împinse farfurioara puţin mai înăuntru.

— Mai ciudat era că se comporta destul de bine atâta timp cât era la noi. Uneori venea la noi la sfârşit de săptămână. El fusese dintotdeauna mai agitat şi nu a putut niciodată să se concentreze prea bine, până când...

Ochii i se împăienjeniră din nou.

— Până când n-am mai avut voie să-l vedem, spuse ea încet. Dar am învăţat şi noi nişte trucuri pentru el.

— Serios? Care anume?

— De exemplu, să-l lăsăm să deseneze înainte de culcare. Îi place incredibil de mult să deseneze. Îi plăcea, adică. Înainte. Nici nu ştiu...

— Îi plăcuse dintotdeauna să deseneze, spuse Inger Johanne. Cel puţin, aşa mi-a dat impresia. Era foarte bun la desen, din câte am văzut.

Îşi aminti liniile din desenele de pe tavan ce fuseseră acoperite cu vopsea, din camera lui Sander. Erau mai detaliate şi mult mai bine proporţionate decât ar fi putut oricare dintre copiii ei să deseneze.

— Mai era şi schema cu jucăriile de pluş, adăugă Agnes. Dintr-un motiv sau altul, părinţii îi luaseră ursuleţul când avea trei ani. Le intrase în cap ideea că băieţii de trei ani nu se cade să mai aibă aşa ceva. Dar asta e curată prostie, nu? La noi avea un iepure maro, pe care îl iubea. Dacă îi dădeam voie să deseneze timp de o oră, cu menţiunea clară că după aceea urma ora de culcare şi că avea voie să doarmă cu Burre, era foarte uşor să te înţelegi cu el.

— Dar neînţelegerea cu privire la animalele de pluş nu putea să ducă la o asemenea ruptură între voi şi Ellen,

spuse Inger Johanne.

— Nu. Au fost mai multe lucruri. În fine. Am început să remarcăm că Sander venea la noi cu mici...

Ezita, ca şi cum n-ar fi ştiut ce cuvânt să folosească.

— Răni... spuse ea, într-un final.

Inger Johanne nu răspunse nimic în pauza care se aşternu.

— Un ochi vânăt, continuă Agnes, după o pauză care păru să dureze o veşnicie. O umflătură aici, o vânătaie pe braţ sau pe picior, ici-colo. Uneori avea arsuri mici. Nu erau lucruri extrem de grave, iar la început nu le-am dat prea multă importanţă. Era atât de alert, ne gândeam noi. Nu aveam experienţă prea mare cu băieţii. Încă dinainte ca diagnosticul de ADHD să-i fie pus, noi am ştiut că era un băiat neobişnuit de activ.

Jack se aşezase între ele, sub masă. Boticul lui o atingea pe Inger Johanne pe picior. Câinele sigur mâncase ceva ce nu îi priise pentru că la anumite intervale râgâia, iar mirosul era insuportabil.

— Îmi cer scuze pentru câine, spuse Inger Johanne şi se duse să deschidă fereastra. Este bătrân acum. Un bătrânel. Jack, du-te să te culci în dormitor. Treci în dormitor!

Era singurul cuvânt la care se executa, pentru că

însemna libertatea de a merge în patul interzis. Se ridică şi trecu agale prin cameră, dând uşor din coadă.

— Ai vorbit cu Ellen despre asta? o întrebă Inger Johanne şi se aşează la loc.

— Nu chiar atunci. Am mai aşteptat o vreme. Gândul că se întâmpla ceva rău nu ne-a trecut prin cap. Gândul că Sander, propriul nostru nepoţel, ar putea fi... Cine se poate gândi la aşa ceva?

Dădu din mâini a mirare şi o privi fix pe Inger Johanne.

Ea nu-i răspunse. Suspină şi continuă:

— Dar, după aceea Sander nu mai voia să meargă acasă. După ce venea la noi, vreau să zic. În weekend. Uneori îl ţineam şi în timpul săptămânii. Nici la grădiniţă nu mergea cu drag. Dar în mod cert, duminică seara, după ce petrecuse la noi întregul sfârşit de săptămână, nu se arăta dispus să plece.

— Nu e ceva neobişnuit ca un copil să se simtă mai bine la bunici, spuse Inger Johanne zâmbind discret. Ragnhild e în stare să facă un mare circ după ce a stat câteva zile bune la mama mea. Până nu demult, tot drumul spre casă urla de parcă o spinteca cineva pentru că trebuia să o iau de la bunica înainte să fi terminat un joc de puzzle.

Agnes îi răspunse cu un zâmbet.

— Cred că ştiu şi eu să fac distincţie între cazurile diferite de copii.

— Bineînţeles.

— Asta este cu totul şi cu totul altceva. Cred că refuza să meargă acasă pentru că se temea de ceva. Maltratare! Poftim! Acum am spus-o.

Inger Johanne simţea o senzaţie de iritare pe care nu o putea explica. Pe moment se gândi că era o reacţie la discuţia interesantă, la ochii rugători, la micile întrebări înserate pentru a se asigura că Johanne era de acord cu tot ce spunea. Acum însă, Inger Johanne se văzu nevoită să admită că situaţia nu îi plăcea deloc. Departe de Agnes posibilitatea de a fi capabilă să o evalueze pe Ellen, şi nici pe Jon. Ruptura survenită în urmă cu trei ani fusese definitivă şi, indiferent care ar fi fost motivul, nu putea să creadă sub nicio formă că Ellen n-ar fi avut intenţii bune. Întâlnirea cu Agnes îi păruse o ocazie frumoasă, chiar dacă avea o suspiciune îngrozitoare, care, cel mai probabil, nu era justificată. Inger Johanne decisese că ar fi fost bine să încerce să aline suferinţele lui Agnes. Trebuia să se convingă că Sander o ducea bine şi că moartea lui fusese o tragedie pentru care nimeni nu se făcea vinovat.

Se arătase dispusă să asculte toate îngrijorările bătrânei,

dar asta începea să miroasă a linguşeală.

— Înţeleg că sunteţi distruşi după cele întâmplate, spuse Inger Johanne. La fel de afectaţi sunt şi Ellen, şi Jon. Cred totuşi că astfel de învinovăţiri sunt destul de grosolane. Dacă tot aţi fost aşa de îngrijoraţi, de ce naiba nu aţi tras un semnal de alarmă? Ce rost mai are să veniţi acum cu astfel de declaraţii, când Sander e mort? Nu aveţi nici cea mai mică bănuială despre felul în care a trăit el în toţi aceşti ani!

Inger Johanne îşi dădu seama că vorbea prea tare. Era supărată şi pentru a detensiona situaţia împinse farfuria cu biscuiţi uscaţi mai aproape de musafiră.

— Vă rog să serviţi!

— O să-ţi arăt, spuse Agnes pe un ton neutru.

— Ce anume?

Agnes scoase un telefon mobil din poşetă. Era un smartphone, un HTC din primele modele apărute. Yngvar avusese unul identic, îşi aminti Inger Johanne. Dar asta fusese în urmă cu mai mulţi ani.

— A avut grijă de asta, spuse Agnes. Asta a fost atunci când Sander urma să fie adus la noi, ultima dată când a stat la noi. Asta i-am arătat lui Ellen, după care ea a decis că nu mai vrea să aibă niciodată de-a face cu noi.

Vocea femeii nu mai era la fel de mieroasă. Atunci când tastă ceva şi îi arătă lui Inger Johanne (Inger Johanne crezuse că îi va arăta nişte fotografii), pe chip i se aşternu un semn de îndârjire şi de încăpăţânare. Buzele i se subţiară şi muşchii maxilarului arătau clar că strângea din dinţi. Fălcile i se mişcau rapid într-un ritm ca cel cardiac.

— Uite, spuse ea, şi întinse telefonul peste masă.

Inger Johanne nu ar fi vrut să se uite.

— Nu îndrăzneşti? întrebă Agnes.

Inger Johanne acceptă fără tragere de inimă.

Nu era o fotografie. Era un filmuleţ. Auzea deja sonorul: era un băieţel care urla. După ce luă telefonul, înţelesese că imaginile erau mai rele decât ce se auzea. Filmul avea rezoluţie mică şi imaginile săreau. Era puţin întuneric în încăperea în care se petrecea scena, dar nu era prea întunecat.

Aici nu era vorba doar de împotrivire şi încăpăţânare. Izbucnirea lui Sander era departe de a fi ceva copilăresc, cauzat de oboseala acumulată de peste zi, ca atunci când Ragnhild în vârstă de patru ani se făcea foc şi pară de furie pentru că nu primea ce dorea.

Aici era vorba despre spaimă. Filmuleţul se termină când silueta unui adult înşfăcă băiatul şi îl scoase din încăpere.

— Acum mă crezi? întrebă Agnes Krogh şi se servi în sfârşit cu un biscuit.

* * *

Henrik Holme revenise la biroul lui iniţial. Două teancuri de dosare se înălţau pe partea stângă a biroului. Pe partea dreaptă era un teanc mai mic de dosare – cele pe care le considera rezolvate. Teancul acela nu prea crescuse în cursul zilei.

Când îşi începuse practica de vară, cazurile de la circulaţia rutieră i se păruseră destul de amuzante. Oamenii prezentau nişte scuze incredibile când încălcau regulile de circulaţie. Unii deveneau furioşi la gândul că-şi vor pierde permisul, dar majoritatea alegeau o tactică exact opusă. Începeau să se fâstâcească, să plângă şi să se lamenteze. Pentru foarte mulţi dintre ei, suspendarea permisului era ceva mai rău decât închisoarea sau amenzile usturătoare. Henrik Holme îi înţelegea destul de bine. Fusese crescut într-un loc în care abia dacă existau legături între autobuze. Acolo te simţeai ca un mucos de copil. Depindeai de părinţi până când împlineai optsprezece ani şi Direcţia de Permise[5] te recunoştea drept adult.

[5]Biltisynet (norv.) este echivalentul Direcţiei de Permise de Conducere din România. (N.t.).

Acum îi era lehamite de ele.

În fond, toate cazurile erau destul de asemănătoare. În plus, erau despre oameni absolut obişnuiţi. Contabili şi profesori, instalatori şi bătrânei care nu vedeau semnele de circulaţie.

Henrik Holme nu voia să le facă viaţa amară unor oameni obişnuiţi. Avea să îi urmărească pe infractori. Această săptămână în care a avut ocazia să lucreze la un caz adevărat îi reamintise de ce dorise să devină poliţist de la bun început: dorea să reprezinte legea şi ordinea şi să apere victimele lipsite de apărare. La doisprezece ani, când hotărâse să se facă detectiv, nu se aşteptase să lucreze aşa.

Fără niciun chef deschise un dosar.

Un bărbat de cincizeci şi patru de ani a fost prins pe drumul E6 rulând cu o viteză de aproximativ 147 de kilometri la oră, lângă Alnabru. Era destul de grav, se gândi Henrik, întorcându-se la calculator pentru a redacta o somaţie pentru audieri. Pentru o astfel de încălcare a legii omul risca să ajungă în spatele gratiilor.

Îi sună telefonul fix. Henrik se uită la el o secundă înainte de a ridica receptorul, îşi drese vocea şi încercă să folosească un ton mai grav puţin.

— Agent de poliţie Holme!

— Bună ziua! se auzi o voce la capătul firului. Mă numesc Elin Foss. M-ai rugat să iau legătura cu tine.

Era profesoara asistentă a lui Sander, îşi aminti Henrik pe dată. Se auzea un ecou slab pe linie, iar când ea vorbea se auzea un ţiuit neplăcut.

— Da! Ah... Se aude de parcă ai fi foarte departe.

— Chiar aşa e! Sunt în Australia. Scuze că nu am sunat mai devreme, dar am aşteptat să te pot suna de la un telefon fix, de la nişte prieteni. Sunt în vacanţă şi este destul de scump să sun de pe mobil şi...

Vocea fu întreruptă de bârâituri.

— Alo?

— Sunt aici, spuse ea aproape ţipând. Ai spus că e vorba despre Sander Mohr. Ce-i cu el?

Henrik nu ştia cum anume să formuleze răspunsul. În mesajul vocal pe care i-l lăsase după ce o vizitase pe Haldis Grande, nu pomenise nimic despre faptul că Sander era mort. Nu s-ar fi căzut să fi spună asta într-un mesaj scurt. Elin Foss fusese asistenta lui Sander timp de mai mulţi ani şi probabil că băieţelul îi fusese drag. La drept vorbind, nu prea avea voie să o contacteze. Ar fi trebuit să o redirecţioneze către noul anchetator. Sander Mohr nu mai

era cazul lui Henrik Holme.

— Dacă eşti la nişte prieteni, poate ai acces la internet.

— Da, am.

— Ai un calculator pe care să fie instalat Skype-ul?

— Da, am şi una, şi alta!

Exista un mic decalaj pe linie.

— Îmi poţi da numele tău de Skype? Te poţi loga pe el? Cred că ar fi mult mai bine pentru amândoi.

— Elinfossekall, spuse ea, şi dictă pe litere de două ori.

Henrik puse receptorul jos şi deschise laptopul personal. Le luă două minute să reia legătura. Elin Foss era foarte diferită faţă de cum şi-o imaginase el.

— Bună ziua, spuse el scurt.

— Salut! răspunse ea.

Henrik Holme şi le imagina pe profesoarele asistente ca fiind tinere şi lipsite de experienţă. Imaginea aceasta fu completată de faptul că ea era în Australia, într-o călătorie, şi el şi-o imagină având cam douăzeci şi ceva de ani, cu părul vopsit negru, având un piercing în nas şi un tatuaj pe gât.

— Sunt destul de nerăbdătoare să aflu despre ce e vorba, spuse ea zâmbind către cameră. Poliţia nu mă contactează prea des!

Părul grizonant era prins într-un fel de coc. Era greu de spus cu exactitate aşa cum o vedea el din faţă. Era blândă şi firavă şi avea, în orice caz, peste cincizeci de ani. Poate şi mai mult. Nici imaginea nu era dintre cele mai bune, dar se vedeau destule semne care indicau o vârstă mai înaintată. Avea nasul subţire, un pic coroiat şi atât de ascuţit, încât umbra pe care o făcea lumina lămpii de lângă ea dădea impresia că nasul ei era un cuţit. Purta un tricou roz, iar Henrik bănuia că îi atârna pielea pe sub braţ. Era foarte bronzată, iar pielea de pe gât şi de pe linia gâtului nu era uniformă. Era plină de pete tipice vârstei.

— Nu e iarnă acum în Australia? întrebă el.

— Eu sunt în Cooktown, spuse ea zâmbind. În nord. Pentru un norvegian, clima asta e tipică pentru miez de vară.

Brusc îşi duse la gură mâna micuţă, cu unghiile tăiate scurt.

— Are legătură cu atacul terorist? Am primit SMS-uri de la toţi membrii familiei. Nu cred că ştiu pe cineva care...

Pupilele i se măriră când se aplecă mai bine spre cameră.

— Nu, spuse Henrik repede. Nu are nicio legătură cu asta!

Ea îşi lăsă mâna jos şi suspină adânc.

— Este legat de Sander Mohr, după cum îţi spusesem. A murit.

Elin Foss nu reacţionă absolut deloc. Se uita fix spre cameră, purtând încă o urmă de zâmbet pe buze.

— Mă auzi? întrebă Henrik şi făcu semn cu mâna înspre camera lui.

— Ce-ai spus?

— Mă auzi?

— Da, dar ce-ai spus înainte de asta?

— Sander Mohr a murit.

Ea rămăsese complet nemişcată, de parcă imaginea ar fi îngheţat. Henrik fu nevoit să verifice din nou legătura de internet. Abia atunci ea îşi cuprinse faţa în mâini.

— Nu-i adevărat, spuse ea cu jumate de glas. Nu poate fi adevărat!

— Este adevărat. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun aşa.

Brusc, îşi luă mâinile de pe faţă şi dădu cu ele în masă. Nimerise laptopul, cu siguranţă, pentru că imaginea se zgudui puternic.

— Lasă-mă să ghicesc! exclamă ea. A căzut dintr-un copac, nu? Sau de pe bicicletă? A căzut de pe vreo scară, ceva?

Pentru un adult angajat în rândul cadrelor didactice, avea

un limbaj destul de dur, se gândi Henrik.

— Aproape ai ghicit, spuse el. A căzut de pe o scară pentru draperii, în propria lui cameră. Acasă, vreau să spun.

Femeia începu să plângă, ascunzându-şi din nou faţa în mâini. Se aplecă în faţă, astfel încât Henrik îi vedea doar creştetul capului. Acum Henrik putea vedea clar că părul ei cenuşiu fusese prins într-un coc cu mai mulţi piepteni.

— Îmi cer scuze, spuse el încercând să-şi găsească cuvintele.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Inspiră adânc şi se ridică brusc.

— Nu cred nimic din toate astea! strigă ea.

O agrafă i se desprinse şi o şuviţă groasă de păr îi căzu pe o ureche.

— Ce vrei să spui? întrebă Henrik.

— Băieţelul ăla venea tot timpul rănit la şcoală! Dacă nu cu o vânătaie, atunci cu o mână ruptă. Un picior pe care abia putea să stea. Răni pe braţe, încheietura mâinii umflată... Doamne Dumnezeule! Chiar dacă Sander a avut ADHD, oamenii raţionali trebuie să ştie că nu era totul în ordine în castelul de pe strada Glad, aşa cum părea!

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui...

— Sander Mohr nu o ducea bine acasă, înţelegi? Acolo se

petreceau nişte chestii care...

Elin Foss îi amintea lui Henrik de o bătrână hipiotă. Avea până şi semnul păcii tatuat pe gât. Începu să calculeze cam câţi ani avea ea, dacă fusese tânără în perioada anilor hippie. În jur de şaizeci. Se potrivea. Flori, pace şi prăjituri pentru toată lumea, dragoste pentru copii şi un limbaj colorat, ca să nu spunem altfel. Pe de altă parte, părea destul de supărată. Poate că era un fost membru al vechiului partid AKP[6], care încă mai păstra credinţa în el.

Acum ea respira greu, cu gura deschisă. Henrik prinse ocazia şi atacă problema:

— Vrei să spui că cineva l-a...

— Da! şuieră ea. Băiatul acela a fost rănit în mod voit, pun pariu pe tot ce am! Nu că aş avea prea multe lucruri. N-aş fi crezut niciodată că voi spune aşa ceva, dar odată şi odată tot o voi face: nu-l lăsaţi pe individul ăla să scape! Nu-l lăsaţi pe tatăl băiatului să vă ducă cu vorba.

— Stai puţin, o întrerupse Henrik şi ridică o mână pentru a o opri. Vrei să spui că ai avut bănuieli cum că Sander ar fi fost abuzat de mai multă vreme?

— Da. L-ai cunoscut pe taică-său?

---

[6]Arbeidernes Kommunistiske Parti sau Partidul Comunist Muncitoresc, în traducere. (N.t.).

Cel puţin acum femeia nu mai plângea.

— Da, dădu el din cap în semn de confirmare. Dar eu...

— Un individ foarte respingător. Întunecat. Dezgustător. Nu mă suporta. Chiar dacă am avut o relaţie foarte bună cu Ellen, el a încercat în mai multe rânduri să scape de mine.

— Am vorbit cu Haldis Grande şi nu mi-a spus că au existat încercări să fii înlăturată. Din contră, mi-a spus că părinţii s-au luptat foarte mult ca Sander să primească un asistent personal.

— Să primească un asistent, da! Dar când m-au primit pe mine, atunci lucrurile s-au schimbat! În plus...

Încercă să-şi fixeze şuviţa desprinsă pe după ureche.

— Haldis Grande, spuse ea dezarmată.

— Da? Ce-i cu ea?

— Are o părere mult prea bună despre oameni. Cel mai blând om din lume. E incredibil de bună cu copiii, iar ei o iubesc. Şi Sander o iubea. Haldis e mare, moale şi drăgăstoasă. Mai mult un fel de mamă adoptivă, decât o profesoară. Nu are nicio importanţă, cred. Aşa e la şcoala primară. Copiilor le e bine. Dar persoanele de genul lui Haldis Grande sunt... naive. Mult prea naive.

— Ai vorbit vreodată cu ea despre bănuielile tale?

— Nu era de glumă. Haldis şi eu avem cam aceeaşi

vârstă, dar suntem destul de... diferite, pot spune.

Henrik aprobă din cap şi înghiţi.

— Persoanele ca Haldis cred în sistem, continuă Elin Foss, cu o urmă de dispreţ în glas. Ea crede că totul funcţionează. Are încredere în Partidul Muncitoresc, în ierarhia şcolară şi în ziua de 17 Mai. Ea crede în...

Îşi dădu ochii peste cap şi se lovi în frunte.

— Să-l luăm pe teroristul ăla, de exemplu! Eu sunt convinsă că în sufletul ei Haldis se gândeşte că de fapt omul nu e nici rău şi nici bolnav psihic. Ea nici nu pricepe că astfel de lucruri nu trebuie să se întâmple atâta timp cât le permitem nemernicilor de rasişti să se manifeste pretutindeni. Nu a primit destulă dragoste atunci când era copil, ar spune Haldis, sau nu i s-a dat destulă atenţie.

Şi lui Henrik îi trecuseră prin minte aceleaşi gânduri.

— N-ar fi fost totuşi firesc să vorbeşti cu ea dacă ai avut bănuieli atât de grave?

— Nu.

— Nu?

— Nu o cunoşti. Eu însă o cunosc.

Henrik simţi cum dispărea admiraţia lui pentru bătrâna revoltată. Dacă ce spunea era adevărat şi dacă într-adevăr fusese convinsă că ceva era în neregulă în familia Mohr, nu

era doar reprobabil din partea ei că nu trăsese un semnal de alarmă, ci chiar o încălcare directă a legii.

— De asta am ocolit-o, spuse Elin Foss. M-am dus direct la directorul şcolii.

Henrik îşi drese vocea. Avea capul puţin într-o parte.

— Ce? întrebă el confuz.

— M-am adresat directorului.

— În legătură cu ce?

— Cu o sesizare în care îmi exprimam îngrijorarea. De două ori m-am dus. Prima dată a fost acum un an jumate, în jurul Crăciunului din 2009. A doua oară a fost în primăvara asta. Sander a venit la şcoală cu mâna în ghips, prin aprilie. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, m-a expediat ridicând din umeri.

— Ce... ce a spus?

— Nu-mi aduc aminte exact. Ba da, a fost...

Îşi umezi buzele. Viteza redusă a internetului îi încetinea toate mişcările, dând impresia că sunt mişcări leneşe, iar gestul ei încetinit îl făcea pe Henrik în mod inconştient să şi le încetinească pe ale sale.

— Nişte fleacuri, spuse ea. Asta îmi zicea deseori. Nişte fleacuri.

— Şi directorul ce a spus?

— Nimic. Nici măcar o vorbă.

— Nimic?

Ridică din umerii goi şi încercă să-şi prindă şuviţa de păr desprinsă. Când ridică mâinile, Henrik observă că nu îşi răsese părul de la subsuori. Încercă să respire calm în timp ce făcea un rezumat:

— Deci directorul a primit două sesizări în scris de la propriul lui angajat şi nu s-a luat nicio iniţiativă?

— Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să vorbească cu mine! Nu mi-a adresat nicio vorbă. Aşa merg lucrurile, ştii. Directorul cel mai laş din lume nu-l fugăreşte pe unul ca Jon Mohr, care are un statut. Nimeni nu se ia de oameni cu statut. Aşa funcţionează sistemul, nu-i aşa?

Ea se uită provocator la el, apoi îşi lăsă părul să cadă într-o mişcare moale şi circulară. Apoi se uită uimită la propriul ei ecran. Era gol.

Henrik Holme deja ieşise pe uşă.

* * *

— Sander şi Kasper n-au fost niciodată prieteni, spuse Marianne Kaspersen în timp ce turna ceaiul care mirosea atât de puternic a căpşuni, încât parfumă toată încăperea. În orice caz, nu erau camarazi propriu-zis, aşa cum sunt băieţii. Kasper avea mulţi alţi colegi de clasă care-i erau

mai apropiaţi, dar de vreme ce Ellen şi cu mine suntem prietene vechi, am simţit că nu se cădea să refuz.

— Ce anume? întrebă Inger Johanne.

— Faptul ca Sander să vină la noi uneori. Nu des, poate o dată pe lună. Copiii erau în aceeaşi clasă şi noi, părinţii băieţilor, păstrăm legătura destul de strâns. Dar cât de des?

Miji uşor din ochi, de parcă ar fi reflectat la ceva.

— Ba da. Aproximativ o dată la patru săptămâni.

Kasper Kaspersen, un băiat în vârstă de opt ani, îi zâmbea de sus, dintr-o fotografie de pe perete, deasupra canapelei din vila de pe strada Kapellveien. Era împreună cu două surori mai mari, amândouă cu părul la fel de blond şi cu ochii la fel de albaştri. Toţi trei erau pe un fond alb, surprinşi într-un fel de exerciţiu de gimnastică în care îşi întinseseră mâinile în toate direcţiile şi aveau privirile îndreptate spre aparat. Între ei era un reisenschnauzer cu gura deschisă, limbă roz şi care-şi ţinea capul înclinat într-o parte. Una dintre fete avea o pisică neagră ca tăciunele pe umăr. Inger Johanne simţi o uşoară repulsie faţă de felul idilic în care pozau copiii, atmosferă care urma să se transforme în ceva haotic în secunda imediat următoare după ce se făcuse fotografia.

— La ce te referi atunci când spui că erau atât de diferiţi? întrebă ea.

Marianne suspină uşurată şi-şi duse un şerveţel sub nas.

— Am alergie la pelinariţă spuse ea. Devine din ce în ce mai severă în fiecare an. Surorii mele, care este căsătorită cu un musulman, îi este îngrozitor de rău. Din cauza pelinariţei vreau să zic, nu din cauza musulmanului!

Râse cu acelaşi râs cu care îi întâmpina pe toţi. Marianne fusese fata cel mai puţin talentată din clasă în timpul liceului, după cum Inger Johanne, în cotlonul ascuns al minţii ei şi doar în sinea ei, ar fi numit-o proastă. Cu toate astea, Marianne se aflase în centrul găştii lui Ellen, pe vremea când Ellen mai purta numele de Ellen Krogh şi era fericită. Marianne îşi trăise viaţa cum se nimerise. Se împotmolise la unul dintre examenele din liceu şi se căsătorise cu un electrician priceput, de douăzeci şi trei de ani. Căsnicia lor părea indestructibilă şi Thor Kaspersen se purta cu Marianne de parcă ar fi fost din cristal preţios. Cele două fiice erau acum adolescente, în timp ce Kasper venise pe lume ca un trofeu extraordinar, care marcase fericirea întregii familii. Băiatul era şarmant, bun la învăţătură şi răpitor de frumos, ca surorile lui. Cu toţii luaseră cele mai bune gene de la părinţi: frumuseţea din partea mamei,

mintea ascuţită şi mâinile îndemânatice ale tatălui.

Marianne Kaspersen îl numea pe cumnatul ei „musulmanul”. Dacă această remarcă ar fi venit din partea altcuiva, probabil că ar fi deranjat-o pe Inger Johanne, dar nu şi din partea Mariannei. Zâmbi şi dădu încet din cap.

— Care era diferenţa dintre ei? întrebă ea. Între Sander şi Kasper?

— Zece kilograme, chicoti Marianne înainte de a redeveni serioasă şi de a-şi da ochii peste cap cu o grimasă teatrală. Scuze! Glumesc. Nici Kasper nu este micuţ, după cum ştii, dar Sander era destul de... mare. Kasper este mai... liniştit. Vreau să spun că este băiat şi tot restul, Doamne-ajută. E mult mai activ decât erau Kjerstin şi Karina la vârsta lui. Se pricepe la fotbal şi iubeşte jocurile sălbatice. Dar cu Sander lucrurile stăteau puţin diferit.

Inger Johanne băgă de seamă că întreaga încăpere era albastră. Pereţii erau albi, cu puţin roz-deschis pe ici-colo, cum ar fi o pernă, o lumânare, dar sofaua era albastru-deschis, cu o măsuţă de sticlă în mijlocul unui covoraş de culoare albastră. Din tavan, deasupra mesei, atârna o lampă bleumarin şi cele trei tablouri în ulei de pe pereţi conţineau toate tipurile de nuanţe, de la albastru-închis până la albastru transparent ca apa. Inclusiv hainele

copiilor din fotografia mărită aveau diferite nuanţe de albastru. Marianne muncea cu jumătate de normă ca asistentă şi era limpede că avea mult timp liber.

— Nu înţeleg nici acum ce anume era aşa de diferit la el, spuse Inger Johanne şi luă o gură de Farris. Copiii de vârsta asta sunt oare atât de diferiţi? Din multe puncte de vedere, da. Tot încerc să definesc exact ce anume îl... caracteriza pe băiat. Nu era gălăgios, aşa ca mulţi alţii. Nu îl caracteriza nici faptul că era activ, pentru că nu era singurul copil de acest gen. Mă gândesc mai mult la...

Turnă Farris într-un pahar frumos şi albastru, în timp ce reflecta asupra subiectului.

— Părea mai mult că testează adulţii în permanenţă, spuse Marianne deodată şi Inger Johanne ridică privirea spre ea.

— Cum aşa?

— Toţi copiii trebuie corijaţi, spuse Marianne. La fel şi copiii mei, bineînţeles. Mai ales Kasper. Toţi vorbesc despre felul în care copiii testează limitele, dar eu am ajuns la concluzia că ei, de fapt, le caută numai. Nu crezi? Dacă limitele sunt foarte clare, atunci e foarte uşor să te ocupi de copii. Dar Sander se comporta de parcă ar fi testat lucrurile întotdeauna. Şi totuşi, avea un ochi aţintit la un adult, dacă

era vreunul prin preajmă. Ca şi cum niciodată nu ar fi ştiut unde se află limitele. Avea ceva... nevrotic. Înţelegi?

— Vrei să spui că-i era teamă?

— Nu neapărat că i-ar fi fost frică. Mai degrabă era nesigur pe el, de parcă graniţele din viaţa lui s-ar fi aflat când aici... spuse ea făcând un gest cu mâna dreaptă, când acolo, arătă ea cu mâna stângă în direcţia opusă. Nu vreau să-i critic pe Ellen şi Jon, dar nu cred că lui Sander i-a fost uşor. Comportamentul lui le părea ciudat altor copii. În orice caz, lui Kasper aşa i se părea. Era pur şi simplu obositor să stai cu Sander.

Inger Johanne căută o pernă cu mâna. Trecuseră secole de când se simţise atât de confuză. Săptămâna trecută, bunica lui Sander încercase să o angajeze pe post de detectiv, vrând să demonstreze că băiatul nu a fost ucis de tatăl lui. Astăzi, bunica din partea mamei o rugase să demonstreze contrariul. Pe deasupra, cineva îi trimisese un mesaj de pe un număr necunoscut, pentru a o ruga să se implice în caz. Nu avea nicio bănuială despre cine putea să fie expeditorul. Nici nu apucase să se uite la SMS înainte ca Agnes Krogh să plece de pe strada Hauge, iar Inger Johanne simţise că era obligată să facă ceva.

De la ziua tragică de vineri, în urmă cu zece zile,

încercase să păstreze o distanţă cât mai mare între soarta lui Sander Mohr şi ea însăşi. Prima dată în ziua aceea, înţelese că nu era posibil. Fragmentul de film pe care Agnes i-l arătase era imposibil de uitat – mai ales sunetul. Imaginile, dacă stătea să analizeze la rece, nu prezentau ceva atât de grav. Băiatul era anormal de agitat. Se aşezase pe jos, se lăsase cu toată greutatea, ca să nu poată fi luat de acolo. Să-l ridici de acolo şi să-l cari în braţe nu era neapărat cea mai prostească măsură.

Ţipetele lui însă erau sfâşietoare.

Îl cunoscuse pe Sander, chiar dacă nu foarte bine, şi existau prea multe puncte sensibile între ei ca ea să-i întoarcă spatele. Lipsa de claritate a accidentului o atrăgea spre el. Yngvar şi Inger Johanne se întâlniseră cu mai mult de zece ani în urmă, datorită unei investigaţii a poliţiei, căreia ea i se opusese din toate puterile. De atunci încoace, întotdeauna încercase să se opună invitaţiilor de a dezlega mistere, ori de câte ori el făcea vreo aluzie.

Cu toate acestea, niciodată nu reuşise să-i reziste.

De data aceasta, era complet singură. Aversiunea ei fusese mai puternică şi durase mult mai mult timp.

Simţise un impuls să discute cu Marianne, dar impulsul provenea mai mult din intuiţie, ceea ce nu era rău deloc.

Într-un fel sau altul, trebuia să se apropie de Sander şi să-l cunoască mai bine. În ochii ei, Sander rămânea un băiat dezvoltat şi nesăbuit. Toţi copiii sunt mici, la o adică, iar ea trebuia să înceapă de undeva.

— Dar el era incredibil de talentat la desen, spuse Marianne brusc.

— Aşa am auzit şi eu.

— Trebuie să vezi ceva. Doar o secundă.

Marianne se ridică şi ieşi din cameră. Inger Johanne goli paharul de apă minerală şi încercă să se aşeze mai bine pe canapea. O durea spatele după munca din grădină depusă în ziua precedentă, iar sâcâitoarea durere de spate o neliniştea.

— Ia uită-te! zise Marianne zâmbind şi se aşează înainte de a-i întinde un desen mare peste masă. Ai mai văzut ceva aşa de frumos? Sander l-a pictat toamna trecută. Ar fi trebuit să i-l dau lui Ellen, dar a rămas aici, pur şi simplu. Ştii cum e.

Hârtia era de format A3. Inger Johanne puse desenul în poală şi-şi îndreptă ochelarii.

Într-un pătrat mare, în mijlocul foii, Sander desenase un dormitor. Pe patul dublu, acoperit de lenjerie roşu-intens, era desenat un băieţel cu păr auriu. De fiecare parte a

patului erau aşezate noptiere, pe care le desenase în detaliu, inclusiv un ceas deşteptător electronic cu afişaj roşu, o barcă şi două-trei cărţi. Deasupra patului atârna imaginea unei balene care se scufunda în apă, cu coada uriaşă stârnind o cascadă de stropi.

— E incredibil, nu?

Marianne zâmbi şi se aplecă în faţă, cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum nu s-ar fi săturat să privească desenul.

— Este, şopti Inger Johanne. Este... fantastic.

Băiatul din desen ţinea în braţe un animal de pluş. Era verde şi semăna cu un porcuşor. Chiar dacă era clar desenul că fusese făcut de un copil, exista ceva absolut neobişnuit din punct de vedere al perspectivei. Desenul nu era plat şi unidimensional. Cărţile de pe noptieră erau desenate în poziţie orizontală, dar tridimensional, ceva imposibil pentru un copil de şapte ani, gândi Inger Johanne. Inclusiv patul avea adâncime; Sander îl desenase mai lat în partea mai apropiată şi mai îngust spre perete.

— Uneori reuşea să-l deseneze pe Batman, spuse Marianne şi se aplecă mai tare asupra mesei, ca să-i arate. Spunea că e pijamaua lui preferată.

Inger Johanne dădu absentă din cap.

Nu mai cerceta imaginea dormitorului, ci părea mai

preocupată de ramă. De jur-împrejurul desenului fusese trasată o margine neagră, de opt-zece centimetri lăţime. Ici-colo, Sander desenase atât de puternic încât găurise în hârtie.

— Cred că vrea să semene cu cerul pe timp de noapte, spuse Marianne când Inger Johanne arătă cu degetul fâşia neagră. Vezi găurile acelea? Trebuie că sunt stele. Cel puţin atunci când atârni desenul pe perete, aşa îţi dă impresia.

Se lăsă pe spate, puse picior peste picior şi-şi prinse cu mâinile împreunate un genunchi.

— Într-un fel, s-ar cădea să i-l dau lui Ellen şi lui Jon. Poate nu chiar acum. Poate după o vreme. Sander era un adevărat artist. Ştii cum se spune: artiştii sunt deseori puţin... săriţi de pe fix! Poate că lumea întreagă tocmai a pierdut un micuţ Edvard Munch! Nu. Off, nu vreau să spun că...

Inger Johanne nu mai auzi continuarea. Continua să-şi plimbe degetele peste marginea uleioasă a desenului. Îţi făcea impresia că folosise diverse culori de creioane colorate. Suprafaţa cleioasă lăsa de înţeles că folosise creioane cerate, dar pe toată porţiunea neagră existau linii şi mai închise, subţiri, desenate cu nervozitate, care păreau să fie urme de cariocă sau pix. Puteau fi de la oricare dintre

ele. Sander folosise toate materialele de care dispunea, ca şi cum îi era imposibil să deseneze destul de întunecată şi de sumbră rama din jurul dormitorului frumos.

— Ellen şi Jon sigur au o grămadă de desene ale lui Sander, spuse ea fără să ridice privirea. Crezi că pot să-l iau eu?

— Tu? De ce? Nu l-ai cunoscut prea bine pe Sander. Chiar tu mi-ai spus că îl vedeai o dată sau de două ori pe an.

— Aş vrea să-l păstrez totuşi puţin timp, după care i-l voi da lui Ellen. Este OK aşa?

Marianne ridică din umeri.

— Dacă mă rogi aşa frumos, spuse ea. Dar ce-o să faci cu el?

Inger Johanne se ridică de pe canapea cu o grimasă din cauza durerii de spate.

— Uită-te puţin mai atent la el.

Luă desenul şi se grăbi spre hol, în speranţa că Marianne va uita de el peste câteva minute. Desenul lui Sander o emoţiona altfel faţă de cum le impresionase pe bunicile lui.

— Crezi că am putea să ne întâlnim la cină mai târziu? strigă Marianne. Ar fi aşa de frumos să ne reîntâlnim cu toate fetele din gaşcă.

Inger Johanne o auzi în timp ce trecea pe aleea cu pietriş

spre maşină, dar s-a prefăcut că nu a auzit-o. Schnauzerul, prins de frânghia dintre suportul de steag şi casă, începu să latre zgomotos după ea, până când urcă în maşină şi plecă acasă.

* * *

— Am auzit că eşti un adevărat maestru la construcţia de machete. E adevărat?

Henrik Holme avu impresia că era o întrebare-capcană şi nu răspunse. Încerca din răsputeri să stea potolit. Sora lui îi spusese odată că părea şi mai copilăros când se foia pe scaun. În plus, avea prostul obicei de a da din picior ori de câte ori era agitat, iar acum apelă la întreaga autodisciplină pe care o avea pentru a sta liniştit. Tove Byfjords avea ceva înfricoşător în glas. Vorbea pe un ton scăzut şi reţinut, dar exista în glas o nuanţă care-l făcea să simtă nevoia să-şi golească vezica şi, în acelaşi timp, îl făcea să-i fie foarte cald. În mod cert, era furioasă. Mai bine nu zicea nimic fără să fie absolută nevoie.

— Aşa e? reluă ea.

Acum era obligat să zică ceva.

— Da, aşa este. Eram destul de priceput.

Buzele i se arcuiră în jos în ceea ce se dorea a fi un zâmbet. Dinţii mici şi ascuţiţi îl făceau să se gândească la

un peşte răpitor, iar piciorul drept deja i se mişca incontrolabil.

— Dă-mi un exemplu despre ce ai construit.

Henrik îşi drese glasul şi înghiţi în sec.

— Chiar acum lucrez la Taj Mahal, şopti el.

— Ce?

Tove Byfjord îşi puse mâinile pe birou şi se aplecă peste el.

— Taj Mahal! repetă Henrik, de data asta mai tare. O capodoperă din secolul al XVII-lea construită de...

— Ştiu ce e Taj Mahal-ul! Toată lumea ştie. Şi cum îl construieşti?

— Cum îl construiesc... Păi... Întâi de toate îmi trebuie multe fotografii, foarte detaliate, din toate punctele. Dacă se poate, şi de deasupra.

Tove Byfjord dădu nervoasă din mână.

— Normal că trebuie să ştii cum arată o clădire dacă vrei să faci o reproducere după el! Dar eu vreau să ştiu ce anume faci când începi să construieşti.

Henrik nu înţelegea ce legătură avea hobby-ul lui cu moartea lui Sander Mohr. O căutase să-i spună despre discuţia cu Elin Foss. Procurorul închisese uşa în urma lui, îl împinse pe scaun şi îl ascultase fără să scoată o vorbă.

Apoi, din senin, îi trântise întrebarea despre machete.

Asta îl speriase şi mai tare decât dacă l-ar fi făcut cu ou şi cu oţet. Dar se aşteptase cumva la asta şi era pregătit să o înfrunte. Dar nu pricepea întrebarea ei şi, prin urmare, era pe punctul de a face un atac de panică. Trecuse aşa de mult timp de când fusese nevoit să-şi răscolească amintirile cu strategii, reguli şi exerciţii de respiraţie şi alte trucuri pe care le şlefuise în adolescenţa lui ca să împiedice sau să atenueze căderile.

— Îmi trebuie un placaj pe care să construiesc totul.

Vocea abia dacă i se auzi.

— Şi îmi trebuie un loc în care să îl amplasez, undeva unde nimeni să nu se atingă de el în lunile în care lucrez la machetă.

Tove Byfjord aprobă uşor din cap.

— După aceea, desenez un chenar reprezentând exact proporţiile. Pe acel chenar trebuie să fac structura: susţinerea pentru faţade, cum ar veni. Asta trebuie planificată cu atenţie, pentru că atunci când se montează faţadele e foarte important ca ferestrele să nu fie...

Se holba la masă în timp ce vorbea, dar tăcerea ei îl făcu să ridice ochii.

— La asta te referi? Ce fac eu când...

— Continuă.

— Ferestrele machetei terminate trebuie... Când te uiţi prin ferestre sau prin alte deschizături din faţadă, structurile de rezistenţă nu trebuie să se vadă.

— Prin urmare, structura reprezintă o mare parte din muncă, nu-i aşa?

— Îhî.

Dădu din cap, uitându-se în jos, în timp ce Tove Byfjord zise:

— Când macheta este terminată, structurile interioare şi pilonii trebuie să fie cât se poate de ascunşi privirii. Macheta e cea care trebuie să impresioneze. Dar dacă nu ai structura, nu ai nici machetă. Am înţeles corect?

— Da.

— Şi la asta te pricepi tu?

— Destul de bine. Am făcut asta mult timp. Chiar de pe la cinci ani.

— Şi atunci, de ce n-ai tras nicio învăţătură din asta?

— Ce?

— De ce...

Pauză.

— ... am...

Pauză.

— ... nu ai învăţat nimic în toţi anii ăştia?

Henrik respira mult prea tare, observă el. Simţea furnicături din vârful degetelor până în vârful picioarelor şi i se făcu rău. Inima îi bătea atât de tare, încât simţea că îi vine sfârşitul. Acum, în acea clipă, avea să moară. Îi dăduseră lacrimile. O senzaţie cumplită de greaţă îl împiedica să înghită nodul din gât.

— Hei, spuse Tove Byfjord cu o altă voce, care părea să vină din depărtări. Eşti în regulă? Henrik? Henrik!

Într-o clipă, el apucă o pungă de plastic cu mâna dreaptă şi o duse la gură. Tove Byfjord se lăsă lângă scaunul lui şi-l prinse de mâna stângă.

— Linişteşte-te, repetă ea. Respiră încet şi profund.

Totul se calmă, bătăile inimii începură să se rărească. Reuşi să înghită din nou, deşi îşi simţea limba prea umflată şi prea uscată. Îndepărtă punga de la gură şi inspiră de câteva ori adânc, trăgând în piept aerul răcoros.

— Nu trebuie să fii atât de supărată pe mine, spuse el, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Se şterse repede la ochi cu dosul palmei.

— Scuze, spuse ea, şi se ridică, dar ţinându-l în continuare de mână. Serios, nu ştiam că tu...

— Cred că este posibil să ne vorbim într-un mod mai

prietenesc la locul acesta de muncă, spuse el încet. N-am înţeles care e ideea cu...

Ea îi dădu drumul şi se duse calm la scaunul ei.

— Te simţi mai bine acum, nu?

— Da.

— Ideea era să te întreb despre machetele pe care le faci. Munca pe care ai descris-o tu constituie o investigaţie de poliţie temeinică. Nu înţelegi? Macheta finalizată e ceea ce vom prezenta mai târziu în faţa curţii. Iar pentru ca noi să putem crea un caz, trebuie să construim un fundament solid. Asta nu se face peste noapte. E ceva minuţios. Există reguli care spun cum trebuie să procedezi. Trebuie să parcurgem totul pas cu pas, să aşezăm piatră peste piatră, ca să zic aşa. Poate fi plictisitor, nu se ştie exact când va fi gata, dar esenţial să facem asta pentru a putea susţine cazul.

— Înţeleg.

— Înţelegi cu adevărat?

Părea mai degrabă dezarmată decât supărată, dar el nu-i înfruntă privirea când ea continuă:

— Dacă n-ar fi fost... zise ea uitându-se spre uşă şi trecându-şi degetele răsfirate prin păr, atunci investigaţia asta niciodată n-ar fi ieşit aşa de prost. N-ar fi trebuit

niciodată să fii trimis pe strada Glad. Niciodată nu ţi s-ar fi permis să te învârţi cu aceste... interogatorii, dacă se pot ele numi interogatorii. Ai luat metroul până la Grorud, taxiul până la Vinderen şi ai vorbit cu martori-cheie pe...

— Skype, şopti el când ea ezită.

— Aşa, pe Skype. Din Australia. Ştii când se întoarce acasă?

— Nu.

— Ai întrebat-o?

— Nu, dar în orice caz, ştiu cum să dau de ea din nou.

— Tu să nu o mai cauţi. Tu nu aveai voie să vorbeşti cu ea deloc. O să-mi dai toate informaţiile pe care le ai şi vei uita toată afacerea, OK?

Se aplecă din nou spre el, dar de data asta avea o atitudine maternă, nu agresivă.

— Trebuie s-o laşi baltă, Henrik. Bine? Lasă cazul ăsta. Dacă te mai contactează alţi martori sau alte părţi implicate, va trebui să-i redirecţionezi.

O asculta tăcut. Reuşea chiar să-şi controleze bătăile din picior.

— Înţelegi? repetă ea.

Îi era clar ce-i spunea.

Problema era că ea nu-l înţelegea pe el. Tove Byfjord nu

văzuse fotografia lui Sander de pe peretele din casa bunicii. Cu siguranţă că nu ştia cum e să fii copil când lumea o ia razna şi singurul loc luminos şi în siguranţă este acasă, la masa din bucătărie, în timp ce bei cacao şi vorbeşti despre dinozauri care au dispărut de mult şi care, prin urmare, sunt fiinţe complet neprimejdioase. Tove Byfjord avea privirea ageră, limba ascuţită şi nişte sâni de la care abia-ţi puteai lua ochii. De ea nu se luase nimeni în curtea şcolii. Recunoştea persoanele de genul ei, în ciuda diferenţei de vârstă, tot aşa cum putea întotdeauna să distingă regii şi reginele, stăpânii, de pe vremea în care îşi imaginase că toată viaţa lui nu înseamnă decât să-i eviţi pe alţii: să ţii capul în pământ şi să inventezi mii de leacuri împotriva angoasei. Tove Byfjord nu înţelegea nevoia unui copil de a se căţăra în patul cuiva noaptea, sentimentul de siguranţă pe care îl are în preajma unui bărbat adult, puternic, care miroase a pădure şi a transpiraţie şi are cele mai mari braţe din lume. Ea întotdeauna s-a descurcat singură; aşa era Tove Byfjord. Îşi dădea bine seama de asta, pentru că văzuse persoane ca ea toată viaţa.

— Lui Sander nu-i era bine acasă, spuse Henrik pe un ton sfidător. Nu aşa trebuie să trăiască un copil. Nu trebuie să lăsăm un asemenea caz nerezolvat.

— Nici nu-l vom lăsa! Ştii şi tu asta.

El simţea că Tove începe din nou să-şi piardă răbdarea, aşa că se ridică de pe scaun.

— Super, spuse el. Dar sper că cineva îl va contacta pe directorul şcolii cât se poate de repede. Dacă Elin Foss vorbeşte astfel, înseamnă că ne aflăm la un pas de un scandal.

— Sunt de acord, dădu ea din cap. Ne ocupăm de asta cât de repede putem. Suntem în miezul verii, şcolile sunt în vacanţă şi mai este şi...

— Celălalt caz, spuse Henrik Holme şi-şi văzu de drum, uşor uimit că reuşise să fie sarcastic.

* * *

— Yngvar...

Inger Johanne vorbea şoptit, chiar dacă avea de gând să-l trezească. Bărbatul bombăni ceva şi se întoarse cu spatele. Ceasul arăta unu fără douăzeci. Yngvar se trântise în pat imediat după cină şi dormise mai mult decât crezuse ea că poate dormi un adult. De obicei, venea acasă pe la opt, mânca, făcea duş şi se întindea; totul în absolută tăcere. Somnul era un refugiu, deduse Inger Johanne, şi îl lăsa să evadeze. Cina era gata când venea el şi Yngvar mânca singur. Uneori, Inger Johanne mergea cu Jack să se plimbe

după ce punea mâncarea pe masă şi de obicei el deja dormea când ea revenea. Duceau vieţi paralele, fără copii şi fără toate celelalte lucruri care îi ţineau ocupaţi cu banalităţi, dar în mod paradoxal, ea îl simţea pe el apropiat ei, aşa cum nu o făcuse demult. Fie că era o privire pe care i-o arunca atunci când urca treptele, greoi şi obosit, fie moliciunea mâinilor lui când o atingea, în trecere pe lângă canapeaua pe care stătea ea, cu spatele la el, cufundată într-o carte. Îi lipsea, dar exista o mulţumire nerostită în aceste mici semne, un sentiment de contopire de care amândoi aveau nevoie. Cel puţin ea.

— Yngvar, repetă ea, mai tare. Trezeşte-te, te rog!

Nedumerit, Yngvar încercă să se ridice din aşternuturi şi să se trezească.

— Cât e ceasul? mormăi el.

— E miezul nopţii. Dar trebuie să mă ajuţi.

Brusc, era complet treaz.

— S-a întâmplat ceva? Copiii... Unde sunt copiii?

Sări, aşa gol cum era, în mijlocul camerei cu o viteză pe care ea n-ar fi bănuit-o.

— Totul e bine! strigă ea. Yngvar! Toţi sunt bine!

Abia acum se dezmetici complet. Gata. Umerii îi căzură, abdomenul se relaxă, iar el suspină uşurat înainte să se

aşeze şi să se vâre la loc în pat.

— La naiba! se enervă el. Cred că am visat.

— Vreau doar să vorbesc cu tine.

— Trebuie să dorm. Serios! Trebuie să dorm.

— Am nevoie de ajutor.

— Pentru ce?

Se ridică pe mână şi luă paharul de apă de pe noptieră.

— Vreau să vezi un desen, spuse ea.

— Ce? M-ai trezit ca să-mi spui că trebuie să mă uit la un desen? Este ora...

— Aproape unu, răspunse ea rapid. Dar e important, Yngvar. Oricum eşti treaz. Haide, te rog.

— OK, atunci. Ce fel de desen?

— Aşteaptă.

Ea se strecură din plapumă şi cu paşi mari ieşi din cameră. După câteva secunde, când ea se întoarse, Yngvar se aşezase în fund, îşi pusese pernele la spate şi aprinsese veioza.

— N-am fi putut să ne uităm la el înainte să mă culc eu?

— Nu erai... Nu este foarte uşor să vorbească omul cu tine în ultimul timp. Chiar nu mi-am propus să te chinui. Doar că nu pot dormi şi m-am gândit că ai putea să...

Pe chip îi flutura un zâmbet pe care Inger Johanne nu-l

mai văzuse de peste o săptămână.

— Eşti frumoasă, spuse el. Ştii?

Ea îi întinse desenul lui Sander şi se sui înapoi în pat. Yngvar bâjbâi după ochelarii de pe noptieră şi îi puse pe nas. Ridică imaginea spre lumină şi o cercetă îndelung.

— Este al unui copil, declară el într-un final. Dar sigur nu l-a desenat unul dintre copiii noştri. Ragnhild desenează absolut totul în plan, văzut dintr-o parte, cu excepţia oamenilor, care sunt întotdeauna reprezentaţi din faţă, la fel de plat. Aici este vorba...

Îşi împinse ochelarii mai sus pe nas cu degetul lui arătător butucănos.

— Copilul ăsta aproape că a desenat în perspectivă, spuse el uimit. Cine este?

— Îţi spun după aia. Vreau să-mi zici ce vezi.

— Un copil fericit într-un pat dublu, spuse el ascultător. Unul dintre discurile din anii ’90, sau ceasul de pe perete, o astfel de balenă care va dispărea. Stropii de apă sunt frumos desenaţi! Este un băiat, sunt sigur de asta şi el are un animal de pluş verde care este... un porc? Există porci de pluş?

— Normal, Yngvar! Ce este de fapt Nasse Nøff[7]? Glumesc. Spune-mi ce altceva mai vezi?

— Şi acolo e cămaşa lui Batman? Nu, nu. Este o barcă chiar lângă lampă, ceasul este opt jumate, scris cu litere roşii, lenjeria este roşu-aprins, cu un fel de model. Trei cărţi. Una dintre ele este... Întoarse desenul şi-l apropie de ochi. Jo Nesbø, spuse el zâmbind. Cealaltă e Tom Egeland. A treia... îşi miji el ochii vrând să citească şi făcu mai multă lumină.

— Nu crezi că Jeffrey Archer e scris greşit? Cine Dumnezeu ar fi putut să deseneze asta?

— Mai vezi ceva?

— Nu.

— Uită-te mai bine aici.

El îşi plimbă degetele în sus şi-n jos pe nas şi îşi împinse în afară buza de jos.

— E un băiat, nu-i aşa?

Ea aprobă scurt.

— După ce s-a străduit aşa de mult cu desenatul, e păcat că a stricat totul cu acest cadran negru. A fost chiar dureros! Uite, aici a desenat aşa de puternic, încât hârtia s-

[7] Numele norvegian dat personajului numit Piglet, în desenele Winnie de Pluş. (N.t.).

a făcut bucăţi.

El duse imaginea spre lampă. În mai multe locuri, lumina pătrundea prin câteva puncte.

— Cum interpretezi asta? întrebă Inger Johanne.

— Ce să interpretez? spuse el şi puse desenul jos. Desenul sau rama?

— Ambele. Întregul desen, oarecum.

— Dar tu eşti psihologul!

— Şi tu eşti cel care se pricepe la copii!

Yngvar îi zâmbi şi o sărută pe cap.

— Poate pur şi simplu că a greşit rama, spuse el. Probabil că băiatul a văzut câteva tablouri vechi, cu rame late şi încărcate, şi a vrut să facă şi el ceva asemănător.

— Dar atunci n-ar fi trebuit să le facă aurii sau de altă culoare? Şi la cât de bun este la desen, nu crezi că ar fi încercat să copieze formele de pe ramă?

Yngvar îşi mişca degetul dintr-o parte în alta în timp ce plescăia.

— Mda. Poate. Aşa e. Într-adevăr, rama asta neagră ca tăciunele este neobişnuită.

— Şi atunci?

— Atunci explicaţia desenului este foarte clară pentru toată lumea, zise Yngvar şi-şi scoase ochelarii. Acest băiat a

desenat o cameră, o scenă unde el se simte în siguranţă şi fericit. Şi nu e la el acasă. Copiii nu prea au pat dublu. E rar ca un copil să citească Tom Egeland şi Jeffrey Archer. În camera asta, băiatul este fericit. Lumea de afară este ameninţătoare, întunecată şi rea.

Împinse desenul spre Inger Johanne.

— Şi cu asta am pus punct tuturor banalităţilor de peste zi sau de peste noapte, mai bine zis. Trebuie neapărat să dorm, draga mea. Trebuie.

Luă una dintre pernele de la spate şi închise veioza de pe noptieră, întinzându-se cu spatele către Inger Johanne. Şi ea îşi stinse lampa.

— E Sander? mormăi Yngvar abia perceptibil.

— Da.

— Nu vreau să ştiu. Nu mă pot gândi la asta chiar acum. OK?

— OK.

Inger Johanne rămăsese în şezut, cu desenul în faţă, în timp ce respiraţia lui Yngvar devenea din ce în ce mai profundă. El observase aceleaşi lucruri pe care le observase şi ea în micuţa operă de artă. Şi-ar fi dorit mai mult decât orice să-l trezească şi să vorbească cu el, să-i spună tot ce se întâmplase de când plecase ea de pe strada Glad vineri

seara, în urmă cu zece zile, dar parcă în urmă cu o eternitate.

O străfulgeră o idee: dormitorul din imagine părea masculin. Cărţile, tapetul închis la culoare, lipsa fotografiilor, cremelor şi dopurilor de urechi de pe noptieră. Nu putea fi nici camera Helgăi Mohr. Interiorul era prea departe de gusturile lui Ellen, iar Inger Johanne ştia că Jon şi Ellen aveau paturi de la Hästens, iar atunci Sander i-ar fi desenat cunoscutele laturi. Acest pat însă avea spătar şi picioare înalte.

Joachim, îi veni în minte şi se încruntă. Ellen îi spusese că era foarte răbdător cu Sander. Păruse puţin ciudat că băieţelul dormise la prietenul mai tânăr al tatălui. Pe de altă parte, Ellen şi Jon aveau nevoie de câte o pauză. Agnes Krogh nu îl pomenise pe Joachim absolut deloc, dar, pe de altă parte, nici nu mai avusese contact cu nepoţelul de mai mulţi ani.

Joachim păruse zguduit de moartea lui Sander, îşi aminti ea. Poate că într-adevăr îl cunoscuse pe băiat. Poate că în sfârşit dăduse de o persoană din afara familiei, care îl iubise pe copil şi care i-ar fi putut da nişte răspunsuri cu privire la viaţa pe care Sander o avusese în ultimii ani.

Plănuia ca a doua zi să-l sune pe Joachim. Nu-şi mai

amintea numele lui de familie, dar îl va găsi pe pagina de pornire a Mohr şi Westberg SA. „Mâine”, se gândi ea punând desenul pe noptieră şi stinse lumina.

— Vom avea un băieţel, şopti ea în întuneric.

Dar Yngvar dormea dus.

* * *

— Crezi că va veni cineva? întrebă Ellen Mohr calmă, turnându-şi încă puţin vin.

Jon stătea în pragul uşii, rezemat de toc, cu braţele încrucişate. Tăcea. Pijamaua de mătase verde-închis părea aproape neagră în lumina însingurată a unei lumânări de pe masa din bucătărie. Era trei şi jumătate. O nouă zi de vară mijea spre răsărit, dar încăperea era în continuare cufundată în semiîntuneric. Mai era o oră şi jumătate până la răsărit.

— Stai singură aici şi bei, spuse el indiferent.

— Nu pot dormi.

El aprinse lumina.

— Crezi că va veni cineva? întrebă ea fără să-l privească.

— E vară, spuse el. Lumea este în vacanţă.

— Am mai cerut un anunţ mare de deces, dar nu a fost posibil. Nu la Aftenposten, cel puţin. Totul trebuie să aibă lăţimea unei coloane. Aşa trebuie în ţara asta. Până şi în

moarte trebuie să fim egali.

Râse sec, aproape forţat, şi ridică paharul.

— Ţi se împleticeşte limba, observă el.

— Ba nu!

— Spune „anunţ de deces”.

— Anunţ de deces.

— Uite, de acolo îţi dai seama.

— Nu mi se împleticeşte limba! urlă Ellen şi lovi cu palma în masă. Vorbesc despre înmormântarea fiului nostru.

— Tu nu te vezi. Uită-te la tine, Ellen!

Ea îşi feri privirea de lumina puternică a becului. Avea părul ciufulit şi capotul ei deschis la culoare era mânjit de vin roşu în faţă. În jurul buzelor avea o linie uscată, albăstruie, iar dinţii îi erau pătaţi. Degetele ei se jucau nervos cu eticheta sticlei; eticheta era ruptă deja pe jumătate şi pe masă erau mici biluţe de hârtie. O ţigară fumega într-o ceaşcă de cafea plină cu mucuri de ţigară. Aerul era plin de fum. Jon se duse la fereastră şi o deschise.

— Cât ai băut, mai exact?

— Nu ştiu, spuse ea. Nu pot să dorm.

— N-ar trebui să mergi la medic?

Ea nu-i răspunse. Jon trase un scaun şi se aşeză. Îl împinse până la perete şi-şi puse picioarele pe masă.

— Nu mai poţi continua aşa, spuse el. Eşti beată tot timpul. Ori aşa, ori adormi băută. În starea asta, nu mai ajungi la medic.

Ellen îşi goli paharul de parcă ar fi fost suc şi-şi mai turnă. Sticla se goli şi bău un pahar până la fund, doar de dragul demonstraţiei, înainte să pună jos paharul. Bandajul murdar de la mâna ei stătea să cadă. Începu să tragă de el.

— Crezi că va veni cineva?

Vocea ei suna rugător şi slăbită.

— Ai un milion patru sute cincizeci de mii de prieteni. Aş zice că unii dintre ei vor veni.

— Am avut atâţia prieteni înainte de moartea lui Sander. Unde sunt ei acum? De ce nu vine nimeni? De ce nu ne sună? De ce nu vrea nimeni să mă ajute?

— Sunt în concediu, reluă el, aproape cu părere de rău. Toţi cunoscuţii sunt în străinătate. Anunţul nici măcar n-a văzut lumina tiparului. În afară de asta, mulţi ne-au trimis condoleanţe şi flori. Mai apoi, e şi această...

Ellen scutura tare din cap şi dădea isterică din mâini.

— Dacă mai vorbeşti de teroristul ăla nenorocit...

Jon plescăi din buze.

Ellen se prăbuşi. Respira greu, cu gura deschisă. Într-un final, se ridică şi începu să-şi plimbe degetul pe deasupra

lumânării, tot mai încet, până când se arse şi-şi duse degetul repede la gură.

— Când se publică anunţul? întrebă el.

— Miercuri. Mâine.

— Greşeşti, Ellen. Mâine e marţi.

— Tu te înşeli. Astăzi e marţi dimineaţă şi e ora...

Îşi ridică privirea spre cuptor.

— Trei şi treizeci şi şase de minute. Atât sunt de beată, na.

O pisică mieuna în grădină. Miresmele puternice ale verii îndepărtaseră aerul închis şi plin de fum de ţigară. Ellen tremura încet şi-şi strânse capotul mai mult în jurul corpului.

— Nu mai poţi continua aşa, spuse Jon calm, dându-şi jos picioarele de pe masă şi lăsând scaunul să cadă pe jos. Trebuie să cerem ajutor. Nu putem trăi aşa, Ellen. Tu nu poţi trăi aşa.

— Ba da. Dar mă voi aduna pentru slujbă, nu-ţi face griji. Voi fi o nevastă cuminte. Voi veghea asupra fiului meu mort, aranjată şi frumoasă. Nu te voi face de ruşine...

El se aplecă peste masă şi încercă să o ia de mână, dar ea şi-o retrase atât de brusc, încât aproape se prăbuşi de pe scaun.

— Nu ai avut grijă! urlă ea, privindu-l pentru prima dată în ochi.

— Nu încerca să faci din astea. E un avertisment, Ellen. Nu încerca.

Înghiţi şi se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Ce ne-ai făcut! se lamentă ea, aruncându-şi mâna stângă într-o parte.

Paharul se răsturnă.

Jon se duse spre fereastră şi o închise.

— Adună-te, mârâi el în timp ce scotea bucăţi mari de hârtie Torky din suportul de pe perete. Te pot auzi vecinii, ce dracu'! Taci din gură!

— Mă cac pe ce aud ei! Mă doare în cot de ce cred vecinii...

Jon se întoarse brusc, izbi şervetele de bucătărie de masă, astfel încât vinul roşu sări cu stropi, apoi o prinse cu mâna stângă de păr. Încet, îi dădu capul pe spate, îşi pregăti pumnul drept pentru o lovitură. Ea nu făcu nici cel mai mic gest să se opună.

În sfârşit, Ellen se calmă.

— Nici nu ştiu de cine îmi este mai ruşine, urlă el. De tine sau de mine? Al dracului să fiu dacă ştiu de cine îmi este mai tare ruşine! Dar cred că de tine. Tu m-ai transformat

într-un... Tu m-ai făcut să fiu...

Brusc, îi dădu drumul şi coborî pumnul. Mânecile pijamalei aproape că îi acopereau mâinile şi pantalonii stăteau prea largi. Se dădu un pas în spate, apoi încă unul.

Şi încă unul.

Capitolul 6

Joachim Boyer era un tânăr pe care Inger Johanne cu greu ar fi putut să-l catalogheze. Avea un limbaj bogat şi se exprima cu precizie, dar existau mici inflexiuni în accentul lui care trădau faptul că crescuse undeva pe coasta de est. Avea haine scumpe şi asortate după regulile modei, dar anumite elemente răzleţe indicau că nu era chiar aşa de pus la punct cum dorea să lase impresia. Ultima dată când îl văzuse purta şosete de tenis şi pantofi de sport maro, iar la încheietura mâinii stângi etala un Rolex uriaş. Inger Johanne nu cunoştea foarte multe persoane cu mulţi bani. Dar cei care aveau bani pentru categoria aceasta de ceasuri nu-şi cumpărau Rolex.

Îi plăcea tipul.

Când veni să se întâlnească cu ea la Åpent Bakeri, pe Åsengata, abia îşi dădură mâna, că el o şi întrebă ce dorea să bea. Cu cea mai mare naturaleţe, îi trase scaunul, îi aduse un caffe latte şi apoi brioşe, pe care ea nu le ceruse. După ce îşi dădu jos ochelarii de soare de pe frunte, primul lucru pe care îl întrebă a fost dacă totul este în regulă. Îl

deranja lumina puternică. Avea aproape treizeci de ani şi se menţinea în formă. Cămaşa era de la Philipp Plein, după cum scria pe nasturi, şi stătea mulată pe el exact în locurile în care dădea bine. În urmă cu trei ani, de Crăciun, îi cumpărase una de la aceeaşi firmă lui Yngvar. Rămăsese în dulap de atunci. Pe Yngvar stătea lipit şi-l făcea să arate ca un cârnăcior umflat.

Joachim Boyer nu era frumos. Avea nasul prea mare şi bărbia prea mică. Dar zâmbea larg, iar manierele lui au surprins-o plăcut. Când el se ridică de pe scaun, în momentul în care ea dădu să meargă la toaletă, gestul lui păru să aparţină altor vremuri. În orice caz, unei alte generaţii.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse el când ea se întoarse, şi o ajută să se aşeze. Ştii cumva cum poţi comanda coroane de flori? Vorbeşti cu firma de pompe funebre?

— Sigur, se poate şi aşa, dar cred că toate florăriile pot face aşa ceva.

— Oare s-ar cădea să comand o coroană mare de flori, în loc de una mică? Vreau să zic... Nu fac parte din familie, dar...

Înghiţi şi se uită într-o parte.

— Cred că poţi face asta, cu siguranţă, spuse Inger

Johanne.

— N-am fost niciodată la o înmormântare şi-mi fac probleme.

— Va fi în regulă, adăugă ea. Este un punct marcant, de final, într-un fel.

— Dar Sander era un copil. Vieţii lui nu ar fi trebuit să i se pună punct.

Vocea lui deveni ascuţită, aproape agresivă. Ţinea mâna stângă lejer în jurul ceştii de cafea, dar ea observă că mâna dreaptă, sprijinită de picior, se încleştase.

— Sunt foarte multe astfel de înmormântări în zilele noastre, spuse Inger Johanne. La fel de lipsite de sens ca asta.

— Sunt de acord cu tine. Dar pe acei copii nu-i cunosc, pe când pe Sander l-am cunoscut.

Ea se lăsă pe spate pe scaunul incomod. Stăteau afară, era în continuare cald, chiar dacă nişte nori răzleţi se plimbau prin jurul soarelui. Pe strada Hans Nielsen Hauge treceau maşinile obligându-i să se oprească din vorbă.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse ea brusc şi scoase din geantă desenul lui Sander, făcut sul. Despre asta voiam să vorbim.

Dădu ceştile şi farfuriile la o parte şi aşternu cu grijă

desenul în faţa lui Joachim. Desenul se îndoise, iar ea aşeză câte un pahar în colţurile de sus. Joachim îşi dădu încet ochelarii jos şi-i agăţă în deschizătura cămăşii.

— La naiba! zise el calm.

Mângâie desenul cu afecţiune.

— Asta este acasă la tine, nu? întrebă Inger Johanne.

El aprobă.

— Klonken, spuse el şi-i arătă desenul.

— Ce?

— Porcuşorul. Porcul ăla verde se numeşte Klonken. L-am cumpărat din Spania, în urmă cu mult timp. Nu ştiu de unde a luat Sander numele ăsta.

— Klonken, repetă Inger Johanne zâmbind.

— E atât de detaliat, spuse Joachim încet şi se aplecă şi mai tare asupra desenului. Uite posterul acela cu apa! L-am avut pe perete când eram copil. Sander l-a găsit când noi doi o ajutam pe mama să facă ordine în pivniţă, acum vreo doi ani, iar Sander l-a vrut. Îl preocupau balenele. Balenele şi maşinile, şi dinozaurii, şi tot restul.

— Şi nu i l-ai dat?

— Ba da.

Joachim păru o clipă surprins.

— Numai că n-a vrut să-l ducă acasă. A vrut să-l păstreze

la mine, deasupra patului.

Degetul arătător arată spre imagine.

— Era al dracului de priceput la desen, dar ăsta este de departe cel mai bun din câte am văzut.

Se aşternu o pauză lungă, dar pe Inger Johanne nu o deranja. Joachim nu se mai sătura de desenul lui Sander şi-l cerceta în continuare cu vârful degetelor. Când şi când mai bombănea câte ceva, dar nu se înţelegea ce anume. Când ridică privirea, îşi puse ochelarii şi rulă desenul cu grijă.

— Pot să-l iau eu? întrebă el. Aş vrea să-l înrămez.

— Da, se învoi Inger Johanne, dar cu două condiţii.

El o privi întrebător peste rama ochelarilor. Ea îşi aşeză ochelarii mai bine.

— În primul rând, trebuie să mi-l dai înapoi, dacă va fi nevoie. În al doilea rând...

Ea îi dădu un elastic, iar el îl trecu de două ori peste sulul mare.

— Aş vrea să-mi povesteşti despre Sander, spuse ea.

— Ce vrei să spui?

— Tu l-ai cunoscut, ţineai în mod clar la el şi el ţinea la tine. Cum era el?

— Cum era el...

Joachim zâmbi şăgalnic, ridicându-şi cana de cafea cu

ambele mâini. Inspiră adânc, ezită o secundă, înainte ca zâmbetul să-i lumineze întreg chipul.

— Sander era un tip amuzant. Era cuminte. Uneori, el era singurul cu care aveam chef să stau. Ciudat, e drept, dar era doar un copil şi nu eram din aceeaşi familie. Dar, vezi tu...

Mai mult de douăzeci de minute, Joachim Boyer îi povesti despre prietenul lui cu douăzeci şi unu de ani mai mic decât el. La început, Inger Johanne mai strecură câte o întrebare ici-colo, dar Joachim îi contură portretul lui Sander într-un mod total diferit până şi de felul în care îl ştia ea. Ea tăcu. Dacă Ellen i se plânse că Sander era pretenţios la mâncare, Joachim îi spuse că băiatul mânca orice, dacă-l şi lăsai să gătească singur mâncarea. Dacă Ellen şi Jon se lamentaseră de programul de somn al fiului lor încă de la naştere, Joachim zâmbi amintindu-şi că Sander abia aştepta să se facă opt şi jumătate, ca să se poată culca în patul mare, cu Klonken, şi să citească fix un sfert de oră, înainte de a da stingerea şi de a adormi buştean. Joachim povestea despre un băieţel care se putea concentra o veşnicie la ceva ce-şi pusese în minte să facă, de exemplu, la ideea de a face sărituri în cap de pe un pod din Larkollen, unde părinţii lui Joachim aveau o rulotă de vacanţă. Ellen şi Jon

întotdeauna zâmbiseră oarecum jenaţi din cauza incapacităţii lui Sander de a se concentra mai mult de zece minute în şir – doar avea ADHD.

După cum obişnuiau să spună mereu.

— Dar mai era şi…

Joachim se fâstâci pe scaun, urmărind cu privirea un trailer care încerca să intre pe Åsengata, acolo unde maşinile erau aşa de strâns parcate pe ambele sensuri, încât abia dacă era loc pentru o maşină mică. Cafeaua se răcise. Joachim începu să amestece în ea aşa, într-o doară.

— Ce anume? întrebă Inger Johanne.

El ezită şi puse jos ceaşca preţ de o secundă, înainte să o ridice iar şi să înceapă să o lovească încetişor de masă.

— Desenul ăla, spuse el aruncând o privire spre sulul prins cu un elastic albastru. Nu-i nevoie să fii psiholog ca să înţelegi faza cu rama.

— Aşa este.

— Tu eşti psiholog, nu-i aşa? Te-am căutat pe internet, înainte să ne întâlnim.

— Da. Dar mai sunt şi criminalist şi…

— Nu. Vreau să spun: ce crezi tu despre ramă?

— Nu-i aşa de important, spuse Inger Johanne. Aş vrea să aud ce crezi tu.

Un nor trecu prin dreptul soarelui şi lui Inger Johanne i se păru că simte stropi mici de ploaie. Cu toate astea, nu-şi luă privirea de la el. Ochelarii lui o împiedicau să-i vadă ochii, dar ea ştia că el îi vedea privirea.

— Niciodată n-am crezut că era ceva în neregulă acasă la Sander, spuse el, accentuându-l pe „niciodată”. Până acum.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Joachim deveni neliniştit. Două femei de douăzeci şi ceva de ani se aşezaseră la masa vecină, ezitând totuşi şi privind cerul. Joachim le cercetă din priviri, dar apoi se uită din nou la ea şi întrebă:

— De ce ai vrut de fapt să te întâlneşti cu mine?

— În primul rând, ca să-ţi arăt desenul şi să aflu ce crezi despre el. În al doilea rând, ca să-mi fac o imagine mai exactă şi mai amplă despre Sander.

— Dar de ce? Doar nu lucrezi la poliţie.

Inger Johanne se aplecă o idee spre el, ţinându-şi palmele pe masă.

— M-ai căutat pe Google?

— Ce?

El îşi îndreptă ochelarii, îndesându-i mai bine pe nas. Inger Johanne se privi în reflexia dublă a lentilelor şi reluă zâmbind:

— Tocmai mi-ai spus că m-ai căutat pe Google. Când ai făcut asta?

— Eu... nu-mi amintesc exact. De ce mă întrebi?

— Săptămâna trecută, nu-i aşa?

Joachim tot învârtea cafeaua, care nu se mai putea bea.

— Poate. Chiar nu-mi amintesc. Ce importanţă are?

— Te-am sunat exact în urmă cu trei ore. Erai la birou şi noi n-am mai vorbit din 22 iulie, de acasă de la Ellen şi Jon. Ne-am întâlnit aici în urmă cu nicio jumătate de oră. Nu am nicio problemă cu căutatul persoanelor pe internet, dacă nu cunoşti persoanele dinainte. Şi eu fac de multe ori aşa. Dar, dacă m-ai fi căutat astăzi, ar fi ciudat să nu-ţi aminteşti.

Joachim nu-i răspunse.

Pielea bronzată fu cuprinsă de o uşoară roşeaţă, pe care el încerca să o ascundă în spatele gestului de a ridica ceaşca şi de a bea. Puse ceaşca la loc cu o grimasă şi începu să se scarpine în barba pe care nu o avea.

— Tu mi-a trimis SMS-ul, spuse Inger Johanne calmă. Vineri. SMS-ul în care-mi spuneai că ar trebui să cercetez îndeaproape moartea lui Sander. Nu m-ai căutat pe internet, pentru că urma să ne vedem astăzi. Asta a fost săptămâna trecută, în mod cert, pentru că aveai senzaţia că am fost implicată şi mai demult în cazurile celor de la

Kripos. Ai căutat informaţii despre mine înainte de a-mi trimite mesajul, nu-i aşa?

El nu răspunse, nici nu dădu din cap. Împietrise.

— Haide, haide, Joachim.

Se uită la el peste rama ochelarilor, cu un zâmbet împăciuitor.

— Nu înţeleg ce anume ai de ascuns. Nu înţeleg nici de ce ai trimis un astfel de mesaj. Nu puteai să mă contactezi pur şi simplu?

El îşi supse dinţii o secundă, înainte de a ceda.

— Mi se pare aşa de... neloial.

— Neloial? Faţă de cine? Faţă de Jon? Dar tu trebuie să-i fii loial lui Sander! Lui îi datorezi asta! Şi dacă te ascunzi în spatele unui SMS stupid, atunci totul devine mai puţin neloial? Ca s-o spun cinstit...

Cele două blonde, amândouă cu topuri minimaliste, cu fuste scurte de catifea reiată şi cu pantofi cu care Inger Johanne n-ar fi fost în stare să meargă mai mult de zece metri, începuseră să se arate interesate de discuţia lor. Inger Johanne vorbi mai încet:

— Tu bănuieşti că am anumite talente de investigator. Şi nu greşeşti deloc. Am ajutat poliţia în aşa de multe cazuri, încât nu este nimic neobişnuit să primesc cele mai ciudate

mesaje atât pe e-mail, cât şi pe telefon. Şi în cutia poştală, de fapt. Odată cu trecerea anilor, am învăţat să nu-mi mai pese. Le şterg şi fac ceva pe ele. La fel am procedat şi cu al tău, dacă vrei să ştii. Dar cât de mult timp mi-ar lua să aflu de la cine era, dacă aş cerceta cu adevărat?

Acum roşeaţa lui nu mai putea fi ascunsă. Ochelarii i se aburiseră şi el se întoarse cu spatele la cele două femei.

— Nu foarte mult, răspunse el ezitând.

— Aşa e, vorbesc sincer. Ai maşină?

Joachim se uită la ea nedumerit.

— Da...

— Ai venit cu ea, vreau să spun? Ai permis?

— Da. Uite-o acolo.

— Hai să mergem, spuse ea, şi se ridică de la masă. Fii drăguţ şi du-mă până acasă. Putem povesti pe drum. Avem mai puţini ascultători în maşină.

Le aruncă o privire tinerelor de douăzeci de ani, care semănau ca două picături.

— Mulţumesc pentru cafea şi prăjitură, spuse ea. Să nu uiţi desenul.

Se strecurară cu greu printre mese şi scaune, traversară Åsengata şi trecură pe trotuarul lat, înspre Nordkappgata.

— Uaaauu! exclamă ea când un BMW cabriolet claxonă

şi-i făcu semn scurt cu farurile. E... mişto!

Inger Johanne nu se pricepea deloc la maşini. Vorbea despre ele în general, în termeni de culoare şi mărime, îşi iubea Volvo-ul pentru că funcţiona tot timpul şi nu-i plăcea Golful pentru că rareori se urnea din loc. Până şi ea putea să-şi dea seama că această maşină era ieşită din comun. Joachim se încruntă spre cer, îi deschise portiera şi ea se aşeză în faţă. Sigur apăsase el vreun buton, deoarece capota se ridică încet, scoţând un sunet discret şi un sâsâit.

— Unde locuieşti?

— Pe strada Hauge, în Tåsen. Du-te în sus, înspre Nydalen.

Inger Johanne îşi făcea deja griji. Se simţea stingheră în vehiculul cât un salon, cu scaune de piele şi mirosind a bani. Joachim, dimpotrivă, îşi recâştigase personalitatea. Zâmbind şi simţindu-se sigur pe el, scoase maşina din spaţiul îngust în care o parcase.

— De ce ai trimis SMS-ul? îl întrebă Inger Johanne din nou.

— Nici eu nu ştiu sigur, spuse el liniştit. Eram neliniştit doar. A fost o prostie.

Fusese o gafă că plecaseră de la cafenea. Acum nu mai aveau contact vizual. Sentimentul fragil de familiaritate

dintre ei se spulberase. În mod cert, cele două tipe cu picioare lungi erau mai interesate de Joachim decât de conversaţia lor. În două minute, maşina avea să oprească în faţa duplexului alb de pe strada Hauge şi conversaţia avea să se sfârşească.

— Spuneai că niciodată nu ai suspectat că ar fi fost ceva în neregulă în casa de pe strada Glad, continuă ea. Nu până acum. De ce?

— N-am avut niciodată vreun motiv. Şi nici acum nu am.

Îi scăpa tipul şi-şi dădu seama de asta când se opriră la un semafor, pe podul Nordpolen.

— Poţi, bineînţeles, să continui cu prostia asta, spuse Inger Johanne. Dar e prostesc din partea ta. Incredibil de prostesc.

Semaforul se făcu verde, dar el rămăsese uitându-se la ea, până când maşina din spate începu să claxoneze. Joachim băgă în viteza întâi, dar nu fu atent la pedala de ambreiaj şi înecă motorul.

— La naiba, şuieră el încercând să-l repornească.

Maşina mai făcu un salt în faţă, dar motorul muri din nou. Acum era în mijlocul drumului spre intersecţie şi mai mulţi şoferi claxonau.

— O maşină nou-nouţă, să-nţeleg?

Inger Johanne zâmbi şi spuse:

— Nu ţi se potriveşte genul ăsta de condus. Eşti mai obişnuit cu cutiile automate?

— Nu, mârâi el printre dinţii încleştaţi, părând să reuşească să repornească motorul. Doar că are altfel de...

Cauciucurile scrâşniră pe asfalt când el acceleră la traversarea intersecţiei. Inger Johanne fu aruncată spre Joachim la curba strânsă din Sandakerveien, iar viteza se apropie de optzeci de kilometri pe oră când el încetini ca să atingă o viteză legală şi apăsă brusc frâna.

— Cum adică? întrebă el.

— Uiţi de ce mi-ai trimis mesajul, în primul rând. Nu sunt chiar lipsită de experienţă când vine vorba de investigaţii de-astea. Pe internet există câteva articole care vorbesc despre experienţa mea în FBI. Le-ai văzut şi pe acelea, în mod cert. Şi sunt corecte. În mai multe articole sunt numită „profiler”. Este un concept simplist şi neclar, dar există şi aşa ceva în articole.

Ea îi zâmbi şi era sigură că el remarcase, deşi se uita undeva în zare, în trafic. Nu că ar fi fost de vreun ajutor. La sensul giratoriu, mai jos de BI, doar câţiva centimetri lipsiră să facă accident cu autobuzul 30.

— Cu alte cuvinte, mă pricep destul de bine să

interpretez comportamentul oamenilor, spuse ea. Chiar în aceste momente le interpretez pe ale tale.

El nu-i răspunse, dar ea observă că Joachim aştepta continuarea.

— Numărul unu, spuse ea numărând pe degete. Vrei să cercetez circumstanţele morţii lui Sander, dar nu vrei ca eu să ştiu că tu ai luat iniţiativa asta. Numărul doi: n-ai avut nimic împotrivă ca eu să te implic în investigaţia mea. Ba din contră, când te-am sunat azi-dimineaţă, ai insistat să ne vedem înainte de prânz. Şi trei, ceea ce eu am ales să cred: l-ai iubit foarte tare pe Sander şi ştiai cum să te ocupi de el.

La podul de peste Akerselva de pe strada Kristoffer Aaamodt, o maşină utilitară, care ridica gunoiul, se oprise din cauza unei pene de motor şi bloca sensul de mers spre vest. Cei care veneau din sensul opus formau o coloană continuă, aşa că ei rămăseseră pe loc.

— Şi numărul patru, continuă Inger Johanne prinzându-se de degetul mic de la mâna stângă, erai pe punctul de a-mi povesti motivul de îngrijorare cu privire la viaţa lui Sander, dar brusc ţi-au venit alte gânduri. Ţi s-a făcut frică. Sau ai devenit sceptic şi anxios.

— Niciuna din ele, spuse Joachim pierzându-şi calmul şi apăsă cu putere claxonul.

Fluxul maşinilor care veneau din sens opus era încă prea mare ca să le permită să depăşească maşina de gunoi. Şoferul fuma chiar la câţiva metri de BMW-ul negru al lui Joachim şi dădu din cap dezaprobator văzând lipsa de răbdare manifestată de el. Strigă ceva ce Inger Johanne nu reuşi să desluşească.

— Mai multe informaţii nu am, spuse ea. Dar vrei să-ţi spun cum le interpretez eu?

Joachim lăsă geamul jos şi-şi scoase capul afară cât de mult putu. Fără să răspundă, apăsă brusc pe acceleraţie până atinse podeaua. Gunoierul se dădu în spate când BMW-ul o zbughi pe lângă el şi pe lângă maşina de gunoi. Joachim reuşi pe urmă la mustaţă să reintre pe sensul lui de mers, cu câteva secunde înainte de a se ciocni frontal cu o maşină de transport a firmei Rema 1.000.

— Nerăbdare, spuse Inger Johanne ca pentru ea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când o persoană se simte ruptă în două, aşa cum te simţi tu, motivul este acela că îşi dă seama că, indiferent ce alege să facă, tot are de pierdut sau de câştigat ceva. Tu vrei să fac săpături în cazul morţii lui Sander, dar nu vrei să-ţi asumi iniţiativa. Vrei să-mi povesteşti despre bănuielile pe care le-ai avut după moartea lui Sander, dar nu îndrăzneşti să-ţi duci planul la

îndeplinire. Şi asta pentru că tu însuţi ai ceva de ascuns. De fapt, tu vrei să te ţii deoparte de tot şi de toate. Departe de absolut tot.

Se apropiau de Maridalsveien. Din fericire pentru ea, şi acolo traficul era îngreunat, aşa că se apropiau de sensul giratoriu în ritm de melc.

— Nu ştii nimic despre toate astea, spuse Joachim calm.

Inger Johanne băgă de seamă că încheieturile degetelor i se albiseră, de cât de tare strângea volanul.

— Aşa e. Ştiu puţine lucruri, exact după cum ţi-am spus mai adineaori. Dar ceea ce ştiu e departe de a fi suficient. De aceea ar fi bine dacă m-ai putea ajuta.

El nu-i răspunse. Nici ea nu spusese mai multe. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îi studia chipul, din semiprofil, fără ca el să o vadă. Muşchii obrajilor erau încordaţi pe sub pielea bărbierită minuţios, dar îl auzea prin şuieratul vântului şi prin duduitul motorului cum scrâşnea din dinţi. Ochii i se îngustară în spatele ochelarilor de pilot şi bărbatul îşi muşca o pieliţă moartă de la buza inferioară.

Lui Joachim Boyer îi era teamă, după cum observa ea.

După ce el parcă la intrarea pe care ea i-o indicase, Inger Johanne rămase locului. El nu-i spunea nimic şi nu făcea nimic, nici măcar un gest ca să-i deschidă portiera, după

cum ar fi cerut bunele lui maniere desuete. Îl auzea pe Jack lătrând puternic; el întotdeauna ştia când vine ea acasă, chiar dacă o aducea altcineva cu maşina.

— Cu toţii avem secrete, îi spuse ea încet. Cu toţii am făcut lucruri greşite. De asta merge ancheta asta aşa de greu, Joachim. Toţi oameni se tem puţin să nu fie implicaţi. Puţini oameni rezistă să fie în lumina reflectoarelor.

— Nu l-am atins niciodată pe Sander.

Nici acum nu se uita la ea şi nici nu opri motorul maşinii. Îşi ţinea în continuare mâinile încleştate pe volanul îmbrăcat în piele.

— Te cred, spuse ea. Dar ai făcut ceva rău, nu? Ce ai făcut?

Nu se aştepta ca el să răspundă şi el nu o făcu. Jack nu se lăsa nici el. Liber, porni în goană de la Blåsbortveien şi îi răspunse cu lătrături ascuţite înainte de a-şi ridica piciorul din spate şi de a urina pe un stâlp din gard, apoi porni mai departe.

— De asta ai încercat să-mi trezeşti curiozitatea şi să nu mergi la poliţie. Doreşti să i se facă dreptate lui Sander, dar nu vrei să se facă dreptate şi în ce te priveşte pe tine. Sau pentru ceea ce ai făcut. Dacă acel lucru nu are legătură cu Sander, din partea mea poţi să stai liniştit.

— Sander avea cam multe răni, spuse Joachim într-un final, cu vocea domoală şi obrajii încordaţi. Nu se lovea decât foarte rar acasă la mine, dar reuşea să găsească o scuză pentru multe dintre ele.

Lăsă volanul din mâini, trase frâna de mână şi opri motorul.

— Trebuie să auzim mai multe despre asta, spuse Inger Johanne, desfăcându-şi centura de siguranţă.

* * *

Helga Mohr nu vizitase niciodată noul sediu al Westberg şi Mohr SA. În mod normal, s-ar fi bucurat să vină aici. Dimensiunea vastă, decoraţiunile şi mai ales amplasamentul erau dovada succesului profesional imens al unicului ei fiu, într-o zonă care se ridicase din mare, într-o regiune care în copilăria ei se numise Tyveholmen şi nu fusese altceva decât un conglomerat de depozite uriaşe. Ar fi admirat mobilierul danez din biroul lui Jon şi ar fi pipăit pielea fină ca mătasea de pe canapelele unde el o invitase să se aşeze, oferindu-i o ceaşcă de ceai. În alte circumstanţe, Helga Mohr ar fi rămas gură-cască în faţa peisajului şi a dotărilor tehnice datorită cărora era posibil să transformi geamurile ferestrelor în nişte ochelari de soare, doar prin apăsarea unui buton.

Acum însă, nu acordă atenţie niciunui detaliu.

Încă nu-şi dezbrăcase paltonul Burberry şi îi era cald. Ceaşca de ceai rămase neatinsă, cu plicul de ceai înăuntru. În scurt timp, ceaiul se va umple de teină şi va deveni imposibil de băut. Se juca cu verigheta. Săptămâna trecută îşi dăduse seama că i se lărgise pe deget.

— Nu poţi vorbi tu cu ea? îl întrebă pentru a treia oară.

— Nu, repetă el dezamăgit. Nu vreau ca Inger Johanne să se amestece în treaba asta absolut deloc. Înţelegi, mamă? Acum trebuie să te laşi păgubaşă.

Se ridică şi începu să măsoare camera de colo-colo.

— Vineri e înmormântarea. Trebuie să trecem şi peste asta. După ziua de vineri, totul s-a terminat. Trebuie să mergem mai departe, mamă. Doar de-ar trece ziua de vineri.

— Şi eu îmi doresc acest lucru, spuse ea pe un ton mai tăios decât intenţionase. Dar, ca să trecem mai departe, e nevoie ca poliţia să nu intre cu bocancii în viaţa noastră, aşa cum a făcut acel poliţist tânăr. Îţi aminteşti ce zicea tatăl tău: indiferent că vorbim de vină sau nevinovăţie, de ce este corect sau de ce este greşit, contează ce decide poliţia. Nimic nu este mai periculos ca un...

— Termină!

Jon îşi prinse capul în mâini şi făcu o grimasă ca şi cum l-ar fi durut ceva. Arăta îngrozitor. De fapt, maică-sa îl găsea chiar chipeş, având picioarele subţiri şi feciorelnice ale tatălui său. La început, arătase sănătos şi zvelt. Acum părea slab, la fel ca Ellen. Helga Mohr se întreba dacă amândoi renunţaseră să mănânce. Mai cumplit era să-i vadă privirea pe care rareori reuşea să o prindă. Ochii fuseseră întotdeauna cea mai frumoasă trăsătură a lui – ochi mari, de un albastru-închis, cu gene negre. Acum aproape că nu se mai zăreau în orbite. Pometii deveniseră mai pronunţaţi... sau aşa părea. Era tras la faţă, cu două umbre întunecate marcându-i obrajii căzuţi.

— Mai bine să previi decât să repari, spuse ea după o pauză destul de îndelungată, ca să-i lase timp să se aşeze din nou. Să o luăm înaintea poliţiei, ca să spun aşa. Inger Johanne are o experienţă vastă în astfel de cazuri şi sigur va asculta mai mult de tine decât de mine. Doar sunteţi prieteni vechi, dragule, şi sigur nu te va refuza, dacă o rogi frumos. Un astfel de caz poate să o ia razna. Nu-ţi aminteşti ce a păţit tatăl tău, erai mult prea mic, dar te asigur că...

Jon îşi duse braţele îndoite la ceafă şi-şi lăsă capul pe spate.

— Mamă... Mamă!

Se ridică brusc şi se aplecă spre ea, cu coatele pe genunchi.

— Nu există niciun caz, mamă! Sander a murit într-un accident. I-au făcut autopsie, îl vom primi înapoi şi mergem la slujbă vineri. Poliţia n-a mai dat niciun semn din 23 iulie şi Dumnezeu ştie câte au ei pe cap, la naiba!

Izbucnirea lui făcu să dispară orice sunet. Helga stătea nemişcată, cu excepţia degetelor de la mâna stângă, care învârteau verigheta. Jon stoarse plicul de ceai înfăşurându-l pe o linguriţă, scoase lichidul aproape negru din el şi aşeză linguriţa cu plicul pe o farfurie de pe masă. Ea observă pentru prima dată plasturele bej de pe partea exterioară a mâinii lui. Părea murdar şi fu nevoită să se abţină să comenteze.

— În cazurile astea e mai bine să nu faci nimic, spuse el. Viaţa e şi aşa destul de complicată. Lasă lucrurile aşa, mamă. Lasă totul baltă.

Avea vocea atât de răguşită. Atât de istovită. Şi-ar fi dorit aşa de mult să se ridice şi să meargă la el, să-i atingă gâtul subţire şi viguros care-i era atât de familiar. Ar fi vrut să-i ţină capul la pieptul ei şi să-i şoptească acele cuvinte copilăreşti cu care obişnuia să-l liniştească în copilărie. Cel mai tare dorea să-l ajute pe Jon, să-l liniştească spunându-i

că totul va fi bine. Ar fi vrut să-l calmeze cu mâinile ei calde şi cu vorbe care să-l asigure că totul se va rezolva, aşa cum ea se îngrijise de toate lucrurile până când împlinise el şaisprezece ani, în perioada în care cu majoritatea băieţilor nu se poate vorbi omeneşte. De atunci încoace fusese nevoită să facă totul în tăcere.

Jon nu ştia că ea ştia. Asta era clar.

Era sigură că nu o văzuse pe terasă când sosise în după-amiaza zilei de 22 iulie. Ea plecase din casă şi deja închisese uşa după ea, când îşi dăduse seama că îşi uitase cartea în cameră, romanul din care mai avea doar 20 de pagini şi pe care ar fi vrut să-l citească în seara aceea. Ajunsese până la maşina de pe strada Glad şi observase ce anume îşi uitase. Făcuse cale întoarsă prin faţa garajelor, coborâse treptele placate. Ştia că e mai uşor să cobori treptele spre terasă, acolo unde ea lăsase uşa de la camera de zi deschisă, în urmă cu zece minute.

El nu o văzuse.

Nu i-ar fi putut ascunde acest lucru. Nu Jon. Fetele erau mai talentate în a se ascunde de mamele lor, aşa a fost dintotdeauna, dar Jon era ca o carte deschisă pentru ea, de când se născuse. Când era bebeluş rareori plângea, iar Helga înţelesese încă de atunci de ce anume avea el

nevoie, înainte ca el însuşi s-o fi ştiut. Jon fusese cea mai mare iubire pentru ea. Jon fusese succesul lui Wilhelm şi cea mai mare mândrie pentru sora lui mai mare, iar pentru Helga Mohr, fiul ei era o prelungire a ei şi a sentimentelor sale.

Aşa fusese el mereu şi, chiar dacă au trecut secole de când ea nu mai era cea mai importantă persoană din viaţa lui, nimic din viaţa Helgăi Mohr nu era mai presus de Jon. Helga era absolut convinsă că el nu o văzuse. Nici măcar atunci când s-a dat în spate cu un pas şi a lovit cu piciorul un scaun de pe terasă, înainte de a se prăbuşi aproape pe trepte, el nu a ştiut că ea era acolo.

Ar fi vrut ca el s-o vadă.

Când Helga Mohr, pe atunci având numele de Axelsen, avea douăzeci şi doi, în anul 1950, părinţii ei se arătaseră foarte sceptici. Wilhelm era destul de bun. Nu era vorba nici de bani, nici de simţul întreprinzător, nici de educaţia tânărului, care era cu şase ani mai mare decât ea. Era vorba despre politică. În timp ce tatăl Helgăi se refugiase în Suedia în 41 cu întreaga familie şi rămase acolo până la sfârşitul războiului, Trygve Mohr se descurcase cu îndemânare în Norvegia ocupată. Nu devenise niciodată nazist şi nu se înscrisese în NS, dar tot ce s-a auzit după

război nu au fost simple bârfe despre petrecerile fabuloase care se dăduseră pe Dagaliveien, într-o vreme în care majoritatea erau nevoiţi să se mulţumească cu porţii mici. În primăvara anului 1945, când a venit pacea, dovezile împotriva lui Mohr se înmulţiseră şi erau destule ca să fie condamnat. Cumva, scăpase. În orice caz, scăpase de urmărirea penală. Gura lumii încă nu-l iertase pe baronul local îmbogăţit în perioada războiului, când fiul acestuia, într-o zi de vară, bătuse la uşa domnului şi doamnei Axelsen să le ceară mâna fiicei lor.

Dar Wilhelm era charismatic. Sigur pe el şi insistent, intrase într-o branşă total diferită de grupul tatălui său. Compania de transport maritim Wilhelm Mohr Transocean avea deja o cifră de afaceri considerabilă. Iar dacă Wilhelm moştenise o trăsătură de la tatăl lui cam bădăran, aceea sigur era capacitatea de a se descurca în orice împrejurare. Industria maritimă norvegiană intrase într-o perioadă de expansiune şi Wilhelm Mohr era pretutindeni. Părinţii Helgăi se mai înmuiaseră pe urmă, iar căsnicia lor rezistase an după an. Trygve Mohr murise la vârsta de cincizeci şi nouă de ani şi suma imensă de bani a lui Wilhelm se transformase într-o mică avere.

Rolul Helgăi fusese toată viaţa acela de a purta de grijă.

Ea avea grijă de copii şi de casă. Se îngrijea de hainele soţului ei şi de imaginea lui. Aveau ajutoare în casă şi pentru grădină, dar Helga era cea care domnea în acest mic regat. Ea organiza petrecerile şi cinele în familie, ea întreţinea legăturile cu oamenii potriviţi şi ea îşi ajuta soţul să procedeze în acord cu ea. Născută şi crescută în grupul restrâns al oamenilor care în primele decenii ale secolului XXI se puteau numi clasa superioară a Norvegiei, ştia ce avea de făcut şi făcea totul perfect.

Helga avea grijă de valorile familiale şi cea mai importantă dintre acestea era renumele familiei Mohr. Datorită capacităţii sale de socializare şi de creare de contacte până la casa regală, Wilhelm reuşise să reabiliteze numele tatălui său. Fusese foarte important pentru el. Cel mai important lucru, de fapt, şi pentru ea. Chiar şi după ce averea lor se terminase. Războiul de Yom Kippur, din vara lui 1973, fusese privit de Wilhelm, precum şi de mulţi alţi armatori, ca o oportunitate aventuroasă. Wilhelm Mohr Transocean a făcut investiţii masive în vapoare comerciale, pentru a putea face faţă cererilor de transport de petrol. La scurt timp după aceea, când preţul pe transport scăzuse brusc, vapoarele deveniseră sursa principală de venit pentru economia firmei. Aproximativ în acelaşi timp,

autorităţile şi-au dat seama că Wilhelm făcuse evaziune fiscală în egală măsură cu armatorii Reksten şi Jahre. Era, practic, imposibil să faci afaceri în timpurile acelea grele dacă aveai şi inspectorii pe urme. După trei ani, falimentul era sigur.

Helga Mohr îşi păstrase fruntea sus şi spatele drept. Încă mai invitau oameni la petreceri şi păstraseră casa, deşi din toţi servitorii mai rămăsese doar un ajutor la spălătorie, o dată la două săptămâni. Autorităţile avuseseră dreptate să îi bănuiască de evaziune fiscală pentru o avere din străinătate, dar nu puteau să o găsească, decât dacă ar fi ruinat întreaga familie.

Helga Mohr reuşise perfect să păstreze aparenţele.

Când rămăsese văduvă, în anul 1978, autorităţile îi lăsară, în sfârşit, în pace. Fetele erau aproape adulte, iar Jon şi ea rămăseseră să locuiască în casa imensă şi întortocheată de pe strada Smestad. Sumele de bani ascunse în străinătate erau din ce în ce mai greu de adus în ţară. Dar aparenţele se păstraseră, până acum. Până acum, când erau din nou ameninţate. Dar Helga Mohr nu avea de gând să renunţe la îndeletnicirea ei de a se îngriji de familie, după ce o făcuse vreme de şaizeci şi unu de ani. Poate că mai avea mulţi ani de trăit, era sprintenă şi

suferea doar de un uşor reumatism şi un ochi cu care nu vedea prea bine. Ar fi fost păcat să se lase convinsă să se retragă din cauza celor întâmplate. Sander murise şi ea suferea sincer. Dar nimic nu-l putea readuce la viaţă. Obligaţiile ei erau la fel de clare acum ca şi înainte.

Acum, cel mai important dintre ele, fiul ei, stătea în scaunul din faţa ei, de cealaltă parte a măsuţei joase de cafea, şi părea că e mort. Deşi trecuseră doar trei săptămâni de când se întorseseră din Italia, pielea îi era albă ca laptele, sub barba nerasă. Ţinea ochii închişi şi gura întredeschisă.

— Jon, spuse Helga Mohr încetişor, dar cu fermitate. Ascultă-mă! Am un plan.

— Nu, şopti el. Nu vreau.

Helga se mai gândi o secundă, îşi formulă gândul în minte, iar apoi îi spuse lui că ştia.

— Jon, repetă ea şi se îndreptă de spate.

Îşi umezi buzele şi văzu că el deschisese ochii. Vocea stridentă îi declanşă un reflex în interior, un moment de ascultare. Se aşează drept pe scaun şi-şi trecu degetele prin păr înainte de a-şi drege vocea şi o privi fix în ochi.

— Da?

— Poţi să trăieşti în ruşine, spuse ea. Atâta timp cât este

din propria ta vină. Cu toţii avem motive pentru care ne pare rău, dacă ele sunt adevărate şi dacă sunt puternice. Există şi lucruri mai rele decât atât, iar familia noastră a reuşit să treacă peste altele şi mai grave de când m-am născut eu.

Jon rânji cu o grimasă care dispăru îndată ce-şi duse mâna la faţă.

— Lucruri mai rele? zise el ca pentru sine. Ce poate fi mai rău decât asta?

— Închisoarea, i-o reteză ea. Şi, acum, o să mă asculţi.

* * *

Henrik devenise cunoscut în Oslo în anii petrecuţi la Academia de Poliţie. Prietenii lui locuiau în camere închiriate, mai mulţi într-un apartament. Cei mai norocoşi locuiau în Majorstua, de unde puteau ajunge la şcoală pe jos. Dar nimeni nu locuia în Tåsen, se gândea el, în timp ce cobora din autobuz în Maridalsveien, nefiind prea sigur în ce direcţie s-o apuce.

Ziua în care îşi primise uniforma de poliţist era un moment de neuitat pentru el. Cămaşa şi haina îi erau prea largi la gât şi îi fusese imposibil să găsească nişte pantaloni destul de lungi, care să-l şi cuprindă în talie. Cu toate acestea, sentimentul că va intra într-un nou rol important

fusese absolut copleşitor. Fusese cuprins de o stare euforică aproape de excitare când ajunsese acasă la mătuşa lui, în camera servitorilor, şi despachetase hainele, şi se îmbrăcase cu ele. După ce încălţase o pereche de pantofi negri nou-nouţi şi îşi îndreptase gulerul în faţa unei oglinzi mari, pe care o târâse din hol în cameră, se simţise, în sfârşit, adult. Ăsta era el. Asta devenise el, într-un final.

Înainte cu câteva săptămâni, şi-ar fi putut da jos epoleţii de student. După ce şi-a pus epoleţii cei noi, decoraţi cu o steluţă galbenă, atunci începuse viaţa lui. Uniforma lui era mândria lui.

Acum purta blugi, un pulover de lână în dungi şi pantofi de sport. Intră cu o oarecare ezitare pe Nygaards alle, după ce o găsise pe hartă, încercând să se convingă că era acelaşi de odinioară. Însă de data asta era în concediu. Cu toate acestea, era într-un fel de misiune şi îşi aminti sfatul unui fost profesor de la academie: „Un poliţist rămâne întotdeauna poliţist. Acţionaţi şi comportaţi-vă mereu de parcă aţi purta uniformă. Întotdeauna”.

Ceilalţi studenţi făcuseră haz. Henrik învăţase fraza pe de rost. Acum cuvintele i se învârteau în minte iar şi iar, până când găsi strada Hauge şi se apropie de casa cu numărul căutat.

Inger Johanne Vik rămăsese surprinsă în mod vădit când o sunase, în urmă cu o oră şi jumătate. Dar îl ascultase. Se pregătise sufleteşte să i se închidă uşa în nas. Nu era foarte isteţ din partea lui, fiind în timpul liber, să stabilească o întâlnire cu un fel de martor implicat într-un caz.

Era o chestiune destul de delicată. Încercase de nenumărate ori să înfrumuseţeze povestea, să o facă mai comestibilă pentru cineva ca Inger Johanne, care era căsătorită cu un poliţist experimentat şi care probabil avea să fie surprinsă că o contacta în afara orelor de lucru. Până la urmă, se decise să spună adevărul, pentru că nu ştia să mintă. Fie ce-o fi, se gândi el. Ea îl lăsase să povestească întreaga istorie. Despre discuţia avută cu Elin Foss, mesajele către director, întâlnirea cu profesoara lui Grorud şi, la sfârşit, interdicţia clară a lui Tove Byfjord ca el să se amestece în toate acestea.

La sfârşitul dialogului, când Inger Johanne îl întrebase de ce o contactează tocmai pe ea, îi spusese adevărul: anume, că o cunoştea dinainte de incidentul de pe strada Glad, din data de 22 iulie. În camera lui închiriată avea opt dosare cu tăieturi din ziare, conţinând articole despre cazurile de crimă din ultimii cincisprezece ani. Începuse să le colecţioneze de când avea unsprezece ani, mai întâi pe

hârtie, mai apoi pe calculator.

De aceea.

Inger Johanne Vik nu îl luă în râs absolut deloc. Doar îl rugase să vină cât de repede putea.

Acum stătea în capul scărilor de beton, cu degetul apăsat pe sonerie. Dinăuntru răsunară paşi rapizi coborând treptele. Uşa se deschise.

— Bună, spuse Inger Johanne. Ce repede ai venit! Intră!

Îmbrăcat în haine obişnuite, poliţistul nu mai arăta la fel de tânăr. Hainele astea îi veneau mai bine decât uniforma, iar pe păr se dăduse cu ceva care făcea firele să stea în sus. Îi stătea bine aşa. Zâmbi reţinut şi salută politicos înainte de a-şi vârî mâna în buzunar şi o urmă în cameră. Avea pe umăr rucsacul roşu.

— Căţelul e foarte blând, îi explică ea când Jack îl amuşină pe musafir.

Tânărul stătu locului, tensionat, în timpul acestei inspecţii, însă nu se aplecă spre câine, ca acesta să-i miroase mâinile.

— Treci în dormitor! ordonă Inger Johanne şi câinele dispăru fericit din cameră.

— Sunt foarte fericit că ai acceptat să ne întâlnim, spuse el, şi se aşeză pe sofa unde îi arătă ea. Sunt absolut

disperat... Mă simt de parcă toate uşile din jurul meu s-ar închide, în timp ce eu sunt din ce în ce mai convins că...

Înghiţi şi se prinse de nas, dar fără să ridice cana. Se prinse din nou de nas, înghiţi şi luă cana.

— Cel care a preluat cazul e foarte prins cu alte lucruri şi după ce cazul o să stea aşa o eternitate, tipul va pleca în concediu. Ştiu că nu mă mai ocup eu de caz, dar cred într-adevăr că lui Sander nu i se face...

Ridică în sfârşit cana aproape de gură, dar o puse din nou jos atât de brusc, încât vărsă lichidul.

— Dreptate, completă el cu amărăciune.

— Ai procedat corect, spuse Inger Johanne calmă, urmărindu-i gesturile. Mă bucur că ai venit.

Mâna dreaptă se plimbă din nou între nas şi cană.

— Vrei mai degrabă apă? întrebă ea.

— Da, mulţumesc. Nu ştiu de unde să încep.

— Mi-ai povestit despre profesoara lui Sander, spuse ea pe un ton încurajator, în timp ce se ducea să aducă un pahar cu apă. Haldis Grande, nu aşa o chema? Trebuie să te laud pentru deducţia ta în legătură cu orele petrecute de Sander la şcoală şi pentru că ţi-ai dat seama că se rănea mai rar acolo decât acasă, de unde a venit şi cu mâna ruptă, şi cu vânătăi. Bine punctat. Bine gândit.

Ea îi zâmbi, întinzându-i paharul. Mâna lui tremură o secundă, dar îl puse jos înainte ca mâna să-i atingă nasul. Mai apucă o dată ceaşca de ceai, apoi, în sfârşit, ridică paharul cu apă şi bău.

Inger Johanne avea puţine mustrări de conştiinţă. Băiatul era pe cale de a încălca o serie întreagă de reguli, se gândi ea şi se aşeză. Henrik Holme se simţea de parcă se folosea de ea. Adevărul era că ea se folosea de el. În dimineaţa aceea, când ea nu mai ştia încotro să o apuce ca să afle adevărul despre moartea lui Sander, acest poliţist amator o sunase şi îi servise o mulţime de informaţii pe tavă. Pe unele dintre ele ar fi putut să le obţină şi ea, în timp. Pe altele însă, cum era povestea despre dosarul medical de la Volvat, nu le-ar fi putut obţine, pentru că nu avea acces la ele. Poliţistul menţionase de câteva ori că era posibil să se deschidă o anchetă în cazul lui Jon Mohr, în legătură cu o tranzacţie bazată pe utilizarea de informaţii privilegiate, chiar dacă nu era nimic sigur. Tânărul nu-i ascunsese nimic. Yngvar ar fi turbat dacă ar fi auzit. La fel urma să reacţioneze şi Tove Byfjord.

Dar niciunul dintre ei nu era acum acolo.

— Mi-ai povestit şi despre Elin Foss, îl îndemnă, ea văzându-l cam încurcat. A fost ceva senzaţional, cred, dacă

ea spune că...

— Ştii câţi copii sunt abuzaţi de părinţi în Norvegia? o întrerupse el pe neaşteptate, încât Inger Johanne ridică din sprâncene. Şi aici mă refer la violenţă, nu la alte tipuri de abuz sau lipsă de îngrijire.

— Nu.

— Nici eu nu ştiu! Se pare că nimeni nu ştie. Am căutat răspunsuri peste tot. Am stat cel puţin zece ore pe internet. Am vorbit cu comisarul pentru apărarea drepturilor copilului. Nimeni nu ştie cu certitudine. Unele surse zic că ar fi peste 20.000. Alte cifre sunt mai mari, altele mai mici.

— Greu de obţinut astfel de materiale, aprobă Inger Johanne. Sunt cifre foarte mari în ce priveşte decesele, bănuiesc, şi e la fel de greu să aduni informaţii despre asta.

— Ştii câte persoane sunt condamnate pentru acte de violenţă împotriva copiilor?

— Puţine.

— O mână de oameni pe an. Sau poate nici atât.

Când se întinse după paharul de apă, nu mai fu nevoit să şi-l treacă pe la nas. Nici nu mai tremura.

— Poate de asta sunt şi mai supărat că directorul şcolii lui Sander a lăsat mesajele îngrijorate ale lui Elin Foss să putrezească într-un sertar.

— N-ai de unde să ştii ce a făcut el de fapt, spuse ea. Poate că a pornit o anchetă pe cont propriu, fără ca Elin Foss să fi ştiut ceva.

— Nu. Procedura în cazul unor mesaje de acest gen este să-l cheme pe cel care le-a scris la un dialog; în orice caz, când sus-numitul e angajat al şcolii. Am verificat eu informaţia.

— Înţeleg, spuse Inger Johanne sceptică. Dar procedurile sunt mereu încălcate. Poate că a avut un motiv întemeiat pentru asta.

— Mai gândeşte-te! spuse el, afişând un zâmbet care-i dădea o înfăţişare de om stăpân pe sine. Haldis Grande ar fi aflat dacă şcoala ar fi început să investigheze situaţia lui Sander. Doar ea i-a fost profesoară trei ani. Ea nu a bănuit nimic. Dimpotrivă. După cum ţi-am povestit la telefon, nu putea accepta gândul că Sander ar putea fi expus la anumite lucruri.

— E bună observaţia. Normal că ar fi ştiut. La asta nu m-am gândit.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg.

— Elin Foss a păstrat copii ale acestor mesaje? întrebă ea. Are vreo chitanţă, ceva, care să demonstreze că mesajele au fost predate?

— Asta... n-am apucat să mai întreb. Discuţia noastră a fost întreruptă... puţin cam repede, aş putea zice.

Era fascinant cât de repede putea să se schimbe culoarea pielii lui Henrik Holme. Acum zâmbea larg şi avea pielea albă ca laptele, iar peste câteva secunde era roşu ca racul. Tot înghiţea şi înghiţea în sec, iar mâinile erau prinse într-o cursă rapidă între ceaşca de ceai, paharul cu apă şi acel biet nas.

— Stai calm, spuse Inger Johanne, pe un ton scăzut. Asta putem afla.

— Ea e în Australia, spuse el pe un ton blând. E în excursie sau cam aşa ceva. Nu poate fi contactată aşa, cu una, cu două. Dar eu, pentru orice eventualitate...

Se aplecă, luă ghiozdanul, îl deschise şi scoase o mapă de plastic. Aşeză conţinutul în patru teancuri, pe masă. Un teanc reprezenta doar rezumatul cazului. Documentele din al doilea teanc păreau să fie articole pe care le citise, aşa cum ar fi făcut un student, cu notiţe pe margine şi pline de încercuiri făcute cu markerul. Al treilea teanc nu îi spunea nimic. El îi întinse cel de-al patrulea teanc, cu câteva pagini vârâte într-o copertă roşie.

— Poftim, spuse el. Fă cunoştinţă cu directorul lui Sander.

— Păstrezi cazurile într-o ordine formidabilă, spuse ea şi-

şi puse ochelarii înainte de-a deschide mapa. Cum îl cheamă?

— Ragnar Reiten. Patruzeci şi trei de ani. A fost director aproape patru ani. Înainte de asta, a predat la aceeaşi şcoală. Pe a doua pagină găseşti un fel de CV. Am găsit informaţiile pe site-ul şcolii şi pe un site pentru... el este numismat, am descoperit eu. Destul de pasionat.

Inger Johanne nu-i răspunse. Se uita cu atenţie la fotografie şi nu dădea semne că ar fi interesat-o informaţiile complete oferite de Henrik despre Ragnar Reiten de pe pagina a doua.

— Poate... Poate că nu e foarte relevantă chestia asta cu numismatica, spuse Henrik agitat.

Dar ea nu-şi luă privirea de pe fotografie.

— E o prostie că am scos o fotografie la imprimantă, mai adăugă el. Chiar nu e importantă înfăţişarea tipului.

Inger Johanne înghiţi şi mută foaia din mâna stângă în mâna dreaptă.

— Cred că ar fi fost de-ajuns dacă ţi-aş fi spus numele lui, zise Henrik şi puse restul hârtiilor unele peste altele şi apoi le vârî rapid în mapa de plastic. Sunt puţin obsedat de... Nu ştiu cum să zic, să aşez totul într-un sistem. Scuze. Aşa am fost dintotdeauna.

Rămase perplex, cu mapa în poală.

Degetele mâinii sale drepte băteau darabana pe plastic.

— Nu, spuse Inger Johanne, fără a ridica privirea. Nu cred că numele ar fi fost de-ajuns.

— Îl cunoşti?

— Eu nu. Dar Jon Mohr îl cunoaşte foarte bine. Făceau parte din aceeaşi gaşcă de băieţi prin liceu. Şi eu am fost la aceeaşi şcoală. Nu mi-aş fi amintit de el dacă n-ar fi fost...

În sfârşit, ridică privirea.

— L-am reîntâlnit după câţiva ani, la o petrecere de vară, anul trecut sau acum doi ani. Obişnuiau să fie foarte mulţi oameni acolo, aşa că nu am vorbit niciodată cu el. Dar îmi amintesc că avea cu el o gagică superbă, cu care se tot învârtea pe acolo. Fata lui adoptivă, cred. Originară din Etiopia. Era cel mai frumos copil pe care l-am văzut. De asta îmi amintesc de el.

— Asta înseamnă că...

Henrik se opri.

— Asta înseamnă că nu-i atât de ciudat că directorul nu a tras niciodată un semnal de alarmă despre Sander, spuse Inger Johanne, inspirând adânc. De vreme ce era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Jon Mohr.

* * *

Inger Johanne auzise odată un jurnalist spunând că elementul caracteristic al Norvegiei e că niciodată nu ţi-ar lua mai mult de două secunde să găseşti pe cineva. Ministrul de stat, rege sau modiste. Nu ştia dacă vorbele jurnalistului fuseseră adevărate, dar, în orice caz, nu i-a fost greu deloc să dea de Ragnar Reiten. El şi familia lui erau la o cabană, în afara Fredrikstad-ului, şi nimic nu putea fi mai rău decât să-l suni pe mobil şi să-l rogi să-ţi descrie exact locaţia. În calitate de prietenă a lui Ellen, era, bineînţeles, bine-venită, chiar dacă cererea lui Inger Johanne de a vorbi cu el îl surprinsese puţin. El ştia deja că Sander murise într-un accident petrecut acasă. Jon îi povestise în urmă cu câteva zile.

— O chestiune oribilă, începu el. Colac peste pupăză peste celelalte necazuri. Haide, vino!

Inger Johanne se ruga la Dumnezeu ca Golful să se comporte cum trebuie. Până acum, rugăciunile îi fuseseră ascultate. Golful nu cedase nici când Inger Johanne fusese nevoită să cotească pe un drum vechi de ţară, nereparat de mult, de vreme ce industria lemnului duduia. După ce trecu de o curbă a drumului, cam la un kilometru de la drumul naţional 117, în faţa ei se deschisese o imagine idilică, exact ca-n visele lui Yngvar, care nu aveau să se

împlinească niciodată. „Sigur este moştenit”, se gândi ea. Chestiile de genul ăsta nu erau pentru cei din sectorul bugetar.

Îşi parcă maşina între un bolovan acoperit de muşchi şi un muşuroi uriaş. Zăbovi o secundă, să se uite.

Era o casă de vacanţă, vopsită în roşu, construită pe o stâncă, având patru pini uriaşi în spate. Era câte o anexă de fiecare parte a cabanei, iar împreună aveau forma unei potcoave, cu deschiderea la mare. Dintre case pornea o pajişte care se prelungea până la mare şi la pietre. Nu erau mai mult de 30 de metri din curte şi până la podul din piatră, cu o căsuţă pentru saună construită în apropiere. Ceasul arăta şapte şi jumătate, pe cer se vedea soarele la apus, iar apele mării aveau reflexe aurii.

— Salut, spuse o fetiţă brunetă, cu răsuflarea tăiată. Ţi-am auzit maşina.

— Salut. Eu mă numesc Inger Johanne.

Fetiţa avea aproximativ şase ani. Îi întinse o mânuţă lipicioasă şi caldă.

— Karl, se prezentă ea făcând o plecăciune. Tata mi-a spus că o să vii. Haide!

Se întoarse rapid şi începu să alerge.

— Haide! strigă ea încă o dată şi dispăru după colţul

cabanei.

Inger Johanne o urmă. Simţi miros de friptură la grătar şi-şi dădu seama cât îi era de foame.

— Salut şi bine ai venit! strigă Ragnar Reiten când o văzu pe Inger Johanne venind de după prima anexă. Erau mai mulţi aşezaţi la masa întinsă. Parcă ne-am mai întâlnit înainte, nu? La petrecerea de vară a lui Ellen şi Jon, în urmă cu câţiva ani. Mâncăm cina peste trei sferturi de oră, cam aşa. Stai jos.

El se şterse pe mână cu un şorţ pe care scria cu litere verzi SUPERTĂTIC pe piept, apoi veni spre ea zâmbind larg, cu mâna întinsă.

— Îmi pare bine! Circumstanţele puteau fi mai fericite, bineînţeles, dar să ne bucurăm de zilele care ne sunt date, după cum spun eu. Stai jos! Vom face antricot la grătar.

Inger Johanne tuşi ca să acopere chiorăiala stomacului. Nu mai mâncase de pe la ora unsprezece, dar nici nu-i fusese foame. Îi lăsa gura apă. Dădu mâna cu el, apoi privi spre mare.

— Nu pot să rămân la cină, din păcate. Nu vreau să te reţin prea mult.

Karl se lupta să se îmbrace cu o vestă de salvare.

— Pot şi să înot! Trebuie să port vesta doar când

pescuiesc crabi. Aşa e regula. Aici, la cabană, avem destul de multe reguli. Majoritatea sunt legate de apă şi de flăcări şi despre stânca aceea de acolo.

Fetiţa arătă spre nord, apoi luă un cârlig de rufe cu o sfoară înfăşurată în jurul lui şi porni dansând în jos, spre plajă, drept spre pod. Inger Johanne o urmări cu privirea. Fetiţa căuta midii printre pietre.

— E atât de frumos aici, spuse ea încet.

— Noi suntem mulţumiţi! rânji Ragnar Reiten. Proprietatea aparţine părinţilor mei, dar ei nu vin aproape niciodată aici. Pe măsură ce înaintează în vârstă, e tot mai greu să stai lângă mare, în ciuda tuturor facilităţilor. Sora mea locuieşte în California şi vine acasă o dată la trei ani sau cam aşa ceva. Nouă ne convine de minune!

Îşi îndepărtă mâinile de lângă corp, în semn de entuziasm, apoi deschise un frigider mic aflat sub banca lungă, scoase o sticlă de Farris şi o aruncă spre Inger Johanne. Abia reuşi să o prindă.

— Dar stai jos. Vine şi soţia mea cam într-o jumătate de oră. S-a dus să ia nişte prieteni de la gara din Fredrikstad. Locuri ca acestea trebuie împărţite, ştii! Aveam oaspeţi toată vara aproape.

— Îmi închipui.

Ea se aşează la umbră, cu spatele pe jumătate la mare. Când deschise capacul sticlei de Farris, o treime se revărsă. Ragnar Reiten nu făcu nici cel mai mic gest să-i dea un pahar, aşa că duse sticla direct la gură şi bău.

— Păcat că nu poţi rămâne! zise el. Ai bătut aşa cale lungă de la Oslo şi...

— Nu-i atât de departe. Traficul nu este aşa de aglomerat. Suntem în perioada vacanţei, într-o zi de marţi.

El se muşcă puţin de buze când răsuci halca uriaşă de carne şi se uită la ea.

— Şi pentru ce anume ne vizitezi, mai exact?

— Este vorba de Sander.

Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Am motive să cred că, în calitate de director, ai primit nişte sesizări cu privire la el.

Puse jos cleştele pentru grătar. Fruntea i se încreţi în formă de V deasupra nasului şi vocea lui suna diferit. După ce se aşeză pe scaunul din faţa ei, îşi scoase ochelarii de soare şi întrebă:

— Dar ce legătură ai tu cu asta?

— Formal? întrebă ea ridicând uşor din umeri. Niciuna. Dar cred că am toate motivele să fiu îngrijorată.

— Să fii îngrijorată? La telefon ai spus că vii în calitate de

prietenă a lui Ellen. Dacă ar fi aşa, nu m-ai fi întrebat despre sesizări care îl acuzau în mod direct pe soţul ei de abuz asupra copilului.

— Poate că nu. Dar e adevărat, nu-i aşa? Că ai primit astfel de mesaje?

El vârî o mână în buzunarul de sub şorţ şi scoase un pachet de Marlboro. Uitându-se cu coada ochiului spre fetiţa de pe malul apei, puse o ţigară în gură şi o aprinse cu bricheta pentru grătar.

— Îmi dau seama că indirect ţi-am confirmat deja, zise el inspirând adânc. Dar trebuie să înţelegi că ăsta e un subiect pe care sub nicio formă nu pot să-l discut cu tine. Păstrarea confidenţialităţii şi toate alea.

— Tati! strigă Karl de pe plajă. Uite! O stea de mare!

Apucă ţigara cu mâna şi cu cealaltă mână îi făcu cu mâna.

— Ce frumos, draga mea! Adună mai multe midii!

— Înţeleg, spuse Inger Johanne, pe un ton prietenos. Ideea era să-ţi dau şansa să îmi explici şi mie înainte de a merge mai departe cu cercetările.

— Mai departe cu cercetările? Ce... Care cercetări? Şi ce dracu’ vrei să spui mai exact?

Trase nervos din ţigară.

— Cercetările legate de moartea lui Sander.

— A fost un accident. Nu există niciun caz de cercetat.

— Poate că da, poate că nu. Asta vreau eu să aflu.

— În calitate de ce?

— Nimic deosebit. Doar să am eu conştiinţa împăcată, poate.

Auzindu-se pe sine, cât de prostesc şi de artificial sunase, încercă să îndulcească totul cu un zâmbet. Dar el nu-i zâmbi. Stătea nemişcat, studiind-o cu atenţie, tăcut, şi îşi fumase ţigara aproape până la filtru.

— Sunt cu adevărat fericit că nu am prieteni ca tine, spuse el într-un sfârşit şi aruncă mucul de ţigară pe pământ. Îl stinse cu piciorul şi apoi îi ridică. În speranţa că nu-i vei deranja pe Ellen şi pe Jon cu o vizită ca asta, îţi voi povesti ceva care trebuie să rămână între noi.

Aruncă mucul într-o cutie goală de cola.

— Această Elin Foss... zise el ridicându-se pentru a întoarce carnea încă o dată.

Carnea se prăjise puţin şi el se lupta să o dezlipească de gril. Luă o sticlă de apă cu pompă şi stropi flăcările. Din cauza picăturilor de grăsime, urcaseră până la carnea aproape gata.

— Ştii tu câte sesizări din astea îmi aduce pe parcursul

unui an?

Lui Inger Johanne i se făcuse foarte cald şi încercă să-şi mute scaunul mai la umbră. Era prea greu să-l împingă în timp ce şedea pe el, dar nu avea chef să se ridice.

— Habar n-am.

— Atunci îţi spun eu: între zece şi cincisprezece, în fiecare an. Cu de-astea s-a ocupat ea în cei şase ani de când lucrează la această şcoală. Unele sesizări sunt legate de aceiaşi copii, dar bănuiesc că în jur de patruzeci sau cincizeci de familii au fost în raza de atenţie a bunei Elin Foss.

Lui Inger Johanne nu-i mai era foame. Încercă să înghită o bulă de aer, dar nu reuşi. Simţea un gust acru. Începu să tuşească.

— Violenţa împotriva copiilor este o problemă gravă, spuse Ragnar Reiten rupând o bucată de folie de aluminiu dintr-o rolă de pe bancă. Atât violenţa exagerată, cât şi violenţa repetată. Dar numărul lor se pierde ca acul în carul cu fân. Elin Foss este o angajată necalificată şi certăreaţă, dar iubeşte copiii. Are multe calităţi. Atâta timp cât nu-şi bate gura cu teoriile ei despre abuzul de copii. Printre picături, vedem cum în fiecare lună, o dată, sau mai des, îmi trânteşte o nouă sesizare pe birou.

Înfăşură antricotul în staniol, cu gesturile unui om care a mai făcut asta înainte. Bătu uşurel cu mâna în pachet şi-l puse deoparte, în mijlocul mesei de lucru.

— Aşa, spuse el. Sigur nu vrei să rămâi?

Inger Johanne se ridică.

— Foarte sigur. Verifici, totuşi, sesizările?

— Da, bineînţeles. Fiecare afurisit de mesaj este citit şi răscitit de mine şi de inspector, deopotrivă. Şi o găină oarbă găseşte grăunţe. Aşa că nu aş fi îndrăznit niciodată să arunc pur şi simplu hârtiile. De două ori însă, în urmă cu destul de mult timp, am început cercetări amănunţite. De ambele dăţi, semnele de îngrijorare erau complet nejustificate.

El îşi duse mâna la frunte şi o căută pe Karl.

— Karl! Karl, unde eşti?

Un căpşor cu părul negru şi creţ se ivi de după pod.

— Acum am destule midii, tată!

— Foarte bine! Aşază-te pe burtă, să nu cazi în apă!

Pescăruşii ţipau deasupra peisajului pitoresc. La o sută de metri depărtare trecu un vapor cu motor. Karl se căţără pe pod, se aşeză cu picioarele încrucişate şi începu să spargă scoicile cu o piatră mare.

— Elin Foss e o veche membră a partidului comunist. E

drept că face parte din genul acela parodic, spuse Ragnar Reiten cu un zâmbet amar, înainte de-a mai scoate o ţigară din pachet. Este o persoană care încă nu a coborât cu picioarele pe pământ. Cea mai frecventă asemănare între copiii pentru care se arată îngrijorată este faptul că taţii lor sunt oameni de succes, bogaţi sau oameni de afaceri. Ea luptă împotriva a tot ce aminteşte de „patriarh şi capital”. Ştii...

El o privi cu compasiune.

Inger Johanne se uită în altă parte.

— Scuze. Poate că nu e ce aşteptai de la drumul acesta.

— Nu neapărat.

El părea că zâmbeşte. Ea se uita în zare, spre mare.

— Dacă doar de atât a fost nevoie să te fac să abandonezi cazul, înseamnă că le-am făcut lui Jon şi Ellen un mare serviciu. Trec printr-o mare suferinţă.

— Ştiu asta. Îmi cer scuze pentru deranj. Trebuie să mă întorc la Oslo.

Ragnar Reiten ridică mâna şi o salută. Era deja ocupat cu prepararea salatei de cartofi şi se lupta să deschidă un borcan cu capere.

— Condu atent! strigă el în timp ce ea dădea colţul, şi privi încă odată spre fetiţa din mare.

Karl se ridică cu un gest de triumf. Din mână îi atârna un fir de pescuit care era la fel de lung cât ea. În capăt, atârna un crab atârnat cu un cleşte de o scoică spartă.

— Doamnă, uitaţi! Uitaţi! Este super mare!

Inger Johanne îi arătă un deget în sus şi îi zâmbi înainte de a se duce la maşină. Începu să-şi spună rugăciunea în minte:

— Dă să pornească! Porneşte, maşină afurisită!

Capitolul 7

Sander Mohr urma să fie înmormântat pe o vreme îngrozitoare, ploioasă.

Era vineri, 5 august şi vara obişnuită, tipic norvegiană, îşi reintrase în drepturi. Din uriaşii mesteceni argintii de lângă biserici cădeau stropi mari de apă pe umbrele şi paltoane. Oamenii, grupuri-grupuri, vorbeau încet despre vara dureroasă, pe care niciunul dintre ei nu avea s-o uite. Clopotele bisericii băteau inegal, ca şi cum ar fi urmat să cedeze în curând. O veveriţă coborî pe trunchiul unui copac şi se furişă printre un pâlc de oameni îmbrăcaţi în negru, în faţa bisericii, apoi dispăru în tufişurile de pe partea opusă. Nimeni nu reacţionă. Stăteau acolo ţepeni şi aşteptau. Se lăsaseră duşi afară în ploaia torenţială, pentru a-l comemora pe băiatul de opt ani care nu mai era printre cei vii, Sander Mohr.

Adunarea era incredibil de mare, ţinând cont de faptul că era perioada de vacanţă şi de celelalte întâmplări. Inger Johanne se ţinu la distanţă de micile grupuri, dar îl zări pe Joachim venind în pas alergător pe pajiştea dinspre strada

Glad. Şi el o zări în acelaşi moment, veni spre ea şi, cu un zâmbet discret, o prinse de după umeri.

— Ai venit singură?

— Da. Soţul meu nu şi-a putut lua liber de la serviciu.

— Putem să stăm împreună?

— Eu m-am gândit să stau mai în spate. Tu n-ar trebui să te duci mai în faţă? Doar ai fost... un membru al familiei.

Joachim privi în jurul lui înainte de a-i da drumul şi începu să-şi frământe mâinile, de parcă ar fi îngheţat.

— Nu vreau, şopti el. Chiar nu vreau. La naiba, n-am mai fost niciodată la o înmormântare şi eu...

Ultimele persoane intraseră deja, doar ei mai rămăseseră afară. Inger Johanne porni spre uşile mari şi Joachim o urmă. Organistul cânta un preludiu trist, ca şi cum imaginea coşciugului mic şi alb nu ar fi fost destul de tristă. Un bărbat în costum le făcu o plecăciune şi le înmână câte un caiet cu programul zilei. Inger Johanne luă o carte de Psalmi de pe o masă şi-i făcu semn lui Joachim să se aşeze înăuntru, pe ultimul rând. Apoi îl urmă şi se aşeză lângă el.

Marea sală a bisericii era aproape pe jumătate plină. Inger Johanne recunoscu pe câţiva dintre ei. Marianne venise cu electricianul ei şi se aşezase în faţă. Mai mulţi dintre cei care ar fi urmat să ia cina la Ellen în data de 22

iulie erau şi ei prezenţi. Inger Johanne bănuia că erau cam 250 de persoane în biserică, foarte mulţi din ei destul de in vârstă. Prieteni cu Helga Mohr, aparent. Când Inger Johanne auzi uşa închizându-se pentru ultima dată, aruncă o privire peste umăr.

Agnes şi Torbjørn Krogh se strecurară şi se aşezară pe rândul din spate, de partea cealaltă a şirului de bănci. Inger Johanne încercă să le trimită un zâmbet, dar ţineau privirile în pământ şi se agăţaseră unul de altul. Torbjørn o cuprinse pe Agnes pe după umeri. Plângea deja încetişor, exilată din primele rânduri, unde i-ar fi fost locul. Agnes şi Torbjørn veniseră la înmormântare ca nişte clandestini. Nu erau bineveniţi şi stăteau ascunşi şi, mai mult ca sigur, urmau să părăsească adunarea mai devreme, pentru a evita o confruntare directă.

„Îţi mulţumesc, Doamne!” se gândi Inger Johanne. „Îţi mulţumesc, că m-am înţeles cu mama şi tata în toţi anii ăştia. Îţi mulţumesc că au rezistat cu mine. Nu aş fi reuşit, dacă aş fi avut o astfel de legătură cu ei”.

Nu fusese niciodată prea credincioasă, dar, dacă vreodată avea să aibă vreun motiv să se întoarcă spre cineva, ar fi fost bine ca Dumnezeu să existe. Se uită atent la pictura pe sticlă din spatele altarului: şapte bucăţi de

sticlă tăiată în forme dreptunghiulare, de culoare portocaliu şi albastru, în care era greu să vezi ceva religios.

Poate reprezentau aurora borealĕ.

Poate cerurile, unde locuia Dumnezeu.

Joachim stătea liniştit lângă ea. Se juca cu un carneţel mic care avea poza lui Sander pe prima pagină. Era aceeaşi fotografie pe care o văzuse la Helga Mohr, îşi dădu seama Inger Johanne, şi simţi o urmă de iritare că nu aleseseră o poză mai recentă. Băiatul ar fi trebuit să înceapă clasa a treia, or poza asta fusese făcută în prima zi de şcoală. Gestul i se părea lipsit de respect. Fotografia veche era dovada că nu îl recunoscuseră ca pe un băiat care creşte, căruia îi ies dinţii permanenţi, care se dezvoltă şi care nu mai era băieţelul acela timid, care se pierdea în faţa unei table pe care scria „1 A” cu cretă albastru-deschis.

Închise ochii, încercând să uite unde se află.

I se făcuse rău la vederea micului sicriu alb.

Duminică urma să vină copiii acasă. Niciodată nu fuseseră atât de departe de ea. Dorul de ei deveni uriaş. Simţi un fior în întreg corpul, suspină şi-şi duse mâna la piept. Când preotul începu slujba, aproape că o cuprinse panica. Se concentră pe respiraţie. Nu voia să asculte acea voce şi nici vocile celorlalţi oameni care veniseră să-şi ia

adio de la băieţel, a cărui viaţă fusese curmată atât de timpuriu. Nu era niciun copil, niciun tânăr în toată biserica, de parcă moartea ar fi fost ceva de care tinerii ar fi trebuit feriţi. Cu excepţia cazului în care moartea i-ar fi luat pe neaşteptate, inexplicabil.

— Eşti în regulă? şopti Joachim şi îi puse mâna pe şold.

— Sander n-a avut prieteni? întrebă ea abia perceptibil. Unde sunt copiii surorii lui Jon? Nu este niciun copil aici.

— Adulţii sunt. Ei sunt aici. Stau acolo, în faţă.

Ameţeala îi făcea greaţă şi Inger Johanne se prinse de burtă. Burta îi era foarte strânsă de fusta neagră care devenise atât de strâmtă, încât fusese nevoită să pună un ac de siguranţă la spate.

Voia să-i aibă pe copii din nou acasă. Ar fi vrut să dea timpul înapoi sau înainte, oricum ar fi fost bine, doar să nu mai fie nevoie să asculte ţipetele lui Ellen, care se intercalau când şi când cu vorbele preotului, umplând întreaga încăpere aurită a bisericii de o durere insuportabilă.

— Cred că trebuie să plec, şopti ea.

— Nu, te rog. Respiră calm. Uite, ia o bomboană mentolată.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât scăpă două

bomboane pe jos înainte de-a reuşi să mănânce una. Gustul de lemn-dulce era aşa de intens, încât îi dăduseră lacrimile. Închise ochii şi respiră pe nas cât putea mai calm, în timp ce strângea mâna caldă şi uscată a lui Joachim.

După ce se termină slujba, n-ar fi putut spune cât timp durase. Se ridica în picioare când Joachim îi făcea semn şi se aşeza când o trăgea de geacă. Sentimentul ciudat de a fi într-un alt loc o speriase; pe de altă parte, datorită acestui sentiment fusese în stare să rămână la slujbă până la sfârşit. Acum se simţea de parcă s-ar fi trezit dintr-o stare profundă de inconştienţă, se întoarse mirată spre aleea pe care sicriul era purtat spre uşă de Jon şi alţi trei bărbaţi, dar nu-i recunoscu pe ceilalţi.

— Te ţin eu, îi şopti Joachim când ea îşi pierdu echilibrul.

Ellen mergea agale în urma sicriului. De-o parte şi alta mergeau surorile lui Jon, dând impresia că o cărau pe Ellen spre uşă. Ea nu mai plângea. Avea ochii plânşi şi gura întredeschisă, cu o expresie de uimire aproape indecentă, ca şi cum ar fi văzut realitatea pentru prima dată şi încă n-ar fi fost în stare s-o accepte. Când Inger Johanne se uită spre banca din spate, pe latura din stânga a bisericii, înainte ca sicriul să fie scos din biserică, Agnes şi Torbjørn dispăruseră.

— Stăm până la sfârşit, îi spuse ea încet lui Joachim. Rămânem în picioare.

El o strânse de braţ în semn de răspuns.

Ori Ellen, ori Jon stătuseră prea mult în dreptul uşii pentru a primi condoleanţe, atunci când Inger Johanne şi Joachim ieşiră ultimii. Soţii stăteau lângă maşina care transporta sicriul, iar coşciugul urma să fie pus înăuntru. Ellen parcă era de piatră. Jon o ţinea cu ambele mâini, drept ca un soldat. Îmbrăcaţi în haine negre şi stând în bătaia ploii, păreau şi mai întunecaţi.

— Şi acum ce facem? şopti Joachim atât de aproape de urechea lui Inger Johanne, încât ea îi simţi buzele atingându-i pielea. N-ar trebui să le spunem ceva? Credeam că vor rămâne acolo şi...

Dar brusc se opri, pentru că observase ceea ce văzuse şi Inger Johanne.

O maşină neagră parcase puţin mai departe de intrare. Probabil că urma să blocheze maşina de transport, dar cei doi bărbaţi nu dădeau semne că ar fi vrut să o mute. Amândoi erau îmbrăcaţi în negru, ca restul grupului de oameni care stăteau în tăcere, aşteptând închiderea portierelor maşinii care-l transporta pe Sander. Cei doi bărbaţi, în loc să urce spre biserică, rămăseseră în mijlocul

drumului şi păreau să aştepte.

— Poliţia, şopti Inger Johanne. Ăia de acolo sunt poliţişti în civil.

— Ce?

Joachim îşi duse mâinile la gură.

— Ce vor să facă aici? întrebă el atât de tare, încât o femeie aflată la cinci metri distanţă se întoarse către el şi-i făcu semn să tacă.

— Vom afla în curând, spuse Inger Johanne.

Se simţea mai revigorată, de parcă atacul de panică i-ar fi păstrat forţele, care acum se întorceau înzecite. Observa totul cu claritate. De exemplu, observă un poliţist la o distanţă de vreo cincizeci de metri: avea pete verzi pe iris şi îi ieşise un herpes în colţul gurii cu mai puţin de cinci ore înainte. Aerul umed şi plin de praf care se ridica dinspre asfalt o forţa să respire pe gură. Avea senzaţia că ştia dinainte ce urma să se întâmple peste câteva secunde, când maşina porni. Cei doi bărbaţi porniră spre ei imediat ce Mercedesul care transporta sicriul lui Sander Mohr trecuse peste câmpie, prin dreptul lui şi prin faţa maşinii lor. Când poliţiştii se puseseră în mişcare, Inger Johanne ştiu că Ellen va începe în curând să ţipe. Când Ellen îi văzu, ei îşi scoaseră actele de identitate aşa cum cerea regula, iar

Ellen începu să urle atât de tare, încât Jon îi dădu drumul. Inger Johanne ştia ce avea să urmeze şi-şi imagină cum sora lui Jon o va duce pe Ellen pe câmpie, ea se va ţine de Jon, amorţită şi pasivă, neputând descifra vorbele rostite pe un ton prietenos, dar ferm, de poliţist. El va fi rugat să-i însoţească, iar abia după ce el va pleca, Ellen va leşina şi totul va deveni incredibil de liniştit.

— Henrik Holme s-a înşelat, spuse ea încet. Jon nu va scăpa.

Dacă şi-ar fi putut direcţiona atenţia şi-n altă parte decât în faţă, l-ar fi observat şi pe cel care stătea în spatele ei şi ar fi băgat de seamă angoasa care-l cuprinsese pe Joachim, similară cu cea a lui Jon.

Dar ea nu observa nimic. La trei minute după ce maşina mortuară şi maşina neagră a poliţiei plecaseră, ea se întoarse către Joachim, care se dezmeticise şi începu să înjure:

— Al dracului să fiu! Porc ordinar şi împuţit!

* * *

Era şase după-amiaza şi Ellen Mohr primise dreptul de a se întoarce acasă. Poliţia percheziţionase casa timp de două ore. Ellen fusese la Helga între timp şi acolo nu făcu altceva decât să se holbeze la perete, la propriu. Soacră-sa nu era

în stare să facă nimic. Stătuseră acolo în tăcere, pe sofaua albă, în camera perfect amenajată, în care bătrânul Wilhelm Mohr se holba tăcut la ele. Nici când fuseseră anunţate că pot merge înapoi acasă nu schimbaseră niciun cuvânt. După ce Helga parcase în faţa garajelor, în loc să pornească înapoi la Vinderen, intră în casă împreună cu Ellen. Dar n-avea nicio importanţă. Ceea ce conta cu adevărat era că distrusese Macbook-ul lui Jon înainte de a fi ridicat de poliţie. Confiscaseră şi iMac-ul de pe biroul lui Jon, dar acolo nu era nimic compromiţător.

Un poliţist le aşteptase. Le înmânase cheile, dar refuzase să răspundă la întrebările Helgăi cu privire la motivul pentru care Jon era arestat. Nici ceilalţi doi bărbaţi de la biserică nu-i spuseseră nimic. De parcă ar fi nevoie, se gândi Ellen, cufundându-se mai adânc în cadă. Poliţia credea că Jon îl omorâse pe Sander. Asta crezuseră de la început. Aşa erau poliţiştii, după cum spusese Helga – se prindeau cu dinţii de o teorie şi muşcau din ea cu nesaţ, nevrând să-i mai dea drumul.

Dar nu aveau nicio dovadă.

„Totul se va încheia cu bine”, îşi spuse Ellen în sinea ei.

— Totul va fi bine.

Şopti cuvintele în aburii ce se ridicau din apa mult prea

fierbinte, apoi se lăsă pe spate şi se cufundă în apă.

— Totul va fi bine, îşi repetă ea şoptit, ridicându-se cu gura plină de apă. Am şters tot ce era urât.

Luă paharul de plastic, în care erau două cantităţi egale de gin şi apă tonică, de pe marginea căzii. Apoi bău.

Ellen nu se mai gândise la lucrurile acelea urâte după ce distrusese laptopul lui Jon şi nici nu voia să se mai gândească vreodată. Ceea ce văzuse în fotografii şi pe site-urile de chat nu erau pe gustul lui Jon, soţul ei. Sigur era o greşeală, un schimb de laptopuri care ar fi putut să explice acest fapt. Jon nu era aşa. Trăise cu el cincisprezece ani. Îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva, chiar mai bine decât Helga, care credea că-şi cunoştea fiul. Helga nu îl cunoscuse niciodată pe Jon aşa cum era el de fapt, ca atunci când o răpise pe Ellen, după zece ani de la terminarea liceului, când era deja un alt om. Din băiatul cuminte, venise spre ea schimbat, puternic şi întunecat ca noaptea, fusese puternic şi autoritar, dar o cucerise aşa cum niciunul din lungul şir de peţitori n-o mai făcuse până atunci. Medici sau marinari, Adonişi sau avocaţi, că erau blonzi şi drăguţi la orice moment din zi şi din noapte, niciunul dintre ei nu înţelesese ce anume căuta Ellen. Ea îl cunoştea pe Jon şi toate lucrurile urâte erau o greşeală:

acela nu era el şi, în plus, ea distrusese dovezile.

Se ridică în cadă şi se spălă pe corp cu mănuşa de baie, cu mişcări prelungi şi dureroase. Rana de la mână începuse să se vindece. O dungă roşie încadrată de ţesut alb, asta e tot ce rămăsese. Nicio urmă de infecţie. Poate că va rămâne o urmă, aşa cum tot ce se întâmplase în ultimele două săptămâni avea să lase urme în viaţa ei şi a lui Jon, dar o mică rană ca asta nu era o problemă. Trebuia să existe o modalitate de a merge mai departe, pe cărări noi. Numai de-ar veni Jon acasă şi de-ar înţelege poliţia că Jon nu îl rănise niciodată pe Sander.

Latura întunecată a lui Jon nu fusese niciodată urâtă. Latura lui întunecată era locul în care Ellen se simţea în siguranţă. Chiar şi atunci când descoperise că îl înşelase găsise putere în inima lui să o ierte. Durase ceva timp, săptămâni întregi de reproşuri şi nopţi petrecute la distanţă, dar o acceptase înapoi până la urmă. De fapt, nu ar fi trebuit niciodată să afle, dar Sander era aşa de diferit şi de ei doi! În numeroasele fotografii ale lui Jon, cu umerii înguşti, îmbrăcat în costum marinăresc sau cu schiurile, când era aşa de slab încât trebuia să-şi poarte cureaua tatălui la pantalonii de schi, alte fotografii, în care se vedeau genele lungi, ca de girafă... nu aveau nicio

asemănare cu Sander.

Jon se testase pe sine şi pe băiat, aşa că ea a fost deconspirată.

La început, refuzase s-o asculte. Furia îl făcuse inabordabil. Ellen se milogise de el ca un căţel, timp de mai multe zile, iar într-un final, el fusese de acord să se ridice în pat şi să asculte explicaţia ei.

Atunci când după al treilea avort se duseseră la clinica de fertilizare din Finlanda, foarte departe de prieteni şi feriţi de privirile vecinilor, se constatase rapid că sperma lui Jon nu era bună. Asta aflaseră atunci, împreună. Ellen auzise o discuţie cu medicul. Ea se întorsese la medic pentru a continua tratamentul hormonal, dar analizele amănunţite scoseseră la iveală că cele trei sarcini fuseseră, de fapt, un miracol. Spermatozoizi slabi dădeau naştere unor embrioni slabi. Corpul feminin de obicei respinge astfel de fetuşi. Niciodată nu va duce o sarcină la capăt, abia dacă va mai rămâne gravidă o dată. Doar dacă nu lua în calcul alte posibilităţi.

Donaţie de spermă, asta sugeraseră.

Ea acceptase fără ezitare, fără umbră de-ndoială. Da.

„Trebuie să vorbeşti cu soţul tău”, i se spusese. „Trebuie să avem consimţământul ambilor soţi”.

Asta era imposibil de obţinut.

Era imposibil să vorbeşti cu Jon despre aşa ceva, pentru că niciodată n-ar fi fost de acord. Îşi dorea copii, dar propriii lui copii. Voia să aibă copii pe linia genetică a familiei Mohr şi deja refuzase posibilitatea de a adopta un copil când vorbise cu el despre asta, în urmă cu doi ani.

În noaptea aceea, la câteva zile după prima zi de naştere a lui Sander, fusese nevoită să mintă când adevărul ieşise pe jumătate la lumină. Povestea fusese aceea că doctorul o ajutase. Ellen fusese însămânţată artificial cu sperma unui donator finlandez. Totul era sigur şi igienic, se petrecuse în mod discret, nimeni nu avea să ştie şi, la urma urmei, nu era mai bine aşa, dacă nu zicea nimic? Sander era al lui Jon indiferent cum, era propriul lor copil şi cine, în zilele noastre, avea să se agaţe de astfel de detalii genetice?

Adevărul era că doctorul negase din capul locului. Fără consimţământul ambilor soţi, nici nu putea fi vorba de vreun donator de spermă. Ea era obligată să vorbească cu soţul ei şi era bine-venită când vor fi convenit să procedeze astfel.

Atât medicul, cât şi Jon rămăseseră fermi pe poziţie, îngrădind dorinţa cea mai arzătoare a lui Ellen. Niciodată nu avea să rămână gravidă.

Soluţia fusese o excursie rapidă în Danemarca, când Jon era la un seminar, în Spania. Într-o încăpere de la subsolul unui imobil din Copenhaga, o femeie foarte hotărâtă o lăsase gravidă într-o clipă, în schimbul a 4.000 de coroane şi a unei îmbrăţişări. Clinica era condusă de o moaşă cu idealuri feministe învechite. Fusese nevoie doar de o convorbire telefonică de trei sferturi de oră înainte de-a programa inseminarea. Donatorul avea să rămână anonim şi, contrar ideilor preconcepute ale lui Ellen, nu exista niciun catalog în care să cauţi după caracteristicile bărbaţilor, după înfăţişarea lor sau în funcţie de cariera lor. Avusese voie să aleagă doar culoarea albastră a ochilor şi părul deschis la culoare. Doar atât.

Atât Jon, cât şi Ellen aveau ochi albastru-închis. Ochii lui Sander erau albastru-deschis. Părul blond al lui Ellen era cumpărat şi plătit o dată la cinci săptămâni, iar părul lui Jon se închisese la culoare în fiecare an. Deşi în perioada copilăriei fusese blond, ca al multor copii norvegieni, părul lui din pozele copilăriei nu semăna absolut deloc cu cel auriu ca spicul de grâu al lui Sander. Nimeni din familie nu avusese un asemenea păr. La vârsta de un an, părul lui Sander trebuia tăiat în mod frecvent.

Ellen îi povestise lui Jon adevărul despre conceperea lui

Sander şi apoi asezonase povestea cu un neadevăr pe care nu-l analizase prea bine dinainte.

În timp ce îi spunea lucrurile acestea, din disperare şi din teamă, în camera lui Jon, stând lângă el în întuneric, el era atât de supărat, încât intrase în panică la gândul că el va verifica întreaga istorie. Nici ea nu ştia prea bine de ce minţise. Poate din cauza celor descoperite de ei la clinica finlandeză, când merseseră împreună acolo, plini de speranţă. Doctorul fusese un domn de vârstă mijlocie, îmbrăcat în halat alb şi foarte corect.

Jon nu ar fi fost niciodată de acord cu o vizită rapidă la o lesbiană cu ţâţe mari, pe o străduţă lăturalnică din Copenhaga. Minciuna o dăduse de gol.

Şi ea avea dreptate.

Jon dorea să uite întreaga poveste despre conceperea lui Sander. Nu i-ar fi dat prin cap să contacteze clinica finlandeză şi, pe măsură ce zilele treceau şi Sander împlinise cincisprezece luni, tatăl începuse să se joace din nou cu el. Îl ridica din pătuţ duminică dimineaţa şi-l obosea până când copilul devenea blând şi calm. Tatăl şi copilul erau reuniţi, printr-o înţelegere tacită dintre Ellen şi Jon ca adevărul să nu se mai pomenească, de parcă n-ar fi existat. Jon era un Mohr şi un Mohr adevărat întotdeauna păstra

aparenţele, dacă era posibil. În afară de asta, îl iubea pe Sander. Ea nu se îndoia de asta.

Apa nu mai era atât de caldă. Sărurile de baie cu lavandă se amestecaseră cu grăsime şi stres, formând o peliculă deasupra apei. Tocmai se ridicase în picioare şi se clătea cu duşul, când cineva bătu la uşă.

— Ellen! o auzi pe Helga strigând.

— Da?

Îşi goli repede paharul şi-l aruncă în apă.

— Au sunat de la poliţie. Jon vine acasă. Îl aduc acum acasă, Ellen! I-au dat drumul!

— Jon! strigă Ellen şi fu cât pe ce să cadă când ieşi plină de săpun din apă.

* * *

Inger Johanne sugerase să meargă într-o excursie în pădure. Jack fusese singur întreaga dimineaţă şi în ultimele zile fusese nevoit să se mulţumească cu nişte plimbări scurte prin împrejurimi. Henrik Holme o sunase după înmormântare, pentru a afla ce se întâmplase. El nu participase la înmormântare, pentru că nu voia să se întâlnească cu părinţii şi să-i provoace. Renunţase la gândul de a merge, deşi s-ar fi dus de dragul lui Sander. Atunci când Inger Johanne îi povesti despre arestare, Henrik amuţi

la celălalt capăt al firului. Nu bănuise nimic şi dăduse în bâlbâială, iar mai apoi venise cu atâtea întrebări încât Inger Johanne îl chemase şi pe el la Øyungen. Era sceptic în privinţa vremii, dar se lăsă convins să se îmbrace în haine de ploaie şi să vină pe strada Hauge. De acolo urmau să meargă împreună cu maşina.

Din înalturi cobora vântul spre vârfurile copacilor când începuseră să meargă dinspre parcare spre Skar. Ploaia transformase poteca într-un drum noroios şi cenuşiu, acoperit pe alocuri de pârâiaşe cu apă murdară. Nu bătea vântul, erau şaptesprezece grade şi ploaia cădea fără zgomot, perpendicular pe pământ, prin ceaţa uşoară. Peisajul părea desenat cu creionul. Ochelarii i se aburiseră. Până şi Jack, corcitura galben-maronie, devenise gri din cauza umezelii, după primii o sută de metri.

— Au înţeles până la urmă, reluă Henrik pentru a cincea oară de când se întâlniseră. Şi eu care crezusem că acest caz va rămâne neatins după ce îl voi preda.

— Nu subestima poliţia, spuse ea dezlegându-i zgarda lui Jack. Asta am învăţat în urmă cu mult timp. Acum, în orice caz, putem sta liniştiţi că acest caz va fi cercetat cum trebuie. Vinovat sau nevinovat, ar fi mai bine pentru noi să nu ne mai băgăm. Tu nu erai liber astăzi?

— Am terminat aici! Ieri am aflat că am primit un post la Ålesund. Încep acolo luni. Am primit zi liberă astăzi. Nu mai avea niciun sens să fac audieri despre încălcări de limite de viteză, la care vor lucra alţii în viitor.

— Felicitări! Post permanent?

El râse.

— În serviciul ăsta? Nu. Dar e un început.

— Vara aceasta a însemnat începutul pentru tine, spuse ea. Ai învăţat destule lucruri, cred.

— Crezi că e ceva deosebit de făcut acolo?

— Unde?

— În Ålesund. Vreau să spun că Ålesund este un colţ liniştit de lume şi dacă mai văd încă un caz de încălcare a regulilor de circulaţie...

— Nu te mai prosti!

Îi dădu un cot prietenesc. Era aşa de înalt, încât îl atinse deasupra şoldului. El zâmbi larg şi o cuprinse pe după umeri o secundă, înainte de a-şi retrage braţul şi a-şi duce degetul arătător la nas.

— Sigur au dat de un indiciu nou, spuse el rapid. De vreme ce au spus că au motiv să-l reţină. Ceva nou, ce eu n-am descoperit.

— Indiferent ce ar fi, ar fi putut alege un moment mai

bun, spuse Inger Johanne. Chiar la înmormântarea fiului... adăugă ea scuturând uşor din cap.

— Nu-mi pare rău pentru el, spuse Henrik. Dacă şi-a omorât propriul fiu, mi se rupe când şi unde îl arestează.

Mărul lui Adam îi sălta în sus şi-n jos deasupra gulerului hainei de ploaie.

— Chiar mă întreb ce au descoperit.

Inger Johanne nu răspunse. Henrik avea picioarele aşa de lungi, încât ea trebuia să grăbească pasul ca să ţină ritmul cu el. Transpiraţia şi condensul de pe spate deveniseră lipicioase pe sub rucsac şi haina de ploaie şi aproape că rămăsese fără aer. Henrik nu observa nimic şi mergea aşa de repede, încât ea aproape că trebuia să alerge pe lângă el.

— Poţi să mergi puţin mai încet? întrebă ea după ce trecură de un povârniş abrupt şi drumul cotea spre est.

Uimit, se întoarse către ea şi începu să facă paşi mici, încât Inger Johanne izbucni în râs. Când ajunseră la barajul de la confluenţa dintre Øyungen şi Skarselva, ea îi arătă o bancă uriaşă, lângă apă.

— O cafea, vă rog! comandă ea. Chiar dacă vremea ar fi putut fi mai bună.

— Am uitat să iau cafea cu mine, răspunse el confuz. Nu

fac prea des excursii de genul ăstora.

— Ajunge pentru amândoi, spuse ea scoţând cafea şi biscuiţi.

Se întâlniră cu doi biciclişti care fură cât pe ce să-l calce pe Jack şi care dispăruseră în mare trombă. Un pescar stătea nemişcat la aproximativ o sută de metri depărtare. Altfel, nu se mai zărea niciun om. Jack se plimba pe malul apei şi speria raţele, ca să le facă să înoate. Stratul de nori începuse să se deplaseze spre sud, trăgând după el o coadă albă de ceaţă care nu mai era la fel de groasă.

— Oslo e atât de frumos tocmai pentru că nu-i un oraş, spuse Inger Johanne încetişor. Avem cel mai mare oraş-parc din lume.

Rămaseră în tăcere o vreme. Henrik Holme se simţea mai bine în linişte, observă ea. Trăsăturile feţei i se înmuiaseră şi degetele nu mai schiţau mişcarea aceea de la baza nasului la ceaşca de cafea.

— Îmi aminteşti puţin de fiica mea.

— Serios?

— Da. Nu-ţi mai e aşa de frică de Jack.

— Aşa e. Văd că e cuminte. Dar nu voi avea niciodată curaj să-l mângâi.

— Ai vreun diagnostic?

Nu fusese surprins de întrebare. Zâmbi ştrengăreşte doar, înainte de a-şi fixa privirea pe o pasăre care zbura deasupra apei, la vreo douăzeci de metri. Pasărea nu era deranjată de lătratul lui Jack, care nu reuşea să prindă raţele.

— Nu. Când eram mic mi s-au explicat mai multe. Tourette şi Asperger. O porcărie de genul ăsta. Nimic nu se potrivea perfect însă. Eram prea sănătos ca să sufăr de vreuna dintre ele. Medicii aveau tot soiul de scheme şi formulare, dar eu nu mă potriveam cu niciunul dintre ele. Mama mea era teribil de îngrijorată.

Inger Johanne ascunse un zâmbet în ceaşca de cafea.

— Tata, în schimb, era de părere că n-am nimic şi că pot să rămân aşa. Atâta timp cât mă comportam cum se cuvine. Era mereu preocupat de un singur lucru: să fiu un băiat cuminte. A fost aşa de fericit când a văzut ce scria într-unul dintre rapoartele de la doctor...

Acum zâmbea aproape stânjenit, dar nu se înroşi la faţă.

— „Pacientul are o capacitate de empatizare foarte dezvoltată”, cită el cu emfază, înainte să izbucnească în râs. Am aceste ticuri, după cum poate ai observat deja. Şi mai am şi o listă al naibii de lungă de fobii. Mi-e teamă de absolut tot. Dar mă descurc.

— Aşa e.

— Poate că n-o să-mi găsesc niciodată o femeie, dar mă descurc.

— Sigur o să găseşti.

— Nu, nu. Sunt absolut îngrozit de femei.

— Hai să stăm acolo, Henrik.

El zâmbea şi mai larg decât înainte, dar nu se uita la ea. Băură cafeaua şi puseră termosul şi biscuiţii înapoi în rucsac, pe care Henrik se oferi cu timiditate să-l care. Inger Johanne i-l dădu.

Au mers pe poteca întunecată de munte pe partea de est. Au mers în tăcere aproape tot drumul. Uneori râdeau de Jack, care începea să fugărească un şoricel, sărea şi făcea tumbe ca un pui de căţel care miroase urmele lăsate pe pământ. Henrik întreba uneori despre Kristiane. Inger Johanne îşi dădu seama că îi plăcea să discute cu el despre fiica ei. Şi el era o persoană care se lupta să ducă o viaţă normală, iar informaţiile pe care el le deţinea îl făceau extrem de fascinant.

— Şi la noi acasă a fost exact ca la părinţii tăi, spuse ea în timp ce se apropiau de Golf. Am irosit o groază de timp încercând să găsim un diagnostic, în timp ce Isak ridica din umeri şi-mi spunea să stau calmă. Trebuie să spun şi că ea

nu se descurcă la fel ca tine. Kristiane nu va putea niciodată să locuiască singură, de exemplu. Dar ea e... o fată bună.

Henrik se aşeză pe locul din dreapta. Ceasul arăta şapte şi douăzeci şi cinci, iar amurgul de august făcea totul considerabil mai întunecat decât când porniseră. Inger Johanne puse cheile în contact şi răsuci cheia.

Nu se întâmplă nimic.

Mai făcu nişte manevre cu schimbătorul de viteze, apăsă ambreiajul şi încercă din nou. Motorul tuşi sec, apoi muri din nou.

— Shit, făcu ea lovind volanul cu pumnul. Acum trebuie clar să scăpăm de afurisita asta de maşină!

— Lasă-mă şi pe mine să încerc.

— Nu are nicio legătură cu şoferul.

Mai făcu o încercare, dar rezultatul fu acelaşi.

— Putem face autostopul, sugeră el.

— Să facem autostopul?

Acum erau transpiraţi amândoi. Simţeau miros de câine ud. Jack era deja pe locul din spate şi sforăia. Geamurile erau aproape aburite complet. Inger Johanne şterse nervoasă parbrizul cu mâna.

— Drumul se încheie aici, spuse ea. Şi nici în pădure nu

erau prea mulţi oameni.

— Dar mai sunt câteva maşini parcate aici, insistă el. Sau putem lua autobuzul. E bine şi cu autobuzul.

Deschise portiera şi coborî.

— Mă duc să verific orarul, spuse el, şi alergă la staţia de autobuz, dintre două parcări.

Inger Johanne scotoci după mobilul din buzunarul interior. Îl sună pe Yngvar, fără speranţă că avea să dea de el. Nu se înşelase. Se gândi o fracţiune de secundă să o sune pe mama ei, dar fu întreruptă de soneria telefonului. Reuşise să copieze toate contactele vechi şi altele câteva în plus.

— Bună, Joachim, spuse ea ducând telefonul la ureche.

— Bună! Trebuie să vii cu mine.

El vorbea mult prea tare.

— Unde să vin?

— M-a sunat Ellen. E isterică. Au anunţat-o că i-au dat drumul lui Jon în urmă cu o oră şi jumătate, dar încă nu a ajuns acasă.

— Doamne! spuse Inger Johanne nervoasă. Atunci trebuie să fie la birou, ca de obicei. Tot acolo a fost şi când i s-a luat declaraţia şi...

— Poliţia l-a dus acasă cu maşina!

— Ce vrei să spui?

Ea auzi cum înghite în sec.

— Deci a fost reţinut în faţa bisericii. L-au anchetat la poliţie, casa lor a fost perchiziţionată, l-au dus apoi acasă pe strada Glad. În urmă cu mai bine de o oră. Dar el nu-i acolo!

— Dar Ellen a verificat dacă maşinile sunt tot acolo?

— Asta... asta nu mai ştiu. Dar Ellen şi-a pierdut cumpătul cu totul şi nu îndrăznesc... eu refuz să merg acolo singur! Nu vreau să merg deloc acolo, dar Ellen ţipa şi se comporta ca şi cum... Te rog să vii cu mine!

— Atunci trebuie să vii să mă iei.

— Mulţumesc! Îţi mulţumesc din suflet! Vin acolo în trei minute.

— Nu, nu de acasă. Acum sunt în Maridalen. Mi s-a stricat maşina. Sunt în parcarea de lângă Skar.

— Bun... Atunci, într-un sfert de oră. Pornesc acum! Douăzeci de minute. Să nu pleci de acolo!

Închise fără să mai salute. Telefonul lui Inger Johanne se descărcase de tot şi se închise. Baterie goală, constată ea nervoasă în timp ce Henrik revenea în fugă. Intră în maşină mai ud decât plecase.

— Autobuzul a plecat în urmă cu cinci minute, spuse el dezamăgit. Următorul vine la opt şi douăzeci. Abia peste o

oră. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

— Vine Joachim să ne ia.

— Joachim? Care Joachim?

Henrik Holme îi povestise lui Inger Johanne că ştia despre ancheta deschisă pentru Jon Mohr. Menţionase chiar şi cazul încă neelucidat de utilizare a informaţiilor privilegiate. Inger Johanne, dimpotrivă, nu suflase o vorbă despre cele descoperite şi despre cine vorbise. Nu-i spuse nimic nici despre desenul sinistru, nici al cui era dormitorul pe care-l desenase.

— Joachim Boyer, spuse ea, şi se lăsă pe spate. O să-l recunoşti când o să-l vezi.

* * *

Yngvar Stubø intră în casă, pe strada Tåsen, îşi scoase pantofii şi urcă greoi pe scările spre apartament, apoi pătrunse în dormitor. Prima senzaţie care îl încercă fu una de iritare. Casa complet în dezordine, urmele lui Jack înşirate peste tot pe parchet şi coşul de rufe care dădea pe dinafară în dormitor îi accentuară senzaţia de oboseală. Inger Johanne nu avusese nimic altceva de făcut. Zile libere şi libertate deplină.

Se aruncă pe pat gândindu-se la un duş bun şi apoi la somn. Astea erau singurele lucruri la care se putea gândi,

însă, după ce cumpăni mai bine, i se făcu ruşine. Nu mai făcuse absolut nimic în casă în ultimele două săptămâni. Ar fi trebuit să meargă la munte iniţial, dar nu mai aduseseră vorba despre asta după ce planurile li se schimbaseră. În sinea lui, se gândi că Inger Johanne avea să se ocupe de anulări şi toate alea. El nici măcar nu-şi ceruse scuze.

Nici nu-i mulţumise.

Rufele dădeau pe dinafară din coşul de rufe. Aşternuturile ar fi trebuit schimbate, judecând după mirosul de somn îmbibat în ele. Se ridică şi porni fără tragere de inimă spre bucătărie. Vasele murdare de la cina de ieri şi de la micul dejun rămăseseră stivuite pe blatul de lucru.

Nu mai făcuse absolut nimic în casă de două săptămâni.

Aruncă o privire spre ceasul de la cuptor. 19: 50. Dacă se străduia să rămână treaz până la ora zece, ar fi reuşit să facă foarte multe. Cu o energie de care nu s-ar fi crezut în stare în urmă cu nici cinci minute, hotărî să înceapă cu dormitorul. N-avea idee când avea să se întoarcă Inger Johanne sau unde era acum. În cel mai bun caz, putea face destulă treabă în casă, astfel încât ea să nu-şi mai dea ochii peste cap, când el îi va reaminti că a doua zi dimineaţa la nouă urmează să meargă la serviciu.

Încă o sâmbătă departe de casă.

Înainte de-a scoate husele de pe pilotă şi perne, se gândi să sorteze hainele din coş. Spălatul hainelor intra în atribuţiile lui Inger Johanne. Cum-necum, el reuşea întotdeauna să strecoare ceva colorat în maşina cu rufe albe. Drept răsplată, ea îl obliga să poarte tricourile roz-deschis, pentru care doar el era vinovat.

Acum ar trebui să fie atent.

Trase coşul după el în hol, între dormitor şi baie, şi-l răsturnă pe jos. Unele haine fuseseră puse în coş când încă erau umede, dat fiind că mormanul de haine mirosea a acru. O cutie ovală de culoare albastră se strecurase printre haine şi el o ridică de jos. Design-ul era feminin, cu litere roz pe fundal albastru cu alb. Poate că aparatul de ras al lui Inger Johanne căzuse din greşeală în coş. Era cât pe ce să-l ducă în baie şi să-l pună în portfardul ei, dar se opri brusc.

Pe cutie scria „Clearblue – test de sarcină”.

În secundele care urmară avu senzaţia că se afla într-o buclă temporală. Gândurile i se învălmăşeau în minte, succedându-se rapid, fără sens. Într-un final, inspiră adânc, îşi aminti de excursia de la Gaupekollen şi se aşeză încet pe podea, cu spatele sprijinit de perete.

Deschise cutia. Înăuntru erau două dispozitive ovale, mici, din plastic. Abia era loc pentru două în cutie. Cutia

fusese deschisă, unul încă era nefolosit. Pe celălalt dispozitiv, care nu mai avea capac, se desluşeau pe afişaj şase litere mici, un plus şi o cifră.

Yngvar stătea în mijlocul maldărului de rufe, în miros de haine jilave şi lenjerie murdară de corp şi-şi dădea seama încet că va fi tată încă o dată. Viaţa lui va face încă o turnură, exact cum se întâmplase în urmă cu treizeci de ani, când i se pusese primul născut în braţe, iar el înţelesese că totul urma să se schimbe. Pe Trine şi pe mama ei le pierduse într-un accident, iar Yngvar nu mai suferea de pe urma pierderii lor. Inger Johanne îi ieşise în cale când nu mai credea că cineva poate fi căsătorit şi împlinit. Ragnhild reprezentase un nou început, dovada că rezistase acelor încercări insuportabile la care fusese supus cât timp viaţa nemiloasă a considerat că era necesar. Yngvar învăţase că toate au un sfârşit şi un început al lor.

Îşi sprijini mâinile pe genunchi şi-şi lăsă capul pe ele. Dar era prea masiv ca să stea în poziţia asta. Nu mai avea aer. Ar trebui să slăbească şi să-şi reintre în formă. Ar trebui să aibă mai mare grijă de el însuşi, îndeajuns de mult încât să se poată ocupa de noul copil. Un băiat, poate, care s-ar putea numi Vegard, după tatăl lui.

Şi-ar fi dorit mai mult o fată, recunoscu el, trăgând aer în

piept.

Yngvar îşi dorea o fată şi poate că de data asta ar avea voie să o numească Trine, ca un nou început pentru ceva ce crezuse că era pierdut pentru totdeauna.

* * *

Căutaseră peste tot.

Chiar dacă Ellen şi Helga îi asiguraseră că Jon nu intrase în casă, Joachim, Henrik şi Inger Johanne cercetaseră fiecare cameră din nou. Au fost în mansardă, în debarale, au căutat în lung şi-n lat prin grădină. Joachim se uitase în garaj încă de când veniseră, incredibil de indignat că Jack murdărea BMW-ul, pe bancheta din spate, aşezat pe o mochetă din vechiul Golf al lui Inger Johanne. Constată că ambele maşini erau la locul lor.

— Trebuie să-l căutăm, spuse Henrik nesigur pe el, văzând că îl căutaseră pretutindeni.

Ellen nici nu-l recunoscuse pe poliţist când acesta venise, ud până la piele şi îmbrăcat în civil. Helga, dimpotrivă, voise să-l dea afară imediat. Inger Johanne preluă controlul aşa cum reuşise s-o facă în 22 iulie şi o dădu la o parte, spunându-i că era un avantaj pentru ei toţi să aibă un poliţist prietenos la locul faptei. În mod evident, era singura care-l găsea prietenos pe Henrik, dar oricum astfel el putu

să rămână.

— Acum, Helga, pregăteşte-ne ceva cald de băut. Ceai, cacao sau altceva. Staţi în bucătărie. Verific garajul şi mă întorc repede. Va trebui să-l căutăm în toată zona Grefsen. Poate a plecat într-o plimbare.

— În costum negru şi cravată? izbucni bătrâna. Fără umbrelă şi palton? Pe vremea asta?

— Luând în considerare circumstanţele, chiar cred că nu dă doi bani pe haine, spuse Inger Johanne pornind spre uşă. Fă-ne ceva cald de băut. Henrik şi eu am îngheţat. Şi Ellen arată de parcă ar avea nevoie de ceva energizant.

Nu mai comentă asupra faptului că Ellen mirosea a alcool şi că în mod clar se energizase destul. Luă o geacă udă leoarcă de pe un cuier de lângă uşă, dar când simţi cât de îmbibată este de apă, se răzgândi. Oricum se udase deja, aşa că puse haina la loc, apoi porni cu cizmele de gumă. Afară nu mai ploua la fel de tare, dar începuse să bată vântul. Temperatura scăzuse, dar chiar şi aşa erau vreo douăsprezece-treisprezece grade. Sări peste platforma de scânduri întregi, încercând să se ferească de vânt în timp ce urca pe scările placate cu dale de piatră, alunecoase din pricina ploii.

Chiar lângă poarta dublă, automată, era o uşă pe care

Joachim o deschisese chiar când sosiseră. Deschise uşa şi intră. Era semiîntuneric acolo şi bâjbâi pe marginea ferestrei, într-o parte şi apoi în cealaltă. Într-un final, două neoane se aprinseră pâlpâind pe tavan. Se arătară indecise la început, dar apoi lumina se stabiliză şi garajul fu inundat de o lumină gri-albăstrie.

— Hei? strigă Inger Johanne către Mercedesul parcat chiar lângă Porsche-ul elegant. E cineva aici?

Nu răspunse nimeni. Inger Johanne avansă încet de-a lungul SUV-ului. O bicicletă stătu să cadă de pe cuierul de pe perete când trecu pe lângă ea şi în colţ, lângă peretele din spate, trebui să se caţere pe un munte de patru cauciucuri de iarnă.

— Jon, spuse ea încet şi se opri.

El stătea în colţul opus, pe un taburet pentru mecanic, între un maldăr de ziare vechi şi doi saci ponosiţi. Nu plângea. Nu avea niciun fel de armă, nici cuţit, nici vreun nod în jurul gâtului, aşa cum Inger Johanne se temuse când hotărâse să pornească singură în căutarea lui. Joachim părea extrem de agitat. Henrik Holme nu era îmbrăcat în uniformă.

Jon răsufla puternic şi rapid. Nu spunea nimic, nici nu privea spre ea. Ea făcu câţiva paşi, apoi se opri.

— Nu poţi să rămâi aici, spuse ea. Cu toţii sunt îngrijoraţi pentru tine: Ellen şi mama ta. Vino să mergem în casă.

Nici de data asta nu-i răspunse, nu se uită spre ea, nu făcu absolut nimic. Se uita fix la ţeava de eşapament al Porsche-ului. Era perfect nemişcat, cu excepţia respiraţiei hârâite. Inger Johanne păşi peste nişte schiuri căzute de pe suporturile lor şi ajunse la el.

— Pot să mă aşez aici, cu tine? întrebă ea calm.

Fără a primi niciun răspuns, puse un sac peste celălalt şi se aşeză. Nu se atinse de el.

— Ce s-a întâmplat?

El îşi drese glasul foarte încet, deschise gura, inspiră, expiră, închise gura şi scutură uşor din cap.

— Nu peste mult timp, vor veni ceilalţi să ne caute, spuse ea şi-şi dădu ochelarii jos. Şi atunci va fi tam-tam mare. Îmi poţi spune despre ce anume e vorba, înainte ca ei să intre? În linişte şi pace, aşa.

În timp ce vorbea cu el, îşi şterse ochelarii cu un colţ mai uscat al cămăşii.

— Ei cred că sunt nebun, spuse el cu o voce spartă.

— Nu, negă ea şi-şi puse ochelarii pe nas.

— Ba da. Ei cred că sunt nebun, nebun de legat.

Se muşcă de degetul mare. Nu de unghie, ci chiar de

degetul de la mâna la care avusese un plasture mare şi murdar. Era încordat şi începu să se legene în faţă şi în spate, cu mişcări mici sacadate.

— M-au acuzat de pornografie infantilă, spuse el monoton. Şi de relaţii sexuale cu minori sub zece ani.

Inger Johanne nu era sigură că auzise bine.

— Ce?

— IP-ul meu e legat de o grămadă de rahaturi. Chestii oribile, respingătoare. Site-uri de chat pe care eu povestesc despre...

Îşi duse mâinile la ochi şi ţipă înfundat. Inger Johanne îşi puse mâna încet pe spatele lui. El se aplecă în faţă, până când ajunse cu capul pe genunchi, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un accident de avion.

Preţ de o secundă, ea se gândi că el într-adevăr făcuse asta.

— Şi în plus de asta, se presupune că eu l-am ucis pe Sander, zise el printre lacrimi. Asta au susţinut multă vreme. Pe deasupra, ştiu că sunt cercetat pentru utilizarea de informaţii privilegiate, de parcă aş risca tot ce am realizat pentru o nenorocită de...

— Stai calm. Respiră calm.

Inger Johanne se aplecă spre el, ţinându-şi mâna în

continuare pe spatele lui îngust.

— Jon, spuse ea pe cel mai hotărât ton posibil. Ridică-te, te rog. Spune-mi totul încă o dată. Ceilalţi vor veni în curând şi trebuie să pun ordine în toate astea înainte de...

— Ei mă consideră nebun! urlă el şi-şi îndreptă spatele atât de brusc, încât îi izbi mâna de perete. Niciodată nu m-am uitat la pornografie infantilă, nu mi-am ucis fiul şi al dracului să fiu dacă mi-am riscat firma pentru tranzacţii ilegale!

Inger Johanne îngenunche. Se întoarse cu spatele la maşina sport, îl prinse pe Jon de reverul hainei, îl scutură cu forţă ca să se uite la el.

— Pentru asta te-au reţinut în faţa bisericii? Pentru pornografie infantilă?

El aprobă uşor din cap. Avea un fir de spumă albă la colţurile gurii şi-i curgea nasul.

— Ai spus că adresa de IP făcea legătura cu tine. Aşa e?

El aprobă cu mişcare a capului, dar părea că pe gâtul subţire capul nu-i stătea prea bine.

— Poate că IP-ul laptopului, spuse el tern. Cel din hol.

— Nu calculatorul este cel care are o adresă IP, spuse Inger Johanne. Router-ul are. Dar tu mai ai şi un laptop, nu-i aşa?

— E stricat. Totul e stricat.

— În hol? În dulapul din hol?

— În dulapul sécretaire din hol, mormăi Jon. Se numeşte sécretaire.

Inima lui Inger Johanne i se opri în loc. Urechile începură să-i ţiuie, iar starea de leşin o făcu să se prindă şi mai bine de haina lui Jon.

Acum îşi amintea. Acum îşi amintea motivul care o neliniştise în seara aceea, în care murise Sander. Acum era prima dată când, după fix două săptămâni, îşi aminti un detaliu pe care îl omisese, pentru că îl considerase inutil.

Dar nu era inutil.

Absolut deloc.

Jon era cât pe ce să se prăbuşească. Prinsoarea ei devenise şi mai puternică şi refuza să-i dea drumul, apoi îl împinse în zid şi-l scutură.

— Care e povestea cu această tranzacţie bazată pe utilizarea de informaţii privilegiate? întrebă ea. La poliţie te-au audiat şi pentru asta?

— Nu. Este doar ceva ce mi s-a spus. Un prieten. Cineva care îmi doreşte binele... Cineva care...

Începu să plângă în hohote.

Inger Johanne îi dădu drumul încet. El respira greoi, cu

gura deschisă. Rămăsese cu spatele lipit de peretele garajului, în timp ce ea încerca să-şi pună ordine în gânduri. Exista aici o poveste care făcea legătura undeva, o poveste pe care nimeni nu o descoperise până acum, dar ale cărei contururi ea le întrevăzuse. Cineva se apropia de garaj. Inger Johanne strânse din pleoape, de parcă s-ar fi forţat să gândească rapid, logic şi să aşeze fiecare piesă la locul ei.

— Inger Johanne!

Henrik o striga. Cineva deschise uşa garajului.

— Jon, spuse Inger Johanne, cât putu de calm. Trebuie să vii cu mine. Voi rezolva toată treaba asta cât de bine voi putea, dar trebuie să vii cu mine înăuntru. Haide!

— Nimeni nu poate să rezolve situaţia asta! se smiorcăi el. Ei cred că sunt nebun.

— Acum vii cu mine, şuieră ea furioasă. Jon! Adună-te!

Vorbele ei avură efect. Se ridică de jos.

— Venim! strigă ea spre uşă. Jon e aici şi totul e în regulă.

Îl prinse de mâna vlăguită şi-l conduse ca pe un copil peste cauciucuri şi peste schiuri, pe lângă o sanie şi pe lângă o bicicletă verde pentru copii, care stătea să cadă de pe perete. Nu-i dădu drumul, iar el o urmă apatic, în timp ce repeta întruna:

— Ei mă cred nebun. Sigur mă cred nebun. Mă iau drept

nebun.

* * *

Helga îi urmase instrucţiunile şi pregătise băuturi calde. Pe masa mare din bucătăria lui Ellen şi a lui Jon stătea o cană aburindă cu cacao. Un bol cu frişcă era aşezat lângă cană şi un termos era acoperit de un încălzitor în formă de vacă, foarte colorat. Şase ceşti cu farfurioare din porţelan delicat erau aşezate frumos de jur-împrejur, împreună cu o farfurie cu prăjiturele şi un teanc de şerveţele. Servirea era ireproşabilă. Însă lucrurile stăteau altfel în ceea ce-i privea pe oaspeţi.

Jon stătea nemişcat ca o stâncă lângă fereastră, în continuare ud. Atât Helga, cât şi Ellen încercaseră să-l convingă să se schimbe, dar el nu făcuse decât să-şi dea jos haina şi să-şi pună un pulover pe care i-l adusese Ellen. Masa era dreptunghiulară şi Inger Johanne îşi alese locul dintr-un capăt al mesei. Henrik ocupase rapid scaunul din stânga ei, îşi turnă cacao într-o ceaşcă, apoi o cuprinse cu mâinile şi se încovoie deasupra ei, de parcă ar fi ţinut un mic bol.

Joachim era la uşă.

— Eu o să plec, spuse el.

— Ba nu, spuse Inger Johanne.

— Ce?

— Stai jos!

— Nu. I-am promis lui Ellen că o ajut să-l găsească pe Jon. Jon e aici.

Arătă cu degetul spre Jon.

— Misiune îndeplinită. Nu mai am nimic de făcut. Plec.

— Stai jos!

Inger Johanne se ridicase pe jumătate de pe scaun şi arătă scaunul de lângă uşă.

— La dracu'! Nu-mi spui tu mie ce să fac, izbucni el nervos, întorcându-i spatele.

— Stai jos! zise Henrik Holme tare, pe un ton pe care Inger Johanne nu-l recunoscu. Acum!

Se ridică în picioare şi-şi scoase legitimaţia de poliţist din buzunarul de la spate. Joachim se uita năucit când la Inger Johanne, când la el.

— Nu ai nicio autoritate poliţienească aici, zise el, încercând să scape.

— Ba da. Şi-ţi spun pentru ultima dată: Stai jos!

Ordinul parcă era contagios, pentru că Ellen şi Helga, care până atunci stătuseră lângă Jon, se aşezară repede pe scaune. Joachim încă ezita.

— Şi dacă nu, atunci… ce?

Încercă să rânjească, privind-o încă o dată pe Inger Johanne, apoi pe Henrik. Niciunul dintre ei nu zâmbea.

— Cinci minute, spuse el pe un ton acru, trăgându-şi scaunul mai apropiat de uşă şi se aşeză pe marginea lui.

Senzaţia de ameţeală nu voia să dispară şi Inger Johanne ceru puţin ceai. Henrik îi turnă şi-i întinse cana. Când ea o ridică, îşi dădu seama că îi tremura mâna. Lichidul fierbinte îi ardea buzele, ceea ce transformă ceaiul într-o diversiune bine-venită. Bău şi simţi căldura pe limbă, alunecând pe gât, şi o durere plăcută îi încălzi esofagul.

— Nu a fost arestat pentru uciderea lui Sander, aşa cum am crezut noi.

Cu toţii se holbară la ea. Helga era nemişcată. Joachim, pe de altă parte, era curios. Ochii lui Ellen erau goi şi priveau în zare, dar auzi vorbele care urmară.

— Vrei să ne povesteşti tu?

Inger Johanne se uită la Jon, care dădu aproape imperceptibil din cap.

— Jon este cercetat pentru deţinere de pornografie infantilă, continuă ea, fără s-o scape pe Helga din ochi. Şi pentru relaţii sexuale cu minori.

Bătrâna rămase nemişcată. Doar culoarea îi dispăru din obraji. Arăta de parcă preţ de o secundă ar fi uitat să

respire: gura i se strânse puţin şi pieptul începu să se mişte iar, pe măsură ce-şi redobândea stăpânirea de sine.

— E o minciună, spuse ea. Nu poate fi adevărat.

— E o minciună sfruntată, zise împleticit Ellen şi se prinse cu mâinile de cap.

— Da, confirmă Inger Johanne, înclinându-se spre Jon şi prinzându-l de mână. E o minciună. Stai liniştită, Ellen.

— Da hotărăşte-te odată!

Joachim stătea tot pe marginea scaunului, dar acum se aplecă spre masă.

— Nu este suspectat de pornografie infantilă sau este?

— Este suspectat de asta, dar suspiciunile nu sunt fondate, explică Inger Johanne, ţinându-l în continuare pe Jon de mâna acoperită de pulover. Trebuie să mă ajuţi, Jon.

El o privi cu o expresie pe chip, pe care nu o mai văzuse decât pe chipul Kristianei. Uneori, extrem de rar, când lumea devenea complet inexplicabilă pentru fiica ei, Kristiane avea această expresie de nedumerire totală, după care se retrăgea într-un spaţiu în care nimeni nu putea ajunge la ea.

— Trebuie să mă ajuţi, repetă ea încet. Mă auzi?

— Da.

— Poliţia a fost alertată de adresa de IP, nu-i aşa?

— Da.

— Cum aşa?

— Cu un... program. Internaţional. Aşa au aflat...

Rostea cuvintele cu mare dificultate. Plescăi din buze, le deschise.

Apoi se făcu linişte.

— Atât poliţia norvegiană, cât şi Interpolul şi Europolul au programe care opresc răspândirea fişierelor cu conţinut pornografic cu minori, explică Henrik încet. Aceste programe găsesc adrese IP. Apoi roagă furnizorii de internet să le dea acces la...

Inger Johanne ridică mâna în semn că-l ruga să tacă, fără a-şi lua însă ochii de la Jon.

— Când au spus că s-a întâmplat asta?

— În acea zi de vineri. În ziua de vineri în care totul... Vineri.

— Pe 22 iulie?

El aprobă scurt din cap.

— Când anume în acea zi?

— Înainte de cină. Devreme... Seara devreme.

— Unde erai atunci?

— Aici. Acasă. Urma să servim cina aici, tu urma să...

Acum Jon nu mai părea atât de confuz. Privirea îi deveni

din ce în ce mai ascuţită, iar lui Inger Johanne i s-a părut că poate să vadă muşchii irisului contractându-se, pe măsură ce imaginea ei devenea tot mai clară în ochii lui.

Inger Johanne se îndreptă pe scaun şi-şi puse ambele mâini pe masă.

— Sunt de acord cu tine, spuse ea. Poliţia probabil a crezut că eşti nebun de legat dacă l-ai omorât pe Sander, ai încheiat tranzacţii cu informaţii privilegiate şi te mai îndeletniceai şi cu sex nelegitim în propria casă. După mai bine de patruzeci de ani de viaţă petrecută drept cetăţean onest, care urmează legea, adică. Un astfel de cocteil de intenţii criminale e improbabil. Eu nu cred nicio clipă că tu ai făcut toate astea.

— Utilizarea de informaţii privilegiate, repetă Helga. Ce vrea să spună cu asta?

— E cazul ăla despre care încă nu se ştie încă dacă...

Henrik se înclină spre Inger Johanne şi încercă să şoptească. Era aşa de linişte în încăpere, încât toţi auziră ce i-a spus.

— Nu, spuse ea. Şi dacă Joachim ar fi avut răbdarea necesară ca poliţia să descopere ce voia să facă cu el, atunci noi am fi fost scutiţi de multă îndurerare.

Îl privi o secundă pe Joachim. Acesta îşi ridică mâinile

spre tavan.

— Nu mă amestecaţi pe mine în toată chestia asta! Acum chiar plec.

— Nu. Nu vei pleca. Ştii câte cazuri de evaziune fiscală de la poliţia districtului Oslo sunt abandonate?

El se ridicase deja. Henrik se duse la uşă, o încuie şi rămase acolo, ud şi înfrigurat, în avanpostul lui.

— Foarte multe, răspunse Inger Johanne, dezamăgită că Joachim nu spunea nimic. Mult prea multe, în mod evident. Cazuri complicate, de regulă. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş fi asumat riscul şi aş fi aşteptat, sperând că totul se va rezolva cu bine. Aş fi rămas lângă el.

— Habar n-am ce tot spui acolo.

— De fapt, eşti un tip super, spuse ea tristă. Îmi placi. Îmi plăceai. Ai însemnat foarte mult pentru Sander. Cred că îl iubeai, iar el te iubea, fără-ndoială, foarte mult. Dar tu iubeşti şi banii foarte tare, Joachim. Ai zice că ai destui bani, dar banii au această capacitate de a te...

Inger Johanne suspină şi începu să-şi maseze fruntea.

— Dacă ai mulţi, nu sunt de ajuns. În plus, ţie îţi place foarte mult să ai legături cu oamenii. Îţi place să duci oamenii cu zăhărelul. Să le oferi avantaje şi atenţie. Doar din asta trăiesc toţi acei oameni, nu-i aşa? Cei din branşa

de PR? Relaţii. O sumă de relaţii puternice şi de încredere. Dacă n-ai fi făcut prostia asta incredibilă...

— Despre ce anume vorbeşti, mai exact? o întrerupse Ellen.

— Taci, o opri Helga.

— Ţi s-a făcut incredibil de frică, spuse Inger Johanne şi se uită aproape uimită la Joachim. Într-un mod sau altul, ai aflat că autorităţile au început să adulmece tranzacţiile pe bursă şi...

— I-am spus eu, spuse Jon.

— Ce dracu', spuse Joachim.

— Când i-ai spus? îl întrebă Inger Johanne.

— Marţi. Marţi, înainte de 22 iulie. Am lucrat toată săptămâna aia ca să aflăm ce s-a întâmplat. Toată săptămâna, tot weekendul şi...

El se uită în jurul lui uimit, ca şi cum abia atunci îşi dădea seama unde se află.

— Îmi amintesc, spuse Inger Johanne. Nu am putut pricepe nici în ruptul capului de ce trebuia să lucrezi chiar atunci, după ce Sander murise. Eraţi amândoi extrem de speriaţi, dar din motive diferite. Tu...

Iarăşi atinse braţul lui Jon.

— ... pentru că ştiai că eşti nevinovat şi te temeai să nu-ţi

pierzi firma din cauza unui lucru pe care nu l-ai făcut.

Ea îşi ridică ceaşca pe jumătate şi arătă spre Joachim.

— Iar tu, pentru că-ţi era frică să nu fii prins. Din tot ce ţi se poate întâmpla pe lumea asta, de asta te temeai cel mai tare: să nu fii prins.

— De ce? Să nu fiu prins? Nici măcar nu ştim dacă poliţia are un caz fondat. Chiar tu ai spus mai devreme că abandonează teancuri de cazuri de acest gen! Ce dracu' vrei să spui acum? Declari că eu...

— Tu, spuse Jon. Tu ai fost? Mi-ai înşelat încrederea...

— Trebuie să beau ceva, se văicări Ellen. Nu mai suport.

Nimeni nu făcu nicio mişcare să o oprească atunci când se ridică de la locul ei, deschise frigiderul şi amestecă mult gin cu puţină apă tonică. Nimeni nu spuse nimic când Ellen se aşeză din nou lângă Helga Mohr, care avea o expresie amară pe chip, şi lângă Jon.

— N-aş fi putut afla absolut nimic, spuse Inger Johanne, dacă tu n-ai fi făcut încercarea eşuată de a îndrepta atenţia poliţiei spre Jon.

— Ce? sări Jon.

— Prostii, declară Joachim.

— Stai calm, spuse Inger Johanne cu un zâmbet amar. Nu mă aştept să cedezi şi să mărturiseşti. Chestiile alea se

întâmplă numai în filme. Am să le povestesc doar celorlalţi, aici de faţă...

Ea îşi plimbă mâinile peste masă.

— ... la cât erai de disperat să nu fii prins pentru tranzacţii cu informaţii privilegiate, încât ai decis să-l laşi pe Jon să fie arestat pentru descărcare de material pornografic cu minori.

— Ce? repetă Jon, cu chipul întunecat de nedumerire.

— Tu chiar crezi că poliţia... spuse Inger Johanne în mod vădit indignată, înainte de a bea puţin ceai. Tu chiar crezi că poliţia norvegiană operază sub deviza Odată escroc, mereu escroc? Tu ai crezut într-adevăr că, dacă l-ar fi închis pe Jon pentru pornografie cu minori, poliţia ar fi considerat automat că el a utilizat informaţii privilegiate? Din multe puncte de vedere eşti un tip grozav, dar eşti, în mod evident, un idiot. Oamenii pot face multe din teamă.

Joachim nu schiţă niciun gest.

— Dar de unde ştii toate astea? îndrăzni Henrik s-o întrebe de lângă uşă, de unde era postat.

— Stai jos, Henrik. Joachim nu îndrăzneşte să plece. Nu-i aşa, Joachim?

În continuare, nicio reacţie.

Henrik se întoarse ezitând la locul său.

— Când am venit eu aici, puţin după ora trei, vineri, în 22 iulie, începu să povestească Inger Johanne, uşa era deschisă. Soneria era stricată, după cum bine vă amintiţi. Este încă stricată. Pentru că nu a răspuns nimeni, am intrat. Am strigat, dar n-am primit niciun alt răspuns decât plânsul tău, Ellen, şi ceva ce zicea Jon, dar ceva ce nu am înţeles atunci pe moment. Am urcat treptele. Sander era mort şi zăcea în braţele lui Ellen. Mai interesant a fost un detaliu pe care l-am remarcat înainte de a urca. Pe hol se află un dulap...

— Un sécretaire, o corectă Helga rapid.

— Iar una dintre uşile de jos era descuiată şi era deschisă când am ajuns acolo. Era întredeschisă.

Inger Johanne arătă cu degetele o distanţă de patru-cinci centimetri.

— Dulapul era gol. În orice caz, nu se vedea nimic prin deschizătură. Am observat lucrul ăsta când mi-am sprijinit umbrela de dulap. Mai târziu însă, când am plecat, m-am oprit iar în faţa dulapului, să-mi iau umbrela. Uşa dulapului era în continuare deschisă, dar de data asta era ceva înăuntru. Un laptop. Lumina care se strecura pe fereastră se reflecta în metalul mat. Îmi aduc aminte foarte clar, pentru că am deschis uşa. Era înţepenită şi a trebuit să trag

un pic de ea. Am remarcat printre altele şi marca Apple înainte de a închide dulapul. Faptul că până în ziua de azi am uitat de acest episod înseamnă două lucruri. În primul rând, am vorbit cu Kalle Hovet când am plecat şi m-am concentrat asupra lui. În al doilea rând, cu toţii suntem de acord că...

Aici trase aer în piept şi expiră încet.

— ... per ansamblu, acele douăzeci şi patru de ore au fost de coşmar.

Nimeni nu spuse nimic. Jon stătea cu gura căscată şi cu buzele umede. Uneori îl trecea un fior, de parcă ar fi avut febră. Ellen ţinea în mână paharul cu amestecul alcoolic, dar fără să bea din el. Joachim îşi schimbase poziţia: stătea rezemat de spătar, cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate la piept.

— Când Jon mi-a povestit pentru prima dată de laptopul pe care-l ţinea de obicei în dulap, mi-am amintit totul.

Henrik îi mai turnă nişte ceai.

— Cinci persoane au venit aici după mine, adăugă Inger Johanne. Cinci persoane ar fi putut pune acel laptop la loc. Doi bărbaţi de la firma de pompe funebre, procurorul, Henrik Holme sau Joachim.

Se uită spre poliţist, cu o privire întrebătoare.

— Henrik, tu l-ai pus acolo?

El dădu energic din cap că nu.

— Nici Kalle Hovet, continuă Inger Johanne, şi trase de puloverul de lână care se lipise de corpul ei din cauza apei. Şi nici cei de la pompe funebre nu l-au pus în dulap.

— Asta n-ai de unde s-o ştii, spuse Joachim.

— Ba da. Ei nu fuseseră în casă înainte de accident. Laptopul stă aici, în casă. Mai întâi a trebuit să fie luat de cineva şi abia mai apoi pus la loc. Logic, nu?

— Joachim a fost aici, spuse Jon cu voce tare. Ai fost aici în dimineaţa aia, spuneai că urma să mergi să te antrenezi şi că aveai nevoie de...

— Asta e o nebunie, spuse Joachim şi pufni. E o găselniţă oribilă!

— Nu cumva ai stat în garaj să descarci porcăriile alea? întrebă Inger Johanne fără să se lase tulburată de întreruperea lui Joachim. Aria de acoperire pentru internet se întinde până acolo. Sau până în grădină, poate. Din câte ştiu, tu ai o parolă pe calculatorul tău, prin urmare nu ai mai fi avut nevoie de „şansa” de a împrumuta Macbook-ul lui Jon.

Ea desenă în aer nişte ghilimele, apoi îşi sprijini coatele pe masă şi privi în jos.

— N-ai să poţi dovedi niciodată asta, spuse Joachim. Niciodată!

— Nici nu-i nevoie, zise Inger Johanne dezamăgită. Am terminat-o cu cazul ăsta. Eu am să spun poliţiei ce ştiu şi ce cred. Ei se vor ocupa mai departe. Doar dacă n-ai fi...

Brusc îşi ridică privirea şi-l privi pe Joachim cu un amestec de nedumerire şi dispreţ.

— Dacă n-ai fi fost un tip aşa de respectabil, în primul rând, spuse ea dând din cap... atunci poate că ai fi scăpat. În mod cert, te-ai consumat pentru toată afacerea asta. Când Sander a murit, ai început să suspectezi că, dacă n-ar fi fost totul aşa cum ar trebui în casa asta, ai avea un caz mult mai real şi mai bun dacă ai arunca vina pe Jon. Oricine din lumea aceasta care ar fi avut astfel de suspiciuni, fie şi-ar fi ţinut gura, fie s-ar fi dus la poliţie. Dar tu te temi îngrozitor de poliţie. În loc de toate acestea, ai încercat să mă agăţi pe mine cu...

Ea strânse din ochi şi se prinse de tâmple. Îşi dădu jos ochelarii, se frecă la ochi şi se ridică mândră de pe scaun.

— ... SMS-ul ăla ridicol, spuse ea.

O durea spatele. Avea picioarele îngheţate sloi, deşi parchetul era încălzit.

— Iar când ne-am întâlnit la Åpent Bakeri...

Ea zâmbi uşor, îşi puse mâinile pe şale şi se întinse.

— Nu ai reuşit nici măcar o dată să ascunzi ce ai avut de ascuns. Miroseai a mustrări de conştiinţă de la o poştă. Se citea pe faţa ta că ai făcut ceva greşit. După cum spuneam, eşti un tânăr deosebit, Joachim, undeva în interiorul tău. Mi-ai plăcut. Nu mi-a plăcut absolut deloc că ai încercat să iei nişte bani în mod ilegal, dând vina pe Jon.

Bucătăria era aşa de mare, încât cei cinci oameni de la masă nu fură nevoiţi să se ridice când ea trecu spre celălalt capăt al încăperii, după ce-şi împinse scaunul la loc. Dădu apa caldă la maxim. Când apa era foarte caldă, îşi puse mâinile sub jet, lăsând apa să curgă peste ele. Îşi suflecă şi mânecile umede cu degetele deja ude şi lăsă apa să curgă în continuare, până când pielea i se înroşi.

Cu colţul ochiului îl văzu pe Jon întinzându-se spre paharul lui Ellen şi dându-l la o parte, undeva unde ea nu putea ajunge la el.

— Eu am grijă... şopti el.

— Dar cine... cine l-a ucis pe Sander? întrebă Henrik Holme cu o clipă de ezitare, pe un ton prea ridicat.

— Jon, spuse Inger Johanne, fără să se întoarcă. Jon l-a ucis pe Sander. Cred că Jon l-a lovit mortal, aşa cum îl brutalizase ani de-a rândul. Dar de asta se va ocupa poliţia.

Vreau să merg acasă. Ăsta nu mai e cazul meu. De fapt, n-a fost niciodată.

— Nu, vorbi Helga. Nu aşa stau lucrurile.

— Mamă, spuse Jon.

— Nu tu l-ai omorât pe Sander, spuse bătrâna doamnă pe un ton puţin răguşit, ca şi cum una dintre corzile vocale ar fi fost blocată.

— Nu, spuse el. Nu eu l-am omorât pe Sander. A fost un accident.

— Nu am să stau aici ca să... începu Helga să spună.

— Mamă! o întrerupse Jon, pe un ton mai ferm de data asta, mai apropiat de cel pe care-l avusese odinioară.

— Acum plec, spuse Joachim. Nu mai suport să ascult toate astea.

Inger Johanne auzi scârţâitul picioarelor de lemn pe pardoseală. Încă îi mai curgea apă caldă pe mâini, îşi ridicase braţele în sus şi se sprijini cu fruntea de dulapul de bucătărie.

— Lasă-l să plece, Henrik. N-are unde să dispară de pe faţa pământului. Leagă-l pe Jack în garaj. Sub acoperiş, dacă se poate. Vin şi eu imediat. Du-te.

Zgomot de paşi peste podea prin spatele ei. Uşi trântite: mai întâi uşa de la bucătărie, apoi zgomotul mai difuz al uşii

de la intrare. Henrik se aşează ezitând. Inger Johanne închise ochii şi simţi cum îi zboară gândurile. Nu-şi mai amintea să fi fost vreodată aşa de obosită. Durerea din spate nu voia să cedeze şi simţea o presiune accentuată în diafragmă. Mută robinetul pe apă rece şi deschise uşa dulapului, vrând să găsească un pahar.

Un gând însă o făcu să se oprească.

Mult prea multă vreme refuzase să recunoască faptul că Jon îşi maltrata fiul. În ciuda tuturor cunoştinţelor ei, studiilor ei şi a experienţei în domeniu, procedase exact ca toţi ceilalţi. Refuzase să vadă. Refuzase să creadă. Aşa cum facem cu toţii, se gândi ea, ţinând mâna pe un pahar de pe raft. Exact cum era pe cale să o facă încă o dată. Gândul o făcu să roşească de ruşine.

— Ce ai spus, Jon?

— Ce?

Ea nici nu se uita spre el. Ţinea mâna în continuare pe pahar. Apa curgea cu un fâsâit constant şi enervant.

— Ce ai spus când ai luat băutura lui Ellen?

— Că are grijă de mine, spuse Ellen cu o voce slăbită. Şi că nu l-a ucis pe Sander.

Jon are grijă.

În sfârşit, luă paharul de pe raft. Îl umplu până sus cu apă

rece ca gheaţa, apoi se duse liniştită spre uşă.

Se întoarse şi-i privi pe toţi.

Iată-i pe ultimii trei reprezentanţi ai familiei Mohr.

Helga, cenuşie la chip şi stând mândră, dar îmbătrânită peste măsură. Ellen, cu ochii ei plânşi şi frângându-şi mâinile, cu care nu mai avea ce să facă, acum că i se luase paharul. Lângă ea stătea Jon, o umbră din cel care a fost odată, omul de top când încă nu împlinise treizeci de ani, cu o carieră şi o soţie-trofeu pe care toţi şi-ar fi dorit-o.

Doar că nu aveau niciun copil.

Jon are grijă. El nu a avut grijă.

Astfel fuseseră formulate acuzaţiile în urmă fix cu paisprezece zile, cu aproximaţie de câteva ore. Ellen se plânsese atunci că Jon nu avusese grijă. Jon se ura pe sine din acelaşi motiv. Inger Johanne le rememoră replicile, ca şi cum totul ar fi fost înregistrat pe o bandă în mintea ei şi ar fi putut să apese butonul de redare, iar şi iar.

„El nu a avut grijă”, se văicărise Ellen. „Nu am avut grijă”, se plânsese şi Jon.

Inger Johanne se rezemă de perete şi bău.

Ei nu se referiseră atunci la a avea grijă de Sander, aşa cum crezuse tot timpul. La Ellen se referise Jon când spusese că nu avusese grijă. Pe ea trebuia Jon să o asigure

mereu că el are toată răspunderea. Exact ca atunci când îi luase paharul şi-i spuse exact aceeaşi frază: „Eu am grijă”.

Dar el nu avusese grijă când Ellen şi-a ucis fiul.

Şi nici atunci când ea îl matrata.

Jon nu mergea cu Sander la medic pentru că voia să se acopere pe el. El îl ducea pe Sander la medic pentru a o apăra pe Ellen de consecinţele faptelor ei. Sander nu venise la şcoală imediat după contuzia la cap pentru că tatăl lui nu şi-ar fi făcut griji pentru el. El încerca să îl apere pe Sander. De asta prefera el să stea acasă după-amiaza şi seara, chiar dacă avea de lucru, chiar dacă şi Joachim venea să lucreze cu el.

În toţi anii aceştia, Jon Mohr încercase să-l apere pe Sander de mama lui şi pe Ellen fusese nevoit să o apere, ca să nu se descopere faptele ei. Jon se agăţase de mica lui familie, o familie clădită pe o minciună care se ramifica mereu şi creştea, până când neadevărurile deveniseră atât de numeroase şi de grave, încât Ellen şi Jon se pierduseră în ele.

— Tu l-ai omorât pe Sander, spuse Inger Johanne cât de calm putea şi apoi o privi pe Ellen în ochi.

Jon se ridică brusc.

— A fost un accident! ţipă el şi începu să tuşească. Eu am

fost cel care...

— N-am fost eu, zise Ellen printre lacrimi. Cum poţi să... Inger Johanne! Jon a fost vinovat, pentru că nu a avut grijă. A fost un accident produs din cauză că el nu a avut grijă!

— Nu! strigă Helga pe o voce atât de tăioasă, că le acoperi pe cele ale lui Jon şi Ellen. Henrik se ridică şi dădu cu pumnul în masă.

— Taci din gură! răcni el. Acum tăceţi cu toţii!

Se făcu atâta linişte, de parcă cineva ar fi tăiat banda de sonorizare cu o foarfecă.

Inger Johanne îşi înclină capul. Pe o masă mai înaltă de lucru se afla ediţia zilei din Aftenposten. Ochii îi căzură pe prima pagină. O înmormântare. Încă una din şirul nesfârşit. Încă un copil care trecuse în nefiinţă. Încă un tată cărând un coşciug pe care niciun tată nu ar trebui să-l poarte vreodată.

Ea îl recunoscu.

Tatăl care îşi ducea fiica lui la cimitir. Acela era Kalle Hovet, procurorul care venise spre ea când Sander murise şi ea nu ştia ce va face.

Inger Johanne începu să plângă. Îşi puse jos paharul pe masa de lucru, trase aer adânc în piept şi continuă:

— De ce ai vrut să demonstrez că Jon e nevinovat?

Abia i se auzi vocea.

— Voiam să...

Ellen inspiră când Inger Johanne ridică mâna asupra ei ca şi cum ar fi vrut să o lovească, chiar dacă erau la trei metri una de alta şi nu ar fi putut să o atingă.

— Nu te întreb pe tine, o repezi nervoasă. Pe Helga o întreb!

Bătrâna doamnă nu mai era palidă. Era cenuşie la faţă.

— Dacă poliţia va ajunge la concluzia greşită în acest caz, spuse ea cu ardoare, atunci eu ţin să te informez mai bine. Aş prefera ca acest caz să fie pus deoparte. Să dispară. Nimic nu-l va readuce la viaţă pe Sander. Jon trebuie să trăiască cu ideea că soţia lui... că băiatul lui... El trebuie să trăiască cu amintirea tuturor anilor care au trecut, în care a trebuit să o apere pe ea, să o protejeze pe cea care... Nu e posibil să trăieşti cu aşa ceva. Familia voia... Eu speram că acest caz va fi clasat. Dacă nu se întâmplă asta, atunci vreau să spun ceva. Nu Jon, ci Ellen l-a ucis pe Sander.

Helga Mohr lăsă privirea în pământ. Pentru prima dată, Inger Johanne o vedea cu capul plecat.

— Ai încercat să mă transformi într-o... măsură de precauţie? De ce nu mi-ai povestit ce s-a întâmplat? Sau ce bănuiai? Sau ai suspectat? Pentru că afurisita aia de...

faţadă e mai importantă decât orice altceva? Pentru că maltratarea copiilor nu se întâmplă şi la casele mari? În orice caz, nu în familia Mohr? De ce? Răspunde-mi!

— Eu am fost vinovatul, mamă! urlă Jon. Eu sunt de vină că nu am avut grijă de Sander când...

— Nu-i adevărat. V-am văzut, Jon. Am mers să-mi iau cartea, romanul pe care-l uitasem la voi. Am venit pe aleea terasei şi am văzut că Sander avea de gând să deseneze pe tavan. Am văzut-o pe Ellen. Am văzut cum l-a smuls de pe scară, apoi am văzut lanterna, loviturile, loviturile ucigătoare, apoi am văzut... spuse ea acoperindu-şi ochii cu mâna, suspinând, că veneai. Te-am văzut venind în fugă.

Tăcere.

— Am vrut doar să te apăr pe tine, fiule. Să apăr familia. Nu era niciun motiv ca această tragedie să fie mai mare. La urma urmelor, tu eşti singura mea grijă. Tu.

Jon nu mai plângea. Stătea neîncrezător, luptându-se să respire. Ellen se aplecase peste masă, după pahar. Părea pe jumătate ameţită când îl duse la gură.

— De ce? o întrebă Inger Johanne.

Ştia că avea toate datele, că voia să meargă acasă, dar mai voia să ştie un singur lucru: cum e posibil să-ţi maltratezi propriul copil?

Ellen ridică privirea. O privi mai întâi pe Inger Johanne, apoi tavanul, undeva deasupra uşii, ca şi cum ar fi aşteptat un semn al Providenţei. Umerii, şi aşa destul de înguşti, aproape că dispăruseră în momentul în care ea se chirci încovoiată deasupra paharului cu alcool şi şopti:

— Pentru că ajuta.

— Ce? întrebă Henrik.

— Am început pentru că era singurul mijloc care funcţiona.

Iarăşi tăcere. Tăcere apăsătoare.

— Era aproape imposibil, şopti Ellen. Singurul mod prin care puteam să-l... opresc. Era aşa de mult zgomot, aşa de mult... Doar câte o palmă şi atunci se oprea. Mici palme. Doar mici palme. Era eficient. Palme.

Ţinea paharul aşa de aproape de gură, încât vocea îi era puţin distorsionată.

— Aranjasem aşa de frumos! Abia aşteptam petrecerea. El s-a suit pe scară şi urma să strice totul cu creioanele lui colorate. Strica totul şi mult prea des. Doar o palmă şi se potolea.

— Pentru că ajuta? Pentru că ajuta?

Inger Johanne se răsuci. Deschise uşa. În holul mult prea mare, atipic pentru Norvegia, îşi luă geaca de ploaie, îşi vârî

pantofii în picioare şi smuci de uşa de la ieşire, care nu se lăsa deschisă. O deschise, se grăbi afară şi lăsă apa de ploaie să cadă pe faţa ei. Era cât pe ce să cadă pe aleea placată, dar reuşi să-şi recapete echilibrul. Fugi mai departe, în sus pe scări. Acolo o aştepta Jack, legat de burlanul garajului, zgribulit lângă covoraşul lui. Brusc, fu orbită de farurile unei maşini. Era Joachim, se gândi ea. Joachim era încă în maşină. Ar fi vrut să se oprească locului, dar corpul ei deja era în cădere, pentru că tocmai se împiedicase de o maşină de jucărie, o maşină roşie de pompieri, pe jumătate ascunsă între frunzele de rododendon. O maşină care semăna cu Sultan al Kristianei. Inger Johanne alunecă.

Era ceva ciudat la unghiul de cădere.

Îşi simţea partea de jos a corpului înaintând, având maşina sub piciorul drept, pe post de trotinetă, în timp ce partea superioară a corpului luă o altă direcţie. Era o căzătură urâtă, conştientiză ea, în timp ce capul i se duse în faţă, în spate, iar apoi în jos, pe trepte, pe pantă şi pietre.

Când îşi auzi propriul cap zdrobindu-se, nu revăzu în minte zâmbetul de despărţire al Kristianei. Nu simţi nici pupicul pe care i-l dăduse Ragnhild la despărţire. Pe Tarjei nu-l va cunoaşte niciodată, pentru că el nu se va naşte

niciodată. Iar în ultima clipă de existenţă, când moalele capului i se lovi de marginea de piatră a ultimei trepte, nu se gândi la copiii ei.

„Noi permitem ca povestea lui Sander să se întâmple”, se gândi Inger Johanne şi muri.

Epilog

În primăvara anului 2010, ziarul VG a prezentat o serie de articole despre violenţa faţă de copii, scrise de jurnaliştii Anne Vinding şi Tanja Iren Berg, demne de un premiu în jurnalistică. Această serie de articole m-a determinat să abordez problema în literatură, aşa cum dorisem, de fapt, de mai mulţi ani, numai că nu îndrăznisem până atunci.

A fost greu să găsesc cifre exacte despre câţi copii sunt supuşi la violenţe în familie. Şi printre motive se numără cifrele destul de ridicate. Din multele surse pe care le-am găsit nu le voi menţiona pe toate, dar nu am uitat niciuna dintre ele. Avem motive serioase să credem că există mii de copii abuzaţi, iar asta doar în Norvegia. Unii susţin că ar fi mai mult de 20.000. Unii dintre aceşti copii mor din cauza loviturilor aplicate de persoanele care îi îngrijesc. Foarte puţini dintre făptaşi sunt condamnaţi, exact cum s-a întâmplat în seria de articole menţionate mai sus.

Chiar dacă pentru documentarea acestei cărţi am folosit cu preponderenţă Internetul, vreau să menţionez cartea documentară Mă gândesc că înţelegi tu singur de Jon

Gangdal (Editura Kagge, 2010), care a constituit sursa mea de inspiraţie cea mai preţioasă. Cartea relatează uciderea unui copil de opt ani, Christoffer Gjerstad Kihle, în 2005, şi e un documentar care te înfioară despre sistemul deficitar în multe dintre segmentele acestuia. Eu am perceput acea carte ca pe un deget care arată spre fiecare dintre noi: abuzarea copiilor se întâmplă pentru că noi permitem să se întâmple. Pentru că nu ne vine să credem. Pentru că este mult mai uşor să întorci spatele. Cărticica aceea este una dintre cele mai importante pe care le-am citit în viaţa mea şi îi mulţumesc autorului că a scris-o.

Sander Mohr nu este Christoffer Gjerstad Kihle, după cum reiese în multe moduri din acest roman. Sander este un personaj creat de imaginaţia mea, este un personaj fictiv, ca toate celelalte personaje literare pe care le-am creat.

În munca mea pentru această carte am folosit pentru prima dată Twitter-ul pentru a obţine detalii corect. Le mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat şi îl menţionez doar pe unul dintre aceştia: aslak gatas (Askal Borgersrud, muzician şi informatician), care chiar în ultima zi de corectare a manuscrisului m-a împiedicat să fac o greşeală în ceea ce priveşte adresele IP. Se mai ivesc greşeli, din loc în loc. Mi le asum şi voi urmări cu mai multă atenţie

comentariile cunoştinţelor de pe Twitter la următoarele intersectări!

Iojanne şi Tine s-au dovedit, ca de obicei, nemeritat şi incredibil de răbdătoare cu mine, autoarea încăpăţânată din casă. Uneori m-am refugiat la Larvik, pentru a le face situaţia mai uşoară.

Vă mulţumesc, fetele mele!

Larvik, 11 iunie 2012.

Anne Holt.